

Vejen

Jan Engelbrecht Pedersen

Ny Erkendelse

”Hvor længe kan man programmere sit eget liv efter andres forventninger, før systemet uundgåeligt crasher?”

Hans Brodersen lever i en udmattende kognitiv dissonans. Udadtil er han den vellykkede søn fra guldboblen i Risskov, der er udset til at træde ind i samfundets top, præcis som hans far forventer det. Men bag den polerede facade kæmper Hans med præstationsangst og en voksende lede ved miljøets overfladiskhed. Hans flugt bliver ingeniørstudiet på Katrinebjerg – et rå maskinrum af beton, loddetin og ærlighed, hvor ens efternavn intet betyder. Her tvinger den rapkæftede, autentiske Pernille og den systematisk dedikerede Ali ham til at smide rustningen. Mens studiegruppen forsøger at redde en krakelerende algoritme, begynder Hans' eget dobbeltliv at falde fra hinanden. Da barndomsvennen, den kyniske og arrogante Lasse, pludselig tårner sammen med Pernille i et voldsomt ideologisk sammenstød, sættes alt på spidsen. Hans kan ikke længere gemme sig; han må vælge, hvem han i virkeligheden er.

”Vejen” er en intens og psykologisk skarp dannelsesroman om identitet, forældreforventninger og modet til at gøre oprør mod sit ophav. Gennem en mesterlig opbygning af spændingen mellem Risskavs dæmpede gyldentoner og Katrinebjergs hårde vinkler leverer historien et gribende drama. Forbered dig på en medrivende fortælling, der tvinger dig til at reflektere over, hvem du selv er, når facaden krakelerer, og du endelig tør få beskidte hænder.”

Indholdsfortegnelse

”Hvor længe kan man programmere sit eget liv efter andres forventninger, før systemet uundgåeligt crasher?	2
Modstandens geometri.....	7
Glasburet på Rolighedsvej.....	11
Det kyniske maskineri.....	15
Beskidte hænder.....	19
Den ideologiske skyttegravskrig	25
Termodynamik og tavshed	30
Skandalen i horisonten.....	35
Fredagsbaren og faldende masker	41
Konfrontationer i København.....	47
Oles korrektion.....	54
Beskidte hænder i nattelivet	57
Vinbaren og klasseforskellen	65
Den ultimative test på Rolighedsvej	70
Tom og det enkle liv	76
Gellerup og en anden virkelighed	79
Netværksmiddagen	84
Jalousiens gift	88
Lars og den ulovlige observation	94
Nattens rå regnskab	97
Den skjulte affære og maskernes fald	102
Systemfejl på Rolighedsvej.....	107
Lenes opbrud	111
Logik og loddetin.....	114
Dissonansens endeligt.....	119
Asyl på Vestergade	123
Fællesskabets tyngde.....	127
Lille-Niels' bekendelse.....	132
Ekkoet fra midtbyen.....	135
Termodynamik og tunnel-syn	140
Oles tilbagefald.....	145
Fredagsbøn og forløsning	148
Valget	152
Maskineriet bryder sammen.....	156
Integration	161

Solopgang i Finlandsgade.....	166
Den nye bakke (Epilog)	171

Kolofon

Titel: Vejen

Forfatter: Jan Engelbrecht Pedersen

© 2026 Jan Engelbrecht Pedersen og forlaget Ny Erkendelse

1. udgave, 1. oplag

Omslagsdesign: Jan Engelbrecht Pedersen

Sats: Georgia 12

Denne bog er en skønlitterær fortælling. Navne, karakterer, steder og hændelser er enten produkter af forfatterens fantasi eller anvendt fiktivt. Enhver lighed med nulevende eller afdøde personer eller faktiske begivenheder er utilsigtet.

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt efter skriftlig aftale med forlaget.

Forlag:

Forlaget Ny Erkendelse

Ranunkelvej 139B

8471 Sabro

TLF 61 71 82 05

ISBN: 978-87-977227-0-1

Vejen er en potent, kropslig og tematisk stringent techdannelsesroman, der ved, hvad den vil, og i det store og hele ved, hvordan den gør det. Den placerer sig i en ærværdig europæisk tradition fra Goethe over Flaubert til Rifbjerg og skriver den videre med et skarpt blik for det digitale klassesamfunds særegne magtformer. Dens svaghed er en proportional skævhed i de erotiske sekvenser og en undervurderet sideskurk. Dens styrke er alt andet.

- Citat fra X

Kapitel 1

Modstandens geometri

Stilheden på Rolighedsvej var ikke bare fravær af lyd. Den var et krav.

Da Hans lukkede den tunge hoveddør bag sig, knasede perlestenene under hans sko. Villaen bag ham holdt sin sædvanlige, stille forventning. Han skubbede cyklen ud, rettede på skulderremmen og trådte i pedalerne.

Syren kom ved Langelandsgade. Han stod op i sadlen, bed tænderne sammen og mærkede bakken i lårene. Bussen gled forbi ude på vejen, gul og lydløs. Han passerede Universitetet, drejede til venstre og fortsatte nordpå.

Ringgaden var et inferno af hybridbiler og cyklister. Da han krydsede den brede vej, mærkede han det sædvanlige skift i luften. Bag ham Risskov. Foran ham Katrinebjergs hårde vinkler og rå beton.

Edison-bygningen på Finlandsgade 22 lugtede af varmt silicium og kold kaffe. Hans låste cyklen, tørrede sveden af panden med ærmet og gik mod glaspartierne.

"Du ser presset ud, Brodersen."

Pernille stod ved indgangen med armene over kors. Slidt hættetrøje, arbejdsbukser med gamle fedtpletter. Hun nikkede mod hans cykel.

"Modvind?"

"Modvind," sagde han.

Hun smilede skævt og gik indenfor. Han fulgte efter.

Projektlokalet var deres. Alis plads ryddelig bortset fra to kaffekrus. Pernilles omgivet af kabler og print-outs med håndskrevne noter. Hans' plads i midten.

Whiteboardet var dækket af diagrammer, pile og tre kasser med spørgsmålstejn. Ali sad bøjet over sin bærbare og løftede én hånd uden at kigge op. Pernille smed sig i stolen og pegede på skærmen.

"Dine algoritmer er smukke på papiret, Hans. Backenden crasher stadig i produktion."

Hans satte sig og åbnede sin MacBook. Fejlmeddelelserne rullede forbi. Han vidste præcis, hvor fejlen sad. Han havde vidst det i går aftes.

"Det virkede i simuleringerne," sagde han.

Pernille fnøs. "Simuleringer er for folk, der er bange for fedtede fingre."

Hun lænede sig frem, skulderen tæt på hans. Ali rullede stolen hen til dem.

"Jeg har kørt testsuiten igen," sagde Ali roligt. "Det ser ud til at ske, når brugeren gør noget uventet med sessionen. Jeg har en fix klar her..."

Han vendte skærmen. Hans stirrede på koden. Den var ren. Disciplineret. Præcis som Ali selv. Og den ville virke.

Et øjeblik sad Hans helt stille. Så pegede han på en linje længere nede i Alis kode.

"Prøv at køre den der igen," sagde han. "Jeg tror, der er noget med din cache-logik."

Ali rynkede panden, men nikkede og åbnede terminalen. Mens han skrev, rejste Pernille sig for at hente mere kaffe. Hun bandede lavmælt, da hun spildte lidt på sin hånd og skyndte sig ud.

Hans flyttede musen. Hurtigt. Fire linjer. Han slettede dem, flyttede en parentes, tilføjede en kommentar der så ud som om den kom fra Ali. Så lukkede han filen igen.

Da Pernille kom tilbage med tre krus, sad de alle tre og stirrede på skærmen. Ali kørte testen.

Den crashede ikke.

"Der var du," sagde Pernille og slog Hans på skulderen. "Se, hvad der sker, når du faktisk kigger på andres kode."

Ali lænede sig tilbage. Et lille smil. "Godt set, Hans."

Hans nikkede bare. Han mærkede ikke triumf. Kun en let kvalme, som da man har slugt noget forkert.

Telefonen vibrerede mod bordet. Han behøvede ikke kigge.

"Husk netværksmiddagen lørdag. Tag dine mest lovende studiekammerater med."

Han vendte skærmen nedad.

Pernille havde allerede glemt kaffen og sad bøjet over noget andet, mens hun mumlede om en hukommelseslækage hun ikke kunne finde. Ali rejste sig kort

for at strække ryggen, og Hans så et glimt af noget træt i hans øjne – noget der ikke passede til den rolige facade.

Hans satte fingrene mod tasterne igen.

Koden kørte nu. Men noget andet var gået i stykker. Og det var hans eget værk.

Kapitel 2 Glasburet på Rolighedsvej

Søndagen på Rolighedsvej var ikke en pause. Den var en præstation.

Da Hans lukkede den tunge hoveddør bag sig, slugte villaens stilhed lyden af perlesten under hans sko. De hvide facader. De store vinduespartier, der lod lyset falde rent ind i alle rum. Han rettede på sin hvide skjorte og glattede stoffet over maven.

"Du sveder ? " sagde Bente fra døråbningen til spisestuen.

Hun stod med et glas vand og betragtede ham. Blikket var det samme som altid – roligt, undersøgende, vant til at læse det, kroppen ikke sagde højt.

"Modvind på cyklen," sagde han.

"Mmm." Hun drak en slurk. "Du trækker vejret anstrengt ?"

Han trak vejret dybere og gik ind.

Bordet var dækket med præcision: stearinlys i ens afstande, glas uden fingeraftryk, servietter foldet skarpt. Niels sad for bordenden og dekanterede rødvinen. Han holdt karaflen op mod lyset, betragtede den rubinrøde strøm og satte den fra sig med en lille, tilfreds bevægelse.

"Hej, far."

"Hans." Niels så op. "Jeg talte med Henrik fra Grundfos i fredags. Han spurgte til dig."

Hans satte sig. Niels løftede glasset, duftede til det og nikkede kort, som om vinen havde bestået en prøve.

"Han nævnte praktikpladser til næste sommer. Kvalificerede folk." En pause.

"Jeg har tænkt på at holde en lille middag herhjemme næste måned. Det ville være godt, hvis du tog et par fra din studiegruppe med. Dem, der virkelig brænder for det."

Hans mærkede telefonen i lommen. Den havde vibreret én gang under cykelturen hjem. Han vidste, hvem det var.

"Der er faktisk noget, jeg gerne vil spørge dig om," sagde han. Stemmen lød rolig. Næsten naturlig. "Vi har et projekt, der kræver adgang til noget testudstyr, vi ikke har på uni. Noget industrielt. Henrik fra Grundfos... har de ikke et lab, der kunne...?"

Niels lænede sig lidt frem. Øjnene var opmærksomme. Ikke bare strategiske — der var noget andet i dem nu. Noget blødere.

"Du ved, jeg gerne vil hjælpe, Hans. Men det skal være på de rigtige præmisser. Ikke fordi jeg ringer og beder om tjenester. Fordi du selv står for det." Han tav et øjeblik, drejede glasset mellem fingrene. "Jeg ser jo, hvor meget du slider. Og jeg er stolt af det. Virkelig. Men jeg vil ikke se dig brænde ud, fordi du tror, du skal klare alt alene."

For et kort sekund var det der: den ægte bekymring, den der ikke handlede om netværk eller positionering, men om sønnen, der sad over for ham. Hans mærkede et stik af noget, der lignede skam. Han skubbede det væk.

"Det er ikke alene," sagde han. "Men hvis jeg kan vise dem, at jeg kan skaffe adgang til rigtigt udstyr... det ville betyde meget for gruppen."

Niels nikkede langsomt. "Tal med Henrik. Sig, at jeg har bedt dig ringe. Og tag dine to bedste med til middagen. Lad dem se, hvad der venter, hvis man gør det rigtigt."

Telefonen vibrerede igen mod det hvide egetræsbord. Hans kastede et blik ned. "Din algoritme knækkede ved 14.000 linjer. Jeg rydder op efter dig. Vi ses i morgen."

Ingen spørgsmålstegn. Pernille skrev aldrig spørgsmålstegn, når hun mente det.

Han vendte telefonen med skærmen nedad.

"Ingenting," sagde han.

Bente sagde ingenting. Hun betragtede ham blot over kanten af sit glas.

Fra den anden ende af bordet lød en lyd. Lise satte sit glas ned med en bestemt bevægelse, benene trukket op under sig på stolen. Hun scollede videre i telefonen uden at se op, ansigtet lukket i demonstrativ uinteresse.

Hans spiste. Han nikkede på de rigtige tidspunkter. Niels talte om startups og kapitalfonde, men med en varme, der af og til brød igennem — som om han faktisk troede på det, han sagde.

Pernilles besked lå i lommen som et stykke varmt metal. Hans tænkte på hendes hænder med de misfarvede negle, på Alis rolige ryg foran skærmen. Han havde allerede løjet én gang i dag. Nu sad han her og byggede videre på det.

Da kartoffelfadet nåede ham, opdagede han, at han holdt vejret.

"Hans," sagde Bente stille. Kun til ham. "Spis nu."

Han spiste.

Udenfor var Risskov mørkt og velplejet. PH-lampernes gyldne lys faldt blødt over bordet. Alt var, som det skulle være.

Hans vidste bare ikke længere, hvem der bestemte reglerne.

Kapitel 3 Det kyniske maskineri

Hvis villaen på Rolighedsvej var et klinisk glasbur, var Lasses herskabslejlighed i Aarhus midtby et sted, hvor disciplinen havde givet op.

Da Hans trådte ind, slog bassen fra trapplaylisten mod brystbenet.

Gulvplankerne vibrerede under skoene. Luften var tung af Tom Ford, vodka og sved fra kroppe, der bevægede sig under neonlyssets elektriske lilla og kolde blå.

Hans rettede på sin hvide skjorte. Stoffet føltes klamt mod huden.

Telefonen i lommen var varm. Han behøvede ikke tage den op. Han kendte beskeden.

"HANS!"

Lasse gled ud af menneskemassen som en hajfinne. Krystalglas i den ene hånd, det velkendte spotlightsmil i ansigtet.

Det smil, der siden 7. klasse havde gjort modtageren til den eneste person i rummet.

"Du ligner en mand, der har brug for at glemme sin fars Excelark."

Lasse pressede glasset i hånden på ham. Champagnen perlede aggressivt. Hans drak.

"Kom. Jeg skal vise dig noget."

Lasse navigerede gennem festen med afslappet autoritet. Hans fulgte efter.

Lasse holdt en iPad frem. Skærmen lyste koldt op.

"Fremtiden for menneskelig kontakt. Kampagnen hedder 'Genialt grænsesøgende'."

Billederne viste sexlegetøj, men uden nydelse. Modeller fotograferet i sterile omgivelser af hvidt og stål.

Ingen hænder. Ingen øjenkontakt. Ingen rod. Kun klinisk præcision.

"Det er... direkte," sagde Hans.

"Præcis." Lasse nikkede tilfreds. "Folk vil have noget, der virker hver gang.

Ingen forventninger.

Ingen snak." Han tømte sit glas. "Det sælger sig selv."

Hans sagde ingenting. Han tænkte på Pernilles hænder over en printplade.

Ved marmorbaren holdt Thomas hof. Stemmen tre decibel for høj, historien lidt større end sidst.

Midt i et grin trak han sig et halvt skridt tilbage, hånden ned i lommen. Tre sekunder scrollede han stift gennem profiler.

Mænd. Så lukkede han appen og vendte tilbage til gruppen med det brede smil, som om intet var sket.

Hans vendte blikket væk.

"Hvad med hende mekanikeren fra din gruppe?" spurgte Lasse, da de stod lidt væk fra de andre. "Pernille."

"Hun er skarp," sagde Hans.

Lasse løftede et øjenbryn. "Folkeskole-socialist med skruenøgle og holdning?"

Hans mærkede noget stige i sig. Han tog en slurk og lænede sig ind mod Lasse, som om de delte en hemmelighed.

"Ærligt talt? Hun er begyndt at blive et problem. Hun tror, hun kan styre hele projektet.

Retter min kode uden at spørge, som om jeg er en idiot. Ali følger hende som en hund.

Jeg har brug for luft, Lasse. Noget andet."

Løgneren kom let. For let.

Lasse studerede ham et øjeblik. Så lo han, men latteren nåede ikke helt øjnene.

Han fyldte Hans' glas igen, men bevægelsen var en anelse for hurtig.

"Endelig," sagde han. "Jeg har ventet på, at du skulle sige det højt." Han tav, drejede glasset mellem fingrene.

For første gang den aften faldt masken en smule. "Ved du hvad, Hans? Nogle dage hader jeg det her fucking show.

Alle de smil, alle de deals. Som om jeg nogensinde får lov til at lave noget, der bare... betyder noget."

Han rystede let på hovedet, som om han fortrød, han havde sagt for meget. Så var smilet tilbage, bredt og skarpt.

"Men fuck det. Vi laver vores eget spil."

Han lænede sig tættere på. "Krypto, Hans. Du og jeg. En algoritme, der aldrig knækker, fordi vi ejer serveren.

Ingen Pernille. Ingen far. Bare os og pengene og fremtiden."

Han rakte Hans en ny, kold flaske.

"Tænk over det."

Boblerne i Hans' glas steg hurtigt i starten, langsommere jo højere de kom. De forsvandt ved overfladen.

Han tænkte på de 14.000 linjer kode, der ventede. På Pernille, der sad og ryddede op efter ham under skarpt LED-lys.

På løgneren, han lige havde serveret Lasse, glat som olie.

Lasse havde vist en sprække. Et kort øjeblik af ægte tvivl. Og Hans havde brugt det.

Han havde taget den sprække og stoppet en løgn ned i den.

"Skål for fremtiden," sagde Lasse og løftede sit glas. Øjnene var varme, beregnende og sårbare på samme tid.

Hans løftede sit eget glas. Hånden rystede ikke meget. Kun nok til, at han selv kunne mærke det.

Udenfor ventede Aarhus i det kolde mørke.

Kapitel 4 Beskidte hænder

Værkstedet på Katrinebjerg lukkede officielt kl. 22.00.

Det vidste Hans. Det vidste Pernille. Det var præcis derfor, de stadig var der kl. 23.47,

og det var præcis derfor, ingen af dem sagde noget om det.

Han havde ikke planlagt det. Han havde taget bussen hjem fra Lasses lejlighed, sat sig med sin bærbar, åbnet fejlloggen —

og lugtet sig til, at koden ikke ville give sig frivilligt i nat.

Han pakkede sin rygsæk, låste op med studiekortet og gik ind i det skarpe LED-lys.

Pernille stod allerede der.

Hun bøjede sig over arbejdsbordet med ryggen til, en loddekolbe i hånden.

Den tynde røgtråd steg op i et næsten ret lod. Hendes skulderblades konturer bevægede sig under den slidte hættetrøje.

Hans blev stående i døråbningen et sekund for længe.

Han hostede.

"Du lugter af champagne," sagde hun uden at vende sig.

"Jeg var hos Lasse. Vi fejrede, at han fik sin bevilling. Det var... mere end jeg havde regnet med."

Hun satte loddekolben fra sig. "Jeg ved, hvor du var." Hun vendte sig ikke endnu. "Algoritmen er ikke problemet.

Opsætningen er. Du har designet den til ideelle betingelser."

"Det er standardbetingelserne i simuleringen—"

"Det er ikke standardbetingelser." Nu vendte hun sig. Øjnene var trætte, men skarpe.

"Det er en laboratoriedrøm. Den virkelige verden interfererer.

Den er støjfuld og varm og fuld af ting, der ikke burde ske — og så sker de alligevel."

Hans trådte hen til bordet. Han åbnede sin bærbare ved siden af prototypen, loggede ind på backend'en og lavede en lille, bevidst ændring i en af fejlhåndteringsrutinerne — en ændring, der ville lade støj fra virkelige sensorer slippe igennem i næste testrunde.

Ikke nok til at ødelægge noget. Nok til at tvinge dem til at se det samme problem igen i morgen.

"De andre enheder skaber interferens," sagde han roligt. "Du har ret. Men jeg har lige givet dem lov til det."

Pernille løftede et øjenbryn, men sagde ingenting. De gik i gang.

De arbejdede i samme rum med den bevidste fordeling af to mennesker, der kendte hinandens rytme. Pernille på hardwaren.

Hans på koden. Hun sagde hans navn, når hun behøvede en parameter. Han sagde hendes, når noget ikke reagerede.

Klokken var kvart i to, da Pernille satte sig på kanten af arbejdsbordet og tørrede hænderne af i et stykke papir.

"Der er en fejl i lodningen på sektion tre," sagde hun. "Vibration. Temperaturudsving. Vi skal åbne den."

"Det er tre timers arbejde."

"Ja." Hun kiggede på ham. "Eller vi afleverer noget, der virker i vores præsentation og kollapser første gang, nogen faktisk bruger det."

"Skruetrækkeren," sagde han.

Hun rakte den over.

Åbningen af prototypen var ikke elegant. Pernille arbejdede med den ro, der kom af at have gjort det mange gange.

Hans kiggede. Det var det eneste ærlige valg.

"Min far var mekaniker," sagde hun, mens hun løsede skruerne. "Ikke en, der talte om det.

En, der kom hjem med olie under neglene."

Hans nikkede. "Min far har aldrig lavet noget med hænderne.

Han leder folk, der leder folk, der leder folk. Og et eller andet sted i bunden er der nogen, der skruer noget fast."

Pernille satte kolben fra sig et øjeblik. "Du er vokset op med at tro, at verden er ren, hvis man bare tænker den ren."

Hans smilede skævt. "Og du er vokset op med at tro, at hvis man bare arbejder hårdt nok med hænderne, så bliver alt andet ligegyldigt."

Hun fnøs lavt. Det lød næsten som en latter.

Sektion tre var værre end ventet. Pernille holdt printpladen op mod lyset. "Se. Mikrobrud."

Hans bøjede sig tæt. For tæt. Hans skulder rørte hendes. Han så det samme hårtynde brud som hun – men han så også noget andet.

En koldloddet forbindelse to millimeter væk, som hun selv havde lavet tidligere på aftenen. Den var ikke kritisk endnu. Men den ville blive det.

"Du har også en her," sagde han stille og pegede. "Den er din."

Pernille stirrede et langt sekund. Så lo hun kort og bittert. "Selvfølgelig har jeg det. Selvfølgelig."

Hun sænkede printpladen.

"Jeg vil ikke vide, hvad der sker den dag, du kigger på mig og ser det der," sagde Hans.

Pernille kiggede på ham. "Det er et godt spørgsmål. Problemet er, at jeg allerede kigger."

Det skete ikke dramatisk. De holdt begge op med at bevæge sig væk. Pernilles hånd satte printpladen fra sig.

Hans trak ikke skulderen fri. Afstanden på ti centimeter forsvandt.

Hendes mund smagte af kold filterkaffe og træthed. Hun kyssede ham ikke som én, der ventede på initiativ.

Hun kyssede ham som én, der havde truffet en beslutning. Hårdt. Krævende. Hans lagde en hånd i nakken på hende.

"Ikke sådan," mumlede hun mod hans læber.

Han trak hånden tilbage.

"Nej — du behøver ikke være forsigtig." Hendes blik var direkte. "Jeg er ikke noget skrøbeligt projekt, Brodersen."

Han lagde hånden igen. Fast. Fingrene greb om hendes nakke, trak hende tættere. Hun stønnede lavt ind i hans mund,

et dybt, næsten irriteret lyde, som om hun havde ventet for længe.

Hans hænder gled ned over hendes sider, under hættetrøjen, og fandt varm, glat hud. Hendes bryster var fulde og tunge i hans håndflader,

brystvorterne allerede stive og følsomme. Da han klemte dem let mellem fingrene, trak hun vejret skarpt og bed ham i underlæben. Ikke blidt.

Hun skubbede ham baglæns mod væggen. Hendes hænder arbejdede hurtigt med hans bælte, lynlåsen gled ned med en ru lyd.

Så havde hun hans hårde pik i hånden — varm, pulserende, allerede våd i spidsen. Hun strøg ham med fast, sikker rytme,

tommelfingeren cirkulende over hovedet, mens hun så ham direkte i øjnene.

Hans stønnede, hofterne rykkede ufrivilligt.

"Tag den af," hviskede hun og trak selv hættetrøjen over hovedet. Hendes bryster var blege i det kolde lys,

med små mørke vorter der strittede. Hans bøjede sig, tog den ene i munden, sugede hårdt, bed let i den stive knop.

Pernille stønnede dybt, greb fat i hans hår og pressede ham tættere ind. Hendes andre hånd fortsatte med at malke ham i langsomme, faste tag.

Hun sparkede bukser og trusser af i én bevægelse. Hendes hud var hed, og da Hans' fingre gled ned mellem hendes ben,

fandt han hende gennemblødt. Folderne var opsvulmede og glatte. Han cirklede om hendes klitoris, to fingre gled ind i hende,

og hun spændte omkring dem med et lavt, hæst gisp. Hendes hofter rykkede mod hans hånd, grådigt, næsten vredt.

Pernille vendte ryggen til ham, bøjede sig frem over arbejdsbordet ved siden af den åbne prototype.

Hun skubbede bagdelen bagud — en klar, utvetydig invitation. Hans greb hendes hofter, positionerede sig og trængte ind i én lang, dyb bevægelse. Hun var stram, brændende varm og så våd, at han gled helt ind til roden.

Pernille stønnede højt, greb fat i bordkanten, så knoerne hvidnede.

"Hårdere," kommanderede hun. "Jeg vil mærke det."

Han tog fat, stødte dybt og rytmisk. Hver gang han ramte bunden, udstødte hun en lille, hæs lyd.

Hendes bryster svingede tungt frem og tilbage. Hans ene hånd gled frem, fandt hendes klitoris igen og masserede den i takt med stødene.

Sveden løb ned ad deres rygge. Lugten af loddetin, metal, hud og sex fyldte værkstedet.

Pludselig rettede Pernille sig op, vendte sig om og hoppede op på bordet. Hun trak ham ind mellem sine spredte ben, lagde anklerne om hans lænd og trak ham ind igen. Ansigt til ansigt. Hun kyssede ham grådigt, mens han kneppede hende hårdt og dybt.

Hendes negle gravede sig ind i hans skuldre, trak varme blodspor ned over ryggen. "Se på mig," hviskede hun hæst. "Se på mig, når jeg kommer."

Hendes indre muskler trak sig sammen i kraftige, rytmiske sammentrækninger.

Hun kom med et langt, dybt støn, kroppen spændt som en bue, øjnene låst fast i hans. Det trak ham med.

Hans eksploderede dybt inde i hende, pulserende igen og igen, mens hun holdt ham tæt ind mod sig med både ben og arme.

De blev stående sådan længe — forbundne, svedige, åndende tungt. Til sidst trak han sig ud.

En tynd, perleagtig strøm af deres blandede safter løb ned ad indersiden af hendes lår og dryppede ned på det kolde betongulv.

Bagefter sad de på gulvet under arbejdsbordet med ryggen mod væggen. Pernille havde trukket hættetrøjen på igen.

Hans sad i sin hvide skjorte med et nyt mærke af loddetin på ærmet.

"Det her ændrer ingenting," sagde hun.

"Jeg ved det."

"Vores projekt skal afleveres om fire uger." Hun stirrede mod den modsatte væg. "Og jeg har lige lavet en fejl, jeg selv skal rette."

Hans sagde ingenting. Der var ikke brug for det.

Udenfor begyndte den tidlige maj-himmel at lysne i kanten mod øst. Et koldt, blå sekund, inden noget nyt begyndte.

Sektion tre lå på bordet over dem og ventede. Den ville blive repareret. Men ikke i nat.

I nat var det nok at sidde her med Pernilles skulder mod sin og vide, at der var sprækker i dem begge.

Kapitel 5

Den ideologiske skyttegravskrig

Hans' lejlighed på Vestergade føltes som et åndehul og en fælde på samme tid.

Den lille, skæve etværelses på første sal i den gamle gule murstensbygning havde en måde at krybe ind under huden på.

Gulvbrædderne knagede højlydt ved det mindste skridt, som om selve huset lyttede med og kommenterede enhver bevægelse.

Loftet skrånede så voldsomt, at man instinktivt bøjede nakken, en konstant påmindelse om, at der ikke var plads til at strække sig helt ud her. Luften var tung og levende: gammel stegesky fra køkkenkrogen, der hang som et minde om aftensmad for flere dage siden, blandet med den fugtige, uldne lugt af tøj, der aldrig rigtig blev tørre på radiatoren, og den skarpe, jordagtige duft af regn, der sivede ind gennem de utætte vindueslister.

Der var ingen poleret overflade at gemme sig bag. Ingen klinisk hvid væg, der kunne absorbere tavshed.

Kun den billige IKEA-gulvlampe med den skæve stofskærm, der kastede et gulligt, flakkende skær, der fik alle ansigter til at se lidt mere trætte, lidt mere skarpe ud.

Skyggerne dansede i hjørnerne og fremhævede de små sprækker mellem menneskene i rummet.

Studiegruppen havde spredt sig som en midlertidig lejr i et fremmed land.

Ali sad med ryggen mod væggen, benene trukket højt op under sig, som om han forsøgte at optage så lidt plads som muligt.

Hans rolige, koncentrerede blik hvilede på den udprintede logfil på gulvet, men hans kæber var strammet en anelse mere end normalt.

Lars' fingre hamrede mod tastaturet i en nervøs, urolig rytme, mens han skottede op mod døren hvert andet minut.

Thomas lå halvt udstrakt på den udtjente sofa med et mageligt smil; dog fulgte hans øjne enhver bevægelse i rummet med en agtpågivenhed, der stod i skarp kontrast til hans ellers afslappede holdning.

Lene sad ved det lille bord og skrev noter med en usædvanlig stivhed i håndleddet, som om hun forsøgte at skabe orden i noget, der allerede var ved at kollapse.

Pernille sad på hug ved sofabordet, vendte printpladen langsomt mellem sine hænder.

Hendes slidte hættetrøje var smøget op om albuerne, og de svage spor af loddetin på hendes fingre glitrede svagt i lampelyset.

Hun sagde ikke meget, men hendes tavshed havde en vægt. En anspændt ro, der fik luften omkring hende til at vibrere.

"Den holder stadig ikke under vibration," sagde hun lavt, næsten til sig selv. Hun så ikke op.

"Din algoritme er smuk, Hans. Men den er designet til en verden, der ikke findes. Ren strøm. Konstant temperatur. Ingen støj. Ingen rod."

Hans sad på kanten af sofaen. Han nikkede, tog en slurk af sin discountøl, men smagen nåede knap hans tunge. Han kunne mærke de andres blikke på sig – Ali's stille vurdering, Thomas' halvt følte nysgerrighed,

Lenes diskrete bekymring. Og Pernilles. Altid Pernilles. Det blik, der så lige gennem ham.

"Vi skal simulere flere fejltilstande," sagde han og forsøgte at lyde beslutsom. "Temperaturudsving. Interferens. Det hele."

Stemningen var allerede tynd. Som en streng trukket for stramt.

Så bankede det hårdt på døren. Tre selvsikre slag, der fik alle til at rette sig op.

Lasse trådte ind uden at vente på svar. Hans sorte dunjakke var våd af regnen og duftede svagt af dyr parfume.

Han fyldte rummet på en måde, der fik væggene til at rykke tættere sammen. Gummiskoene efterlod fugtige aftryk på det slidte plankegulv.

Han løftede en stor pose med flasker og smilede bredt – det smil, der altid havde åbnet døre.

"Undskyld, bro. Jeg var i nærheden. Tænkte, jeg ville se, hvordan I fattige studerende klarer jer i jeres lille hule."

Han så sig omkring med et halvt grin. "Meget... autentisk. Hygge. Man kan næsten mærke ånden fra revolutionen."

Han satte posen tungt på sofabordet, så printpladen hoppede let.

Uden at spørge åbnede han en flaske champagne med et højt, triumferende pop. Boblerne skummede over og dryppede ned på det slidte træ.

Ali stoppede med at spise. Thomas løftede et øjenbryn. Pernille lagde langsomt printpladen fra sig, hendes bevægelser kontrollerede.

Lasse trak sin telefon frem og holdt den op.

"Se her. Kampagnen. Genialt grænsesøgende, hvis I spørger mig. Intet af det der sentimentale pis. Folk vil ikke have kærlighed og alt det der.

De vil have noget, der virker. Rent. Pålideligt. En transaktion uden drama."

Pernille lo kort og tørt. Det var ikke et venligt smil. "Det er jo bare kroppe, Lasse. Kold metal, silikone og mennesker uden ansigter.

Som om mennesker er produkter, der skal pakkes og sælges."

Lasse trak på skuldrene, smilet stadig på plads, men øjnene smallere nu. "Og hvad så?"

Verden er ikke en varm omfavelse, Pernille. Det ved du udmærket.

Du er blot dygtigere til at indhulle sandheden i mekanikertøj og højtravende tale om 'den virkelige verden'"

Pernille rejste sig langsomt. Hendes blik var fast. "Du ved ikke en skid om mig.

Du har aldrig behøvet at få noget til at virke, når strømmen svigtede eller alt brød sammen.

For dig er det bare tal og billeder. Funktionen. Indtil den ikke længere performer. Så smider du den væk."

Luften i rummet var blevet tyk. Ali fulgte udvekslingen roligt, men hans hænder var stille nu.

Lars stirrede ned i gulvet. Thomas lænede sig frem, som om han nød forestillingen lidt for meget. Lene holdt vejret.

Lasse vendte sig mod Hans. Det gamle, forventningsfulde blik. Den usynlige alliance fra barndommen.

"Kom nu, Hans. Sig det, som det er. Du er jo ikke blevet en af dem, vel? Du ved, hvad der virker derude."

Alle øjne rettede sig mod Hans.

Han rejste sig langsomt. Hjertet hamrede. Han så på Lasse – den trygge, velkendte vej, farens verden, den lette succes – og så på Pernille. Hendes hænder, stadig med spor af arbejde. Det blik, der ikke bad om noget, men som alligevel krævede ærlighed.

Hans tog en dyb indånding. Stemmen kom lavere, end han havde forventet, men fast.

"Stop det, Lasse." Han trådte et skridt frem. "Du behøver ikke komme her og tale ned til os.

Det her er vores arbejde. Vores rod. Vores fejl. Ikke din scene, hvor du kan komme ind og spille den store succes."

Lasse blinkede. Latteren kom, men den var skarp. "Nå, du har altså valgt side.

Du er blevet blødsøden, Hans. Villaen på Rolighedsvej må græde i sin ensomhed"

Hans mærkede ordene ramme. Han vendte sig mod Pernille. "Men han har ret i én ting.

Vi kan ikke bare designe til det perfekte. Det skal kunne holde, når det hele går i stykker. Ellers er det bare... papir."

Pernille betragtede ham et langt øjeblik. Noget slukkede i hendes blik.

Hun tog sin hættetrøje på med langsomme, præcise bevægelser, samlede tasken og printpladen. Uden et ord gik hun mod døren.

Da den lukkede blødt bag hende, blev rummet pludselig meget mindre.

Lasse slog ud med armene. "Se? Typisk. De kan ikke tåle, når nogen siger tingene, som de er."

Hans stod stadig. Han stirrede på den rå printplade på bordet. På det lille, hårfine mikrobrud, der stadig ikke var rettet.

Han tog flasken med champagne og tog en stor slurk. Den smagte forkert – for sød, for skarp, for meget Lasse.

Regnen slog mod vindueskarmen. Gulvbrædderne knagede, da han satte sig tungt ned igen. Luften i lejligheden føltes tungere nu.

Som om noget var bristet, og ingen vidste præcis, hvor revnen løb.

Kapitel 6

Termodynamik og tavshed

Værkstedet i Finlandsgade sov aldrig helt. Selv sent om aftenen summede serverne bag glaspartierne som en konstant, lavfrekvent puls — en påmindelse om at systemet aldrig stoppede. Det skarpe LED-lys kastede lange, hårde skygger over det rå beton og de spredte printplader.

Luften var tyk af varmt silicium og den svage, metalliske lugt af tidligere loddearbejde. Termostaten klikkede ujævnt, som om rummet selv trak vejret anstrengt.

Hans sad alene ved bordet. Opgaven lyste koldt fra skærmen. Tallene for entropi og varmeoverførsel flød sammen til en grød. Han havde stirret på den samme linje i fyrrer minutter. Fingrene hvilede tunge på tasterne uden at bevæge sig.

Han kunne have skrevet til Pernille. Men han gjorde det ikke. I stedet sendte han en besked til Ali: Kan du hjælpe med termodynamik? Er ved at drukne.

Ali svarede hurtigt: Kom herhen.

Alis kollegieværelse i den lave murstensbygning lå i udkanten, hvor Risskovs bløde kurver aldrig nåede. Væggene var næsten nøgne bortset fra det sammenrullede bedetæppe i hjørnet og whiteboardet med systematiske noter i sort tusch. En smal seng. Et skrivebord. En reol med lærebøger, Koranen øverst. Luften bar spor af sen træning — muskuløs, ren sved blandet med energidrik og den svage, krydrede duft fra resterne af hans mors mad i en plastbøtte. Alt stod på sin plads. Kontrolleret. Indtil nu.

Ali åbnede døren i sorte træningsbukser og en stram hvid T-shirt.

“Du ser ud, som om entropien har vundet,” sagde han og lukkede døren bag Hans.

“Den er i gang med at overtage hele systemet.”

De startede ved skrivebordet med bærbare side om side. Senere flyttede de ned på gulvet med ryggen mod væggen, da benene blev stive.

Øl fra Netto. Et par shots af den billige vodka. Jointen rullet med Alis præcise, næsten rituelle bevægelser.

De arbejdede længe. Ali pegede på skærmen, tegnede en pil på et stykke papir.

“Her,” sagde han lavt. “Du tænker for lukket. Varmen skal kunne slippe ud. Ellers bygger trykket sig op, indtil noget brister.”

Hans nikkede. Han mærkede Alis skulder mod sin egen. Varme hud mod varme hud. Rummet føltes mindre og mindre, væggene tættere på, som om de lyttede med. Jointens røg lagde et blødt filter over lampens skarpe lys. Latteren kom lettere. Ordene løsere.

Hans lo ad noget Ali sagde, lænede sig ind, og deres arme lå mod hinanden. Han kunne mærke den kontrollerede styrke i Alis krop, den tilbageholdte intensitet. Pulsens under huden.

Og så tog Hans beslutningen.

Han vendte hovedet. Deres ansigter var kun få centimeter fra hinanden. Han så den lille trækning i Alis kæbe, den måde hans øjenlåg flakkede på. Hans løftede hånden og lagde den mod Alis hals. Huden brændte under hans fingre. Han mærkede pulsen hamre vildt.

“Ali,” sagde han lavt. Ikke et spørgsmål.

Så lænede han sig frem og kyssede ham. Hårdt. En kollision af læber, tænder og undertrykt længsel. Ali udstødte en dyb, halvkvalt lyd i halsen, som om noget inde i ham brast. Hans greb fat i Alis T-shirt med begge hænder og trak ham tættere ind. Deres kroppe pressede sig mod hinanden – bryst mod bryst, hofter der stødte sammen. Ali's hænder fandt Hans' nakke og hår, greb hårdt, mens kysset blev dybere, mere desperat, tunger der mødtes våde og krævende.

De rullede om på gulvet. Hænder flåede tøj af i klodsede, febrilske bevægelser. T-shirts blev trukket over hoveder, bukser skubbet ned over hofter. Hud mod

hud – varm, svedig, levende. Hans skubbede Ali ned mod det kolde beton gulv, kyssede sig ned over hans hals, sugede hårdt på huden ved kravebenet, fortsatte ned over det muskuløse bryst. Han tog en af Alis brystvorter i munden, bed blidt, slikkede, mens hans hånd gled ned over den flade mave og lukkede sig om Alis hårde pik. Ali stønnede dybt, hofterne løftede sig instinktivt mod berøringen.

Hans flyttede sig længere ned. Han tog Alis pik i munden – først spidsen, tung og varm, smagen af salt hud og forudgående ophidselse. Han sugede dybere, tog mere ind, mens hans tunge arbejdede rundt om den tykke åre på undersiden. Alis hænder greb fat i Hans' hår, ikke styrende, men holdende, rystende. Hans krop spændtes, musklerne i lårene dirrede, maven trak sig sammen i ryk. Stønnene blev dybere, mere rå, som om hvert sug trak noget dybt begravet op til overfladen.

De skiftede. Ali vendte dem om med en pludselig styrke. Han pressede Hans ned mod gulvet, kyssede ham brutalt, mens hans hånd fandt Hans' pik og pumpede den i faste, sikre tag. Så bevægede han sig længere ned, tog Hans i munden med en intensitet, der næsten var for meget – varm, våd, dyb. Hans rystede, hænderne greb fat i Alis skuldre, neglene borede sig ind i huden.

De endte med Ali ovenpå. Hans ben blev trukket op og presset mod hans bryst. Ali spyttede i sin hånd, smurte sig selv og Hans' åbning. Han pressede spidsen mod den stramme ringmuskel, skubbede langsomt frem. Hans mærkede den brændende strækning, den intense, næsten smertefulde fylde, da Ali trængte ind centimeter for centimeter. Hans stønnede højt, kroppen spændte sig, men han trak Ali tættere. Da Ali var helt inde – dybt, pulserende, varm – begyndte han at bevæge sig. Først langsomt, dybe, kontrollerede stød, der ramte noget inde i Hans, som sendte chokbølger af skarpt, hvidt nydelse gennem hans underliv og op ad rygraden.

Bevægelserne blev hurtigere. Alis hofter smældede mod Hans' bagdel i en stadig mere desperat rytme. Sved dryppede fra Alis brystkasse ned på Hans' hud. Deres åndedræt blandede sig – tungt, uregelmæssigt. Alis øjne var halvlukkede, munden åben, ansigtet fortrukket i en blanding af ekstase og næsten smerte. Han mumlede halvkvalte ord på arabisk blandet med dansk, navnet

“Hans” gentaget som en bøn. Hans greb fat i Alis ryg, mærkede musklerne arbejde under huden, neglene kradse spor ned over ryggen.

Ali stødte dybere, hårdere, kroppen spændt som en bue. Hans mærkede, hvordan hans egen pik blev mast mellem deres kroppe, friktionen intens, den indre stimulation voksende. Da Ali kom, var det med et dybt, næsten smertefuldt brøl, kroppen stivnede totalt, hofterne presset helt ind, mens han pulserede og sprøjtede varmt dybt inde i Hans. Hans fulgte kort efter – en voldsom, rystende orgasme, der trak sig gennem hele kroppen, sæd der sprøjtede op mellem dem, mens hans åbning trak sig sammen rundt om Ali.

De lå bagefter. Åndende. Svedige. Alis hoved mod Hans’ bryst. Et kort, helligt øjeblik af stilhed, hvor deres hjerter hamrede mod hinanden.

Så trak Ali sig væk. Langsomt. Forsigtigt.

Morgenen kom grå og nådesløs gennem det lille vindue. Hans vågnede med tømmermænd, der hamrede bag øjnene, og en krop der følte både øm og fremmed – en dyb, varm ømhed i underlivet, mærker på hofter og hals. Ali stod allerede op, klædt på. Han stod ved det lille køkkenbord og lavede te. Ryggen rank, men da han hældte det varme vand, rystede hånden en anelse. Teen skvulpede over i koppen.

Ingen blik. Ingen berøring.

“Du kan tage et bad, hvis du vil,” sagde Ali uden at vende sig. Stemmen lav, næsten neutral.

Hans satte sig op. Gulvet var iskoldt mod hans hud.

“Ali...”

Ali blev stående et øjeblik længere med ryggen til. Så vendte han sig halvt. Deres blikke mødtes kort. Der var skam der. Og noget dybere – frygt, måske. Så så han væk igen.

“Vi har eksamen om tre uger,” sagde han stille. “Du bør fokusere på det.”

Hans rejste sig. Samlede sit tøj. Da han gik forbi Ali mod døren, strejfede deres skuldre hinanden en sidste gang. Ali trak sig ikke væk. Men han kiggede ikke op.

Udenfor var Aarhus N gråt og vådt. Serverne på Finlandsgade summede stadig med deres konstante puls. Hans gik med en ny varme i kroppen og en ny kulde dybt i brystet. Stilheden fulgte ham hele vejen.

Kapitel 7

Skandalen i horisonten

Stilheden på Rolighedsvej havde altid været en konstruktion. Nu revnede den. Hybenroserne udenfor foldede sig ud i maj aftenens bløde, næsten ironiske lys, men indenfor var luften tæt, som om villaens vægge trak vejret i små, kontrollerede doser.

Bordet var dækket med den sædvanlige kirurgiske præcision: hvid dug, stearinlys i symmetri, glas uden fingeraftryk. Bente havde valgt en let rosé.

Niels havde dekanteret en rødvin, der kostede mere end de fleste menneskers månedsløn. Alt signalerede afslapning. Alt var løgn.

Hans sad med rank ryg. Den hvide skjortes stof strammede over skuldrene, en påmindelse om, at kroppen stadig bar spor fra cykelturen op ad Langelandsgade.

Pernilles besked lå ulæst på telefonen – noget om prototypen, en ny fejl i vibrationstesten. Han havde ikke svaret. Ikke her. Her var han stadig sønnen.

Lise sad overfor. Femten år, benene trukket op under sig som et stille, kropsligt fuck you til bordets geometri.

Hendes blik hvilede på faderen uden at flakke. Det var et nyt blik. Et farligt et.

„Du spørger aldrig, hvad jeg laver,“ sagde hun. Stemmen let, næsten legende. „Men jeg har mødt en. En rigtig kæreste.“

Niels løftede glasset en anelse. Bente stivnede midt i en bevægelse med gaflen. Hans mærkede det som et stik under brystbenet.

„Det er dejligt, Lise,“ sagde Niels med den velplacerede varme, der altid havde limet familiens revner. „Fortæl os om ham.“

Lise smilede. Det smil var ikke pænt.

„Han er ældre. Tech og events. Fed lejlighed i midtbyen. VIP-borde. Hans ven Lasse kender ham rigtig godt.“

Navnet faldt som en sten i et rent bassin. Hans så Lasse for sig: det der grin, den der energi, der altid havde trukket ham med, selv når han vidste bedre.

Bente stillede et klinisk spørgsmål om alderen. Lise trak på skuldrene. „Tyvetredive. Det betyder ikke noget.

Han ved, hvordan man har det sjovt. Ikke som her, hvor alt skal være så... perfekt.“

Hun lod blikket glide over de hvide vægge, PH-lampernes dæmpede gyldentone, hybenrosernes velordnede rækker.

"I går var vi til en fest. Kokain på bordet. MDMA i en skål. Folk kneppede åbent i stuen. Ingen skammede sig. Det var ærligt.“

Tallerkenen med laks og asparges stod urørt.

Niels satte glasset ned med en lyd, der var for høj. "Lise. Det er ikke sjovt.“

„Det er det heller ikke ment som.“ Hun lænede sig frem. „I vil have mig som en lille pige i jeres glasbur. Men jeg er træt af at dunke ind i væggene.

Hans må have sine beskidte hænder oppe på Katrinebjerg. Jeg vil have noget rigtigt.“

Hun vendte sig mod Hans. Blikket var ikke længere kun oprørsk. Det var bønfoldende. „Du kender Lasse. Du ved, hvad der foregår derinde. Fortæl dem det.“

Hans åbnede munden. Der kom intet ud. Revnen inden i ham – den han havde ignoreret i måneder – udvidede sig med en lyd, han kunne mærke i tænderne.

Som det mikrobrud Pernille havde fundet i prototypen. Usynligt, indtil vibrationen ramte.

Tallerkenen fløj. Porcelæn mod væg. Et skarpt brag. Saucen løb ned ad den hvide væg som blod.

Niels rejste sig. Stemmen knækkede. "Hvad fanden bilder du dig ind?"

Lise skreg tilbage. Ordene væltede ud – om glasburet, om løgnene, om den beskidte verden udenfor. Bente sad helt stille.

Hænderne i skødet. Bag det kliniske blik så Hans noget revne. Skyld. Træthed. En mor, der vidste, hun havde været for meget på AUH og for lidt her.

Senere samme aften, da Niels havde lukket sig inde på kontoret og Bente var gået en lang tur langs stranden, cyklede Hans ind mod midtbyen.

Rygsækken følte tungere end sædvanligt. Han havde ikke ringet til Lasse. Kun skrevet: Hvor er du?

Svaret kom med det samme. En adresse. En champagneemoji.

Lasses herskabslejlighed var allerede i gang. Bassen hamrede mod brystbenet. Luften tyk af sved, parfume, alkohol og kokainens kemiske bid.

Neonlyset malede kroppe i lilla og koldt blå. På sofaen lå tre personer sammenfiltret, hænder og munde overalt. Ingen skammede sig.

Det var, som Lise havde sagt: ærligt.

Lasse stod ved marmorbaren. Øjnene skinnede for meget. En lille rest hvidt under næsen.

"Hans! My man!" Knuset var for hårdt. "Du ser ud, som om du har set et spøgelse. Eller din lillesøster."

"Du ved det allerede," sagde Hans lavt.

Lasse grinede. "Lise er vild. Markus er god til at vise de unge ting, hvordan verden hænger sammen. Ingen løgn der."

"Hun er femten, Lasse."

"Og hun vil have det." Lasse trak på skuldrene, tog en ny line. "Slap af, Brodersen. Du plejede at kunne tage en fest."

Rummet snurrede. Hans så Thomas i et hjørne, blikket flakkende.

En pige, der lignede en fra Lasses kampagner, bøjet over en anden mands skød. Alt var bevægelse. Alt var transaktion.

Hans stod udenfor cirklen. Han greb ikke ind. Han registrerede bare den velkendte kvalme: fascination og væmmelse i samme åndedrag.

Det eskalerede hurtigt. Et skub. Et slag. Blod på det hvide gulv. Festen fortsatte omkring dem. Nogen lo. Nogen filmede.

Senere, da Lasse rejste sig vaklende med en flækket læbe, mødtes deres blikke.

"Ser du, Hans? Det er den virkelige verden. Ikke din fars Excelark. Ikke Pernilles loddekolbe.

Her er der ingen regler. Kun dem, man selv sætter."

Hans så på blodet, der løb ned ad Lasses hage. På de kroppe, der fortsatte deres rytme. På sig selv – midt imellem.

"Du har trukket min søster ind i det her."

Lasse lo. "Hun kom selv. Ligesom du gør. Vi vælger alle vores bur, Brodersen. Spørgsmålet er bare, hvor længe du vil lade som om dit er rent."

Udenfor var natten kold. Regnen faldt fin og vedvarende. Hans stod på trappen et øjeblik og mærkede den mod ansigtet.

Indenfor hamrede basen stadig gennem sålerne. Han gik ikke. Ikke endnu.

Da han trådte ind igen, havde festen nået det punkt, hvor grænserne kun var forslag. På læderbordet lå pulver og piller.

En ung kvinde sad overskrævs på en mands skød, kjolen oppe om hofterne, mens en anden mand kyssede hendes nakke.

Lyde af hud mod hud, stønnen, latter der lød for høj.

Hans mærkede sin egen krop reagere – en automatisk, skamfuld trækning – og hadede sig selv for det.

Lasse rakte ham et glas champagne. „Drik. Glem din søster et øjeblik. Hun klarer sig.“

Hans tog ikke glasset. "Hun er femten."

„Og du har selv været her. Du har drukket af den samme flaske. Du har set på de samme kroppe uden at sige stop.“

Ordene ramte. Ikke fordi de var usande, men fordi de var halve. Hans havde været her.

Men han havde aldrig følt sig hjemme. Kun trukket tilbage, igen og igen, som en tunge der søger et ømt punkt i munden.

Han vendte sig og gik. Bag ham fortsatte festen. Foran ham lå natten over Aarhus – grå, våd, uafklaret.

Da han kom hjem, sad Bente i køkkenet med et glas vand. Hun så ikke overrasket ud.

„Lise sover,“ sagde hun stille. "Eller lader som om."

Hans satte sig overfor hende. For første gang i lang tid følte han sig ikke som en, der skulle performe. Bare træt.

„Det her bliver grimt, mor.“

Bente nikkede. „Jeg ved det.“ En pause. "Og du, Hans? Hvor står du?"

Han kiggede ned på sine hænder. Svage spor af metalstøv fra værkstedet. Ikke helt rene. Ikke længere.

"Jeg ved det ikke mere."

Morgenen efter var diset. Hans stod i køkkenet med kold kaffe og stirrede ud. Lise kom ned ad trappen i en oversized hættetrøje. Håret uglet, øjnene rødsprængte.

"Hvorfor gjorde du det?" spurgte han stille.

Hun vendte sig. "Fordi nogen skal sige det højt. I lever i et glasbur. Og du... du cykler frem og tilbage som en pendler. Hvem er du egentlig?"

Ordene ramte, fordi de var sande. Han tænkte på Pernille med hænderne beskidte af loddetin. På Ali i det spartanske værelse.

På Lasse under neonlyset. På sig selv, der stadig rettede på den hvide skjorte, når han gik ind ad døren her.

Senere cyklede han op ad Langelandsgade. Syren brændte i benene.

I Edison-bygningen sad Ali bøjet over skærmen, Pernille ved whiteboardet med tusch i hånden.

"Du ligner lort," sagde Pernille. "Hvad skete der?"

Han fortalte ikke alt. Men nok. Om revnen. Om at han ikke længere vidste, hvor han hørte til.

Ali lyttede roligt. "Du kan ikke være to steder på én gang, Hans. Entropien vinder, hvis du ikke lukker varmen ud."

Pernille krydsede armene. "Og netværksmiddagen? Skal vi stadig komme med som 'lovene talenter'?"

Hans mærkede et stik. Invitationen lå ulæst. Folk med potentiale til fremtidens ledelse.

Samme aften i sin lejlighed på Vestergade vibrerede telefonen. Lasse: "Din søster er vild.

Markus siger, hun lærer hurtigt. Kom forbi i morgen. Vi skal tale om fremtiden."

Hans stirrede på skærmen. Udenfor regnede det stadig.

Han åbnede sin bærbare. Emne: Netværksmiddagen. Gæster.

Han skrev navnene: Pernille. Ali. Måske Thomas. Ikke Lasse.

Fingrene tøvede.

Det føltes som at indsætte en fejl i koden, man vidste ville crashe systemet. Men det var nødvendigt.

Udenfor i det skæve etværelses knagede gulvbrædderne. Revnen var ikke længere kun inden i ham.

Den var ved at blive til en beslutning, han endnu ikke turde tage.

Kapitel 8

Fredagsbaren og faldende masker

Fredagsbaren blev uofficielt kaldt "Katrines kælder". Skiltet over disken sagde noget andet i en skrifttype fra 2009, som ingen orkede at udskifte. Det var fint sådan. På Katrinebjerg holdt man af det, der var blevet siddende.

Det var maj, og aftenen udenfor var stadig gylden og tøvende. Nede i kælderen var lyset det samme som altid: en flad, gullig støvfilm over ansigter, der havde slidt en uge af sig selv. Projektet var afleveret. Ikke perfekt.

Algoritmen reagerede på støj som noget levende, ikke som en ren tegning. Det var nok. Det måtte være nok.

Hans gik ned ad trappen med Pernille et halvt skridt bag sig, Ali et halvt skridt bag hende.

Formationen havde dannet sig af sig selv over de sidste måneder, som en kode, der havde optimeret sig uden at spørge nogen.

Lars stod allerede ved bordfodboldbordet. Kroppen lidt løsere end normalt, som om leddene havde givet sig en millimeter.

Hans hænder vidste, hvad de skulle, inden hovedet blandede sig. Det var det eneste sted, han ikke behøvede at tænke.

De hentede øl. Pernille betalte for sin egen. Ali for sin. Hans lagde en femmer ekstra i kurven uden at kommentere det.

Vanen var en lille, stille forræderi mod begge verdener.

Thomas var der. Allerede på tredje øl. Latteren kom et halvt sekund for sent, som en buffer, der ikke længere matchede inputtet.

Hans så det. Thomas så, at Hans så det. Et kort, registrerende blik bag charmøren. Så var masken på plads igen.

De drak. Ole fortalte om en feltøvelse i Oksbøl, hvor kompasset havde løjet. Lene lo for højt, fordi det var fredag, og hendes kæreste holdt hende i hånden. Lars vandt tre kampe i træk.

”Motorisk hukommelse,” sagde han uden ironi. ”Hænderne ved det, før jeg gør.”

Pernille smilede skævt. ”Det er bordfodbold, Lars.”

”Ja. Og jeg er ekstremt god til det.”

Hans mærkede varmen i brystet. Ikke lykke. Noget mere upræcist. Tilhørsforhold, måske.

Et ord, der føltes for stort til en kælder med tomme plastikkrus og en flipperautomat fra 1994.

Klokken ni begyndte Thomas at glide. Ikke dramatisk. Bare en lille forsinkelse i bevægelserne, en tunghed i latteren.

De endte ved et lavt bord. Talte fodbold. Skovbakken. Tom.

”Han er et ordenligt menneske,” sagde Thomas pludselig, ned i sit glas. ”Der er ikke mange af dem.”

Hans sagde ingenting. Thomas snurrede glasset rundt.

”Folk er for det meste noget, de ikke er. Du ved det. Du gør det selv.”

Stilheden var tæt. Så rettede Thomas sig op, termostaten klikkede ind, og charmøren var tilbage.

”Mere øl. Din runde, Brodersen.”

Senere talte de om at tage med til Thomas’ lejlighed. Ali så på Hans.

”Jeg skal tidligt op,” sagde han. Begge vidste, det var kun halvt sandt.

”Kom med til midvejs,” sagde Hans.

Ali blev en time. Længere holdt han ikke ud.

Der var for varmt, for højt, for fuld af kroppe, der havde drukket for længe.

De blev enige om at tage hen til Pernille.

Ole satte sig i sofaen med tre glas, hvis indhold ingen spurgte til. Pernille drak hurtigt. Hans drak langsomt.

Thomas drak, som om han forsøgte at drukne noget, der svømmede bedre end ham.

Det skete i et sekund: Pernille rakte over for at tage Hans' glas. Hendes hånd blev liggende på hans.

For længe. Blikkene mødtes. Ali så det. Hans vidste, han så det. Ali vendte ansigtet mod vinduet, mod de klinisk oplyste biler, der gled forbi i mørket. Så rejste han sig stille, tog jakken og gik.

Hans blev siddende. Noget i maven trak sig sammen. Ikke skyld. Noget mere kompliceret.

En slags lettelse, der smagte af forræderi.

Klokken var over midnat, da Thomas forsvandt. Hans gik senere ud for at hente sin jakke og hørte stemmer fra et rum. En dør, der ikke var helt lukket. Thomas' stemme.

En anden. Han vendte om uden at gå nærmere. Det var ikke hans.

Tilbage var kun Pernille og Ole tilbage. Ole sov i lænestolen med armene over brystet, som en mand, der havde sovet i værre stillinger. Pernille sad på bordet med benene dinglende, en øl hun ikke drak.

Hans' telefon lyste. Lise. Beskederne kom hurtigt, fulde af stavfejl og kontrolleret panik.

Han ringede. "Bliv der. Jeg er der om femten minutter."

Pernille rakte ham jakken. "Det er din søster."

Natten udenfor var klar og kold. Han gik hurtigt mod Randersvej, betalte taxaen med sit eget kort, hentede Lise, der var shaken men hel. Kørte hende hjem til Rolighedsvej. Ventede, til hun var indenfor.

Niels ville aldrig få at vide, at hans søn havde gjort det her i nat. Det føltes næsten rent.

Da han kom tilbage, åbnede Pernille døren. Ole var væk. Der var varmt og varmt, oplyst af en enkelt gulvlampe.

To tomme flasker på bordet.

De stod i den smalle gang.

Det begyndte der.

Pernille greb fat i hans skjorte og trak ham ind. Ingen blødhed. Hun pressede munden mod hans, hårdt, krævende.

Hænderne var sikre: hun åbnede hans bælte, skubbede bukserne ned, sparkede sine egne af i én bevægelse.

Hun tog hans hånd og førte den direkte ned mellem sine ben. Hun var våd, varm, allerede opsvulmet.

Hun bevægede sig mod hans fingre med en rytme, der ikke inviterede – den befalede.

”Her,” sagde hun.

Hun vendte ryggen til ham, pressede bagdelen mod hans hofter. Han trængte ind i hende i én glidende bevægelse.

Hun stønnede lavt, ikke af overgivelse, men af tilfredsstillelse ved at have fået det, hun ville.

Hun greb hans hånd og lagde den rundt om sin hals – ikke hårdt, men bestemt. En påmindelse om, hvem der satte grænserne, selv nu.

De bevægede sig råt. Hans holdt om hendes hofter, stødte op i hende, mens hun pressede bagud, aktiv, krævende.

Sveden fik huden til at glide. Hun drejede hovedet, fangede hans blik. Triumf og noget mørkere.

Hun ville ikke have en Blid Brodersen. Hun ville tage ham.

Han mærkede det hele på én gang: den stramme, våde varme omkring sit pik, hendes muskler, der trak sig sammen, hendes hæse åndedræt. Og under det den konstante, smertelige klarhed: at han elskede denne frihed, samtidig med at den fik ham til at føle sig forkert. Som om han forrådt både faren og sig selv ved at give efter for noget, der ikke passede ind i nogen af hans kasser.

De flyttede sig ind i soveværelset uden at slippe hinanden. Hun skubbede ham ned på madrassen, kravlede ovenpå og tog ham ind igen.

Hofterne rullede dybt, insisterende. Hun holdt hans hænder presset mod madrassen over hans hoved.

Brysterne bevægede sig tungt foran hans ansigt. Han tog en brystvorte i munden, sugede hårdt. Hun stønnede højere – nydelse og sejr blandet.

Da hun kom, var det med hele kroppen: en skælven, der trak hende sammen rundt om ham i rytmiske pulseringer.

Han fulgte efter kort tid, dybt begravet i hende, med et stød, der kom nede fra maven.

Bagefter lå de på den smalle seng. Sveden kølede. Loftet var gråt og anonymt.

”Ali,” sagde han stille.

”Ja.”

”Hvad gør vi ved det?”

Pernille stirrede op i loftet. Tænkte længe.

”Ingenting. Det er ikke vores. Det er hans.” En pause. ”Du kan ikke redde alle, Hans.”

Han sagde ingenting. Udenfor gled bilerne forbi, tomme og oplyste. Et sted derude lå en mand måske på et koldt ganggulv og stirrede op i mørket. Hans vidste det ikke. Han vidste kun, at Pernilles hånd lå tung og besiddende på hans mave, at hendes åndedræt var roligt mod hans skulder, og at det lige nu føltes som nok.

Det gjorde det ikke. Ikke rigtigt.

Men det var det, han havde.

Kapitel 9

Konfrontationer i København

Regnen hamrede mod de tynde ruder med en insisterende, næsten vred rytme, som om byen selv ville trænge ind.

Hotelværelset nær Nørreport var et trangt, anonymt rum på tredje sal – et af de steder, der levede af at blive glemt.

Det slidte tæppe var plettet i mørke nuancer, umulige at identificere under det gullige skær fra gadelygten udenfor.

En billig laminatbord, to smalle senge skubbet lidt for tæt sammen, et skab med en dør der ikke lukkede ordentligt.

Luften hang tung af fugt fra den evige regn, billig hotel-sæbe med en svag citrusnote og den sure, menneskelige lugt af udmattelse efter en lang dag. Ventilationsanlægget summede svagt, men formåede ikke at fjerne trykket.

Studiegruppen havde tilbragt dagen på konferencen i et sterilt auditorium et par gader væk. Lene havde organiseret det hele med sin sædvanlige, næsten militære struktur. Ole sad med armene over kors og kommenterede tørt over de hårde stole.

Lene lo lidt for længe ad hans bemærkninger. Senere, da de gik gennem de regnvåde gader, lagde Hans mærke til, hvordan hendes blik dvælede ved Oles brede nakke og den rolige, økonomiske måde, han bevægede sig på.

Sent om aftenen var kun Hans og Ali tilbage i det lille hotelværelse. De andre var spredt for vinden.

De havde købt seks øl i en 7-Eleven og delt en joint, som Hans havde fået af Thomas. Ali havde tøvet længe, fingrene trommende mod låret, før han tog et dybt hiv. „Bare for at slappe af,” mumlede han og rakte den videre.

De sad på gulvet mellem sengene. Det ru tæppe gnubbede mod deres bukser. Regnen trommede stadig.

Det gullige lys fra gadelygten kastede lange, skæve skygger over væggene og deres ansigter.

„Du vælger altid den lette vej," sagde Ali pludselig. Stemmen var lav, men skarp.

"Pernille med hendes rå ægthed. Hendes beskidte hænder fra værkstedet. Det er nemt for dig, Brodersen."

Hans mærkede ordene bore sig ind. Han trak vejret dybt. "Det er ikke let."

Ali lo kort og bittert. Hans kæber spændtes. Så bevægede Ali sig. Hurtigt. Desperat. Han greb fat i Hans' skjorte og trak ham ind. Kysset var aggressivt – tænder der stødte mod hinanden, hænder der greb for hårdt i nakken og skulderen. Ali smagte af øl, røg og undertrykt vrede.

Hans mærkede, hvordan Alis krop rystede let af den længsel, han havde holdt inde i måneder.

Ali skubbede ham bagover ned på det ru tæppe. Hans albuer og skulderblade stødte mod gulvet.

Ali fulgte efter, kravlede oven på ham, hans vægt tung og krævende. Hænderne flåede i skjorten, knapper sprang op.

Hans hørte stoffet give efter. Alis mund bevægede sig ned ad hans hals, bed hårdt nok til at efterlade mærker, sugende som om han ville trække Hans ind i sig selv.

De kæmpede sig ud af bukserne i klodsede, hastige bevægelser. Stoffet snurrede om anklerne.

Ali vendte Hans rundt med en styrke, der overraskede dem begge. Hans kom op på hænder og knæ.

Det ru tæppe gnubbede mod hans håndflader og knæ, en rå, ydmygende irritation der kun forstærkede det hele.

Ali spyttede i sin hånd, smurte sig selv hurtigt og klodset ind.

Hans mærkede den varme, glatte trykken mod sin åbning – et kort øjeblik tøven, næsten en sidste chance for at sige nej.

Så trængte Ali ind i ham i én lang, glidende, næsten brutal bevægelse. Hans stønnede højt – en fremmed, dyb lyd der rungede i det lille rum. Smerten skar igennem som en skarp, brændende strækning, men blandede sig næsten øjeblikkeligt med en dyb, ødelæggende nydelse.

Han mærkede hver centimeter af Ali glide dybere, fylde ham fuldstændig, presse mod det sted inde i ham der sendte chokbølger gennem underlivet og op langs ryggraden.

Ali tog ham hårdt bagfra. Hofterne stødte frem i en rytme fuld af frustration, længsel og undertrykt raseri.

Hver gang han trængte dybt ind, ramte hans hofter Hans' bagdel med et skarpt, kød-mod-kød-lyd.

Hans kunne mærke Alis nosser slå mod sig, kunne mærke den varme, svedige hud mod sin egen.

Alis ene hånd greb fat i Hans' skulder og trak ham bagud mod hvert stød, mens den anden lagde sig rundt om hans hals – fast, kontrollerende, men ikke kvælende.

Fingrene pressede let mod hans strube, en påmindelse om, at Ali i dette øjeblik havde magt over noget, han ellers aldrig turde røre.

"Du ved ikke," stønnede Ali mod Hans' nakke, stemmen ru og knækket, mens han stødte dybt og holdt sig der et øjeblik,

roterende hofterne så Hans kunne mærke ham helt inde, „hvor meget jeg har hadet dig for det her.

Hvor meget jeg har hadet mig selv... og stadig ønsket dig hver eneste dag."

Hans lukkede øjnene. Verden blev reduceret til regnens trommen mod ruden, til Alis tunge åndedræt mod hans øre, til den konstante, hamrende følelse af at blive taget. Hans eget pik hang hårdt og svingende under ham, dryppende.

Hver gang Ali ramte det rette sted inde i ham, sendte det en skarp, næsten elektrisk bølge af nydelse gennem hans krop, der fik musklerne til at trække sig sammen omkring Ali. Smerten var der stadig – en brændende, strækkende fornemmelse – men den var blevet til brændstof. Han pressede bagud mod Alis stød, mødte ham, bad om mere.

Ali ændrede vinklen en smule, greb Hans' hofter med begge hænder og trak ham hårdere tilbage.

Stødene blev hurtigere, mere desperate. Sveden dryppede fra Alis brystkasse ned på Hans' ryg.

Hans mærkede sit eget hjerte hamre, mærkede hvordan hans krop gav efter, åbnede sig mere og mere.

Den rå, befriende følelse af at give slip på al kontrol skyllede igennem ham.

Han kom voldsomt. Kroppen spændtes som en bue, musklerne trak sig hårdt sammen omkring Ali, mens hans pik pulserede og sprøjtede ud over det allerede plettede tæppe uden at nogen havde rørt ved den.

Et dybt, skælvende støn rev sig ud af hans strube. Ali fulgte kort efter – han begravede sig dybt med et sidste, brutalt stød, holdt Hans fast presset mod sig mens han kom med et lavt, næsten smertefuldt støn, der lød som både sejr og nederlag.

Hans kunne mærke den varme pulsering inde i sig, kunne mærke Ali fylde ham.

De blev siddende sådan et øjeblik, forbundet, tungt åndende. Så trak Ali sig ud.

Hans mærkede den pludselige tomhed og den varme væske, der løb ned ad indersiden af hans lår.

De faldt ned på det slidte tæppe. Sveden kølede hurtigt på deres hud. Regnen var blevet til en fin, vedvarende støvregn.

Ali satte sig op med ryggen mod sengen. Facaden gled på plads igen, lag for lag.

„Det her skete aldrig," sagde Ali stille. Stemmen var tonløs. „Lov mig det, Hans."

Hans nikkede. Han vidste ikke, hvad han ellers skulle gøre.

Morgenen var grå og kold. Ali var allerede klædt på, da Hans vågnede. Han undgik hans blik under hele morgenmaden.

På toget hjem sad han med hovedtelefoner og stirrede ud ad vinduet mod det flade, våde landskab. Masken var tilbage.

Tilbage i Aarhus samme aften var Finlandsgade badet i det skarpe LED-lys fra Edison-bygningen.

De høje lofter med synlige ventilationsrør og glaspartier ind til laboratorierne gav rummet en følelse af rå innovation.

Lugten af loddetin, varm elektronik og beton hang tung i luften.

Her var ingen hvide facader – kun praktiske hættetrøjer og hænder, der vidste, hvordan man byggede noget virkeligt.

Pernille stod bøjet over prototypen ved et af arbejdsbordene. Hendes hænder var sorte af fedt og loddetin,

håret klistret til panden af sved. Da Hans kom ind, rettede hun sig op.

Blikket var skarpt, men der lå noget andet bag det – noget råt og sårbart.

"Du ser ud som om du har været i krig med dig selv, Brodersen." Hun tørrede hænderne i en fedtet klud.

"Hvad fanden skete der i København?"

Hans stod stille. Lugten af metal og sved fra hendes krop fyldte rummet. Han kunne stadig mærke det ru tæppe mod knæene, Alis greb om sin hals, den varme væske der var løbet ned ad hans lår.

Pernille trådte tættere på. Hendes stemme dirrede let under den hårde overflade.

"Jeg er ikke blind, Hans. Jeg kan lugte det på dig. Den måde du bevæger dig på nu... som om du stadig har en anden på dig."

Hun bed sig i læben, et kort øjeblik hvor den hårde facade krakelerede.

"Jeg har også været der, okay? Jeg ved, hvordan det føles at ville nogen, man ikke burde ville.

Men jeg nægter at være den sikre havn, du vender tilbage til, når alt andet brænder."

Hun krydsede armene, men grebet var strammere end nødvendigt.

"Jeg er ikke et sidekick. Jeg har også noget at tabe her." Stemmen blev lavere. „Vælg, Hans. Mig. Ali. Din far. Lasse.

Hvem fanden du vil. Men vælg. For jeg kan ikke holde til at være det sted, du falder tilbage til, når du er færdig med at lege."

Hans åbnede munden. Denne gang lukkede han den ikke igen. Han hørte sit eget svar, før han nåede at tænke det igennem:

"Det er dig, Pernille. Det har altid været dig."

Ordene hang i luften mellem dem. De smagte af løgn – eller i hvert fald af en halv sandhed.

Han rakte ud og tog hendes fedtede hånd. Hun lod ham gøre det, men hendes fingre var stive.

Hun troede ham ikke helt, det kunne han se. Men hun ville gerne.

Hans telefon vibrerede. Lars. Et teknisk spørgsmål om vibrationstesten.

Han tog den, taknemmelig for afbrydelsen, mens Pernille stod og betragtede ham med et blik, der sagde, at hun vidste,

hun lige havde fået en udsættelse, ikke en sejr.

Da han lagde på, kom endnu en besked. Fra et ukendt nummer.

Et billede af Lise. Hun smilede mod kameraet i Lasses stue. Øjnene blanke, bag hende en skål med hvidt pulver.

Teksten: "Fortæl far, at jeg endelig har det sjovt. Kommer du ikke snart, storebror?"

Hans stirrede på skærmen. Noget i ham knækkede.

Uden et ord vendte han sig om, greb en af de tunge skruenøgler fra arbejdsbordet og smadrede den ned i prototypen med et højt, metallisk brag. Plastik og printplader splintredes. Pernille sprang baglæns med et forskrækket råb.

Han smed nøglen fra sig. Metallet ramte betongulvet med et rungende ekko.

"Jeg er færdig med at kigge på," sagde han stille, mere til sig selv end til hende. „Nu gør jeg noget."

Udenfor sivede bilernes lys forbi i mørket. Regnen faldt stadig.

Kapitel 9B

Oles korrektion

Tågen lå lavt over skovbunden i Risskov som en våd, grå filt. Oles løbesko sank ned i den fugtige muld med en blødt, sugende lyd. Han holdt tempoet højt, åndedrættet jævnt, armene pumpede i præcise vinkler. Foran ham glimtede bugtens vand gennem træerne – en flad, metallisk flade der ikke rørte sig. Han løb som han altid løb: som om der var en deadline, selv når der ikke var nogen. Han havde meldt sig frivilligt til oplægget. “Projektledelse i praksis.” Det lød harmløst. Struktureret. Noget han kunne kontrollere.

I det lyse auditorium på Universitetet sad de yngre studerende spredt ud over stolene. Nogle med bærbare åbne, andre med kaffekrus der efterlod ringe på bordene. Hans var fraværende – igen optaget af noget med Lise. Det overlod Ole ansvaret. Han stod ved whiteboardet med en sort tusch, linjerne skarpe og parallelle.

“Scope creep,” sagde han og understregede ordet to gange. “Det er ikke et buzzword. Det er det, der slår projekter ihjel.”

En af de nye – en tynd fyr med hættetrøje og ring i øjenbryn – lænede sig tilbage. “Ja, men nogle gange skal man jo også være fleksibel, ikke?”

Ole stoppede midt i en sætning. Tuschen hvilede mod tavlen. Han mærkede det som en lille revne i en ellers solid konstruktion. En svag knitren i systemet. Det blev pause. Kaffemaskinen brummede nede i loungen. De stod i klynger, snakkede om deadlines som om det var vejret. Ole tømte sit krus i én bevægelse. Plastikken knasede let mellem fingrene.

“I aner ikke, hvad pres er,” brød det ud af ham. Stemmen var lav, men den skar igennem. “I sidder her med jeres iterationer og user stories og tror, det er livet. Prøv at stå med en fejl, hvor en enkelt beslutning betyder, at nogen ikke kommer hjem.”

Stilheden lagde sig. Den tynde fyr stirrede ned i sit krus. Lene, der havde stået lidt væk med armene over kors, løftede blikket. Hun sagde ingenting. Kun det lille løft af hagen.

Ole gik.

Fitnessboksen lå klemmt inde mellem en autoværksted og en lagerhal i det nordlige Aarhus. Ingen vinduer, kun et par sprækker højt oppe. Indenfor lugtede det af rustent metal, kridt og gammel sved. Fra en slidt bærbar højtaler hamrede dødsmetal ud – guitarer som maskiner der rev sig selv i stykker. Ole lagde vægten på. Stangen knagede. Han pressede den op, sænkede den langsomt, mærkede hvordan skuldrene brændte. Kridt støvede fra hans hænder ned over gulvet. Han rettede ikke på grebet. Han greb bare hårdere. I hovedet kørte det samme loop. Den unge soldat. Øjnene røde af søvnmangel efter tre døgn uden pause. Fejlen havde været lille. En forglemmelse i proceduren. Ole havde skreget ad ham. Ikke råbt – skreget. Disciplin. Kontrol. Så var konvojen kørt. Og drengen var ikke kommet tilbage. Stangen ramte stativet med et metallisk brag. Ole satte sig på bænken, albuerne på knæene. Sveden løb ned ad ryggen og samlede sig ved lænden. Han stirrede på sine hænder. De rystede ikke. De rystede aldrig. Døren gik op bag ham. Han behøvede ikke vende sig. Han vidste det var hende. Lene lukkede døren stille. Hun havde stadig den samme grå hættetrøje på som til oplægget. Hun gik hen og stillede sig ved vægtstativet, en hånd let på metallet.

“Du gik hurtigt,” sagde hun.

Ole tørrede hænderne i et håndklæde. “De skal lære det på den hårde måde.” “Eller også skal de bare lære det.” Hun trak en vægtplade af og lagde den på gulvet med en kontrolleret bevægelse. “Du behøver ikke at være sergent for en flok ingeniørstuderende, Ole.”

Han lo kort, uden glæde. Lyden passede ikke til musikken. Han rejste sig, tog en ny plade på stangen. “De er uerfarne. De laver fejl, fordi de tror, det altid kan fikses i næste sprint. Og når det ikke kan... så er det for sent.”

Lene satte sig på bænken ved siden af. Ikke for tæt. Men tæt nok til at han mærkede varmen fra hendes skulder gennem stoffet.

“Du ser dem som rekrutter,” sagde hun stille. “Som om du skal holde dem i live.”

Ole stoppede midt i bevægelsen. Stangen hvilede på hans bryst. Han pressede den op igen, tænderne sammenbidte. Da den ramte stativet denne gang, blev lyden hængende længere i rummet.

“En af dem sovnet på vagt,” sagde han til væggen. “Jeg straffede ham. Hårdt. Sagde, at sløseri kostede liv. To dage senere ramte en vejbombe hans vogn.” Han tørrede sig over ansigtet med underarmen. Kridt og sved blandede sig. “Jeg har tænkt på det hver eneste gang, jeg ser nogen slække på noget. Som om jeg stadig kan rette det, hvis jeg bare er hård nok.”

Lene sagde ingenting i lang tid. Metal-musikken buldrede videre. Så rakte hun ud og lagde en hånd på hans underarm. Ikke et klem. Bare kontakt. Hud mod hud, varm og ru af træning.

“Det her er ikke en krigszone, Ole,” sagde hun. “Du kan tillade dig at slippe kontrollen. I det mindste lidt.”

Han drejede hovedet mod hende. Øjnene mødtes. Der var ingen tårer. Kun den samme kontrollerede, afmålte stemme som altid. Men noget i hans skuldre havde givet sig en millimeter. Som en bolt der endelig sad lidt løsere.

Udenfor begyndte det at regne mod taget. Et tyndt, insisterende trommeri over dødsmetallen. Ole nikkede én gang. Så tog han fat i stangen igen. Denne gang var grebet lidt mindre stramt.

Lene blev siddende. Hun sagde ikke mere. Det behøvede hun ikke.

Kapitel 10

Beskidte hænder i nattelivet

Tom havde skrevet klokken 01.12. Kun tre linjer, men de ramte som et stik i solar plexus.

Lise er på Lasses klub. Hun ser ikke godt ud. Kom.

Hans stod midt i sit lille, rodede etværelses på Vestergade. Regnen slog mod vindueskarmen i en uregelmæssig, næsten irriterende rytme – som en fejl i en algoritme, der nægtede at konvergere.

Han havde ikke tænkt. Han havde bare grebet sin jakke fra stolen, stukket fødderne i de slidte sneakers, der stadig havde grå striber af loddetin og metalstøv fra værkstedet på Katrinebjerg, og løbet ned ad den knagende trappe.

To minutter senere havde han sendt en besked til Pernille. Svaret kom øjeblikkeligt: ”Kommer. Hvor?”

Da han rundede hjørnet ved åen, stod hun der allerede under en dryppende gadelygte.

Hættetrøjen trukket op om ørerne, hænderne dybt i lommerne. Ved siden af hende Ole, tavs og kompakt som en mur, den tidligere sergent med skuldrene sænket i en holdning, der ikke behøvede ord.

Thomas lidt bagved, hænderne rystende let i jakkelommerne, blikket flakkende.

“Tak for at I kom,” sagde Hans hurtigt.

Pernille nikkede kort. “Selvfølgelig. Hvor er hun?”

“Lasses klub. Den uden skilt.”

Ole gryntede bare. Thomas sagde ingenting, men hans kæber var spændt.

De løb mod stoppestedet ved Banegården og nåede lige akkurat linje 2A, der kom glidende gennem regnen som en stor, oplyst boks. Bussen var næsten tom. De satte sig bagest, hvor lyset var dæmpet og vinduerne allerede duggede af deres ånde.

Hans stirrede ud på byen, der gled forbi. Fra de polerede sten og caféer ved åen blev facaderne gradvist mere rå.

Ringgaden summede stadig med nattrafik – hybridbusser, lastbiler og enlige cyklister, der kæmpede sig gennem regnen med hæfterne trukket ned.

“Hun er kun femten,” sagde Hans stille, næsten til sig selv.

“Og Lasse er en fucking idiot,” svarede Pernille skarpt. Hendes stemme var lav, men kanten var der.

“Han tror, alt kan købes. Inklusive din søster.”

Ole lænede sig frem. “Vi går ind, vi tager hende ud. Simpelt. Ingen unødvendig ballade.”

Thomas nikkede, men hans fingre trommede nervøst mod knæet. “Og hvis Lasse ikke vil?”

“Så gør han det alligevel,” sagde Ole roligt.

Ved stoppet på Ringgaden steg de af. Den kolde, våde vind slog imod dem. De begyndte at gå mod klubben gennem Aarhus N’s vindblæste gader. Her var det ikke Universitetsparkens gule mursten og traditionsrige alléer.

Her var brede cykelstier, grå asfalt og bygninger, der føltes som et maskinrum i konstant forandring.

De passerede Storcenter Nord’s flimrende skilte, der nu var mørkere, kun oplyst af sikkerhedslys.

Et par natarbejdere stod og røg under et halvtag. En mor med barnevogn hastede forbi i det fjerne.

Alt her var praktisk. Hurtigt. Udsat for vejret og virkeligheden. Hans mærkede den velkendte kløft åbne sig:

Katrinebjergs rå beton og skarpe LED-lys, hvor han følte sig fri, mod det her – Lasses kunstige, dyre illusion af frihed.

Klubben lå gemt i en sidegade. Ingen skilt, kun en sort, blank dør og en vagt med bred hals og øjne, der genkendte Lasses kreds med det samme. Han nikkede dem ind uden et ord.

Indenfor ramte bassen dem som en fysisk mur. Tung trap pulserede dybt i brystkassen, op gennem tænderne og ned i mellemgulvet.

Det kolde lilla neonlys skar gennem den tykke, kunstige røg fra maskinerne, der hang lavt under loftet og forvandlede alle ansigter til glitrende, uvirkelige silhuetter.

På dansegulvet bevægede kroppe sig tæt, svedige, grænseløse.

Lugten var en blanding af parfume, sved, alkohol og noget kemisk skarpt.

Ovenpå i VIP-sektionen stod flasker med gyldne etiketter i kølere fyldt med is. Champagne. Vodka.

Små skåle med det hvide pulver, der ikke behøvede navn. En DJ i en glasboks lod fingrene løbe over pladerne.

Lise sad i midten af det hele.

Hun var femten og så ud, som om hun havde lånt en voksen krop til natten.

Øjnene store og blanke, pupillerne slørede af MDMA og alkohol.

En mand i fyrrerne med dyrt jakkesæt havde en arm om hendes skuldre, fingrene legende mod hendes nakke.

En anden holdt et glas op til hendes læber. Hun lo – for højt, for skingert – mens hun lænede sig ind mod dem.

Hendes hænder bevægede sig usikkert, som om kroppen ikke længere helt adlød hende.

“Pis,” mumlede Hans. Kvalmen steg skarpt – den fysiske manifestation af den kognitive dissonans, der havde fulgt ham hele semesteret.

Pernille greb hans underarm hårdt. “Rolig, Brodersen. Vi henter hende. Nu.”

Ole bevægede sig allerede fremad gennem mængden. Hans krop skar sig gennem rummet med militær præcision.

Thomas fulgte efter, blikket flakkende mellem Lise og skyggerne.

Lasse dukkede op fra en sideindgang som en skygge, der pludselig fik substans.

Han var høj på kokain, bevægelserne for hurtige, smilet for bredt. Næseborene stadig hvide i kanten.

Han trak Hans ind i et knus, der var for hårdt, for svedigt.

“Min mand! Du kom alligevel. Se på Lise – hun har det sjovt. Hun er vild, Brodersen.

Præcis som du var, før du begyndte at lege ingeniør oppe på Katrinebjerg med dine beskidte hænder og dine venner fra arbejderklassen.”

Hans trak sig fri. “Hun er femten, Lasse. Fjorten-femten. Hvad fanden laver du?”

Lasse lo. Latteren skar gennem basen. “Slap af. Hun vil selv. Hun hader jeres glasbur på Rolighedsvej. Her kan hun ånde.”

Pernille trådte frem. “Du sælger hende som en af dine produkter, Lasse. Det er sygt.”

Lasse kiggede på hende med et skævt smil. “Og du, mekaniker-pigen?”

Du tror, du kan redde ham med loddekolbe og klassehad? Hans hører ikke til i dit beton-hul på Finlandsgade. Han hører til her. Med mig.”

Så lænede Lasse sig pludselig tættere til Hans, stemmen lav midt i støjen.

Øjnene blanke. “Ved du hvad, Hans?”

Jeg mærker ikke noget længere. Ikke rigtigt. Jeg kan have tre på en nat, jeg kan sniffe det hele væk,

jeg kan købe hvad fanden det skal være. Men når lyset slukker... så er der ingenting.

Jeg sover aldrig ved siden af nogen. Aldrig.” Et skævt smil, der ikke nåede øjnene. “Det gør det lettere.

Ingen der ser, når jeg er tom indeni.”

Hans så det et kort sekund – den dreng fra Risskov, der var løbet for hurtigt. Så var det væk.

“Du trækker hende med ned,” sagde Hans stille. “Fordi du ikke kan holde ud at være alene.”

Det var det øjeblik, det brød ud.

En af forretningspartnerne skubbede til Lasse. Ord om penge, billeder, løfter der ikke var holdt.

Stemmerne steg. Lasse skubbede igen. Hårdere. Et glas fløj. Så knytnæver. Basen fortsatte uanfægtet.

Glas knustes mod gulvet. Champagne og blod blandede sig i det kolde lilla lys.

Ole var der på et sekund. Han greb Lasse bagfra, armene som en skruestik. “Slut. Nu. Begge to.”

Hans var allerede henne ved Lise. Hun protesterede svagt. “Hans... jeg har det fint...”

“Du skal med hjem.” Han fik en arm om hendes talje. Pernille tog den anden side. Thomas dækkede ryggen.

De kom ud gennem sideudgangen. Regnen slog mod asfalten i den mørke sidegade.

Det kolde lilla genskin nåede kun som et svagt skær. Taxaen ventede.

Inde i bilen sad Lise mellem Hans og Pernille, hovedet tungt mod hans skulder.

Hun mumlede usammenhængende om glasbure, frihed og at ingen ejede hende.

Så faldt hun i urolig søvn. Foran sad Ole og Thomas tavse. Regnen trommede hårdt på taget.

Ruderne duggede hurtigt.

Pernille kiggede på Hans. Blikket brændte af adrenalin, vrede og noget dybere.

Hun rakte ud og lagde hånden på hans lår, klemte hårdt.

Da taxaen drejede ned ad en roligere gade mod nord, kunne hun ikke holde det tilbage længere.

Hun skubbede Lise forsigtigt over mod Thomas. Så kravlede hun hen over Hans, skubbede ham hårdt tilbage mod sædet med begge hænder. "Flyt dig."

Hendes stemme var ru, hæs. Hun trak sine bukser og trusser ned i én brutal bevægelse, sparkede dem af på det våde gulv. Hans så hendes blege, stærke lår, den mørke trekant der allerede glinsede vådt.

Hun åbnede hans bukser med utålmodige fingre, trak hans hårde, pulserende pik frem.

Hun var gennemblødt. Hun satte sig ovenpå ham i én lang, glidende, ubarmhjertig bevægelse.

Hans stønnede dybt, da hun tog ham helt ind til roden. Hun var stram, varm, brændende.

Hendes indre vægge klemte om ham som en næve.

Pernille begyndte at ride ham. Hårdt. Aggressivt. Hofterne slog ned i dybe, krævende cirkler, så hendes køn slugte ham igen og igen med våde, smældende lyde, der druknede i regnens trommen.

Hendes bryster hoppede tungt under hættetrøjen. Hun greb fat i hans hår med begge hænder, trak hans hoved tilbage og bed ham hårdt i halsen – tænder der sank ind, så det brændte.

"Vælg mig, for helvede," hviskede hun mod hans øre, stemmen skælvende af vrede og begær.

"Ikke Lasse. Ikke din far. Ikke det der fucking glasbur. Mig. Mig, Hans."

Hver nedslag sendte chokbølger gennem hans krop. Han greb hendes hofter, fingrene borede sig dybt ind i det faste kød, styrede hende ned over sig med stigende kraft. Taxaen slingrede i et sving, og bevægelsen fik ham til at ramme endnu dybere.

Pernille stønnede lavt, hæst, ind mod hans mund. Hendes tunge tvang sig ind mellem hans læber, krævende, næsten vred. Hun smagte af øl, adrenalin og hende selv.

Hans lod en hånd glide op under hendes hættetrøje, fandt et bryst, kneb den stive brystvorte hårdt mellem fingrene.

Pernille stønnede højere, pressede sig ned endnu voldsommere. Hendes klitoris gubbede mod hans skamben i takt.

Sveden løb ned ad hendes ryg, blandede sig med hans, gjorde deres hud glat og glidende.

“Se på mig,” hvæsedde hun og tvang hans blik op. Hendes øjne var vilde. “Når jeg kommer. Se på mig, Brodersen.”

Hendes bevægelser blev hurtigere, mere desperate. Indre muskler begyndte at trække sig sammen omkring hans pik i kraftige, rytmiske sammentrækninger. Hun bed sig selv i læben så hårdt, at det blev hvidt. Så kom hun. Kroppen spændtes som en bue, hofterne låste sig fast mod hans, mens bølgerne rullede gennem hende.

Hun pulsedde voldsomt omkring ham, trak ham dybere ind, igen og igen, mens hun rystede.

Hans eksploderede dybt inde i hende med et dybt, kvalt støn. Han pulserede kraftigt, sprøjtede varmt og længe, fyldte hende mens taxaen kørte videre gennem regnen. Orgasmen følte som en udløsning af alt – adrenalin, vrede, lettelse, frygt, den evige splittelse.

De blev siddende længe. Åndende tungt. Hendes pande mod hans. Sved. Kondens på ruderne.

Hans pik stadig halvstiv inde i hende, deres blandede safter løbende ned ad hans lår.

Pernille trak sig langsomt op. En tynd, glinsende strøm løb ned ad indersiden af hendes lår.

Hun trak tøjet på med hurtige bevægelser, men hænderne rystede let.

“Du har beskidte hænder nu,” sagde hun stille, næsten ømt. “Både bogstaveligt og det andet.”

Hans kiggede ned på sine knoer. Blod. Champagne. Regn. Sved. Han tørrede dem af i bukserne.

Lise mumlede i søvne. Taxaen drejede mod Risskov.

Udenfor fortsatte regnen med at falde over Aarhus N – over de rå betonbygninger på Finlandsgade, de brede cykelstier og det maskinrum, der ventede på ham i morgen. Revnen var ikke længere kun en fejl.

Den var blevet til et sted, hvor lyset slap ind. Beskidt. Ægte. Levende.

Kapitel 11

Vinbaren og klasseforskellen

Projektlokalet på Finlandsgade 22 havde den aften en særegen glød, som om selve luften var ladet med den triumf, der endelig havde materialiseret sig. De høje lofter med de blottede ventilationsrør summede dybt og rytmisk, en mekanisk puls der mindede om et hjerte, der stadig bankede efter en lang, udmattende kamp.

LED-panelerne kastede et gyldent, næsten tilgivende skær over kaosset af printplader, kabler og værktøj, der lå spredt som relikvier fra en besejret fjende. Midt i det hele tronede prototypen – kompakt, grim, ufuldkommen i sin form, men urokkeligt stabil. Motoren havde vibreret i næsten to timer uden at svigte.

Algoritmen havde slugt støj, rystelser og menneskelige fejltrin og spyttet orden ud.

Lene havde stillet en skæv chokoladecake midt på bordet, glasuren dryppende i ujævne spor som sved på træt hud.

Hun skar med en plastickniv og smilede træt. "Ingen grund til pynt. Vi fejrer, at den virker."

Lars sad bøjet over sin skærm, fingrene dansende, stemmen skælvende af lettelse.

Thomas snupede det største stykke kage med en grinende kommentar. Ole nikkede langsomt ved whiteboardet, armen over kors, som om selv kagen skulle gennemgå en feltprøve. Ali holdt sig lidt i baggrunden ved glaspartiet, hænderne dybt i lommerne, blikket stolt, men fjernt – en mand der allerede så næste udfordring.

Hans mærkede en varm, skrøbelig lettelse brede sig i brystet. Fingrene, stadig grå af metalstøv, rettede ubevidst på skjorteærmet. Pernille stod ved prototypen, skulderen strejfede hans let.

Hendes hænder bar stadig de sorte rande under neglene, hænder der havde bygget det, hans teori kun havde tegnet på papiret.

"Den er grim som helvede," sagde hun. "Men den virker. Det er det eneste, der tæller."

"Den virker," gentog Hans stille og mødte hendes blik. "Takket være os."

De smuttede. Gik mod bussen mod midtbyen.

De endte i vinbaren ved Åen. Hans havde foreslået det halvt i triumf, halvt af gammel vane.

Lokalet var et tempel af poleret afstand: messing der kastede varmt, dæmpet genskin, krystalglas der fangede lyset i levende, skrøbelige regnbuer, store vinduer der åbnede ud mod Åens sorte spejl, hvor gadelampernes gyldne streger flød som smeltet rigdom. Luften duftede af dyrt træ, moden vin og diskret citrus – en velplejet verden, hvor alt var under kontrol, og intet fik lov at være grimt eller ufuldkomment.

Pernille sad over for ham i sin slidte sorte hættetrøje med de små huller ved ærmerne.

Hun drejede vinglasset mellem fingrene, langsomt, mistænksomt, som om glasset selv var et symbol på en fremmed klasse, der forsøgte at polere hende. Den rå mekaniker pige mod det polerede interiør skabte en tavs, knitrende spænding – som to materialer der ikke rigtig ville binde. Udenfor gled en bus forbi med oplyste vinduer, et flygtigt billede af let, ubesværet elegance.

"Dejligt sted," sagde hun fladt. "Meget... pænt."

Hun lænede sig frem, blikket skarpt som en fræser. "Eller passede det bare til dig?"

Jeg sidder her og føler mig som et af Lasses sterile kampagnebilleder.

Bare med fedt under neglene, der aldrig går af."

Hendes ord hang i luften mellem dem, en påmindelse om den usynlige kløft: hans verden af "skal og bør", hendes af "hvordan og hvorfor".

Hans mærkede varmen stige i kinderne. Han rettede instinktivt på skjorteærmet igen – en gammel bevægelse fra Rolighedsvej, hvor alt skulle sidde perfekt. Telefonen vibrerede.

En besked fra Ali: Godt arbejde i dag. Sig til Pernille, hun passer perfekt til krystal og messing.

Meget mere end til printplader og fedt. Hans slukkede skærmen for hurtigt.

De kørte hjem til Vestergade i tavshed. Trappen knagede under deres vægt, en velkendt, uregelmæssig rytme.

Døren gik op med sit modstræbende knirk. Indenfor mødte dem det ægte kaos: kold filterkaffe, varm elektronik, regn der sivede ind gennem gamle vindueslister. Loftet skrånede skarpt, gulvbrædderne var skæve.

Her var intet poleret. Her var der plads til at være ufuldkommen.

Pernille sparkede skoene af. Med en pludselig, sulten bevægelse greb hun fat i hans skjorte og skubbede ham baglæns mod sengen.

Hendes blik var mørkt, brændende af vrede og begær – en blanding af had til hans verden og en dyb, desperat længsel efter at bryde igennem den.

"Her," hviskede hun hæst, "her er jeg ikke en trofæ."

Hun trak bæltet ud af bukserne med en ru lyd, bandt hans håndled sammen over hovedet og strammede knuden med tænderne, mens hun stirrede ned på

ham. Hendes åndedræt var allerede tungt. Hun trak sine bukser og trusser ned i én bevægelse.

Hendes køn var vådt, skinnende, læberne opsvulmede af ophidselse. Hun satte sig oven på ham langsomt, tog ham ind i sig med en glidende, ubarmhjertig bevægelse. Hun var stram, brændende varm, musklerne der greb om ham som en klemme af levende varme.

Hun begyndte at ride ham med dybe, kontrollerede stød – hofterne der rullede i hårde, cirkulære bevægelser, hænderne presset mod hans bryst som for at holde ham nede og samtidig trække ham tættere. Hver gang hun slog ned, udstødte hun en lav, hæs stønnen. Sveden samlede sig mellem deres kroppe. Hendes bryster bevægede sig tungt foran hans ansigt, brystvorterne hårde. Hun skiftede tempo: pludselig hårdt og krævende, hofterne der hamrede ned med næsten vred kraft, som om hun ville mærke ham helt ind til roden, udslette enhver afstand mellem hans polerede verden og hendes rå virkelighed.

"Sig det," kommanderede hun ru, stemmen skælvende af ophidselse. "Højt. Ikke din pæne version."

"Jeg vil have dig," stønnede Hans, stemmen brudt. "Ikke en idé. Ikke en trofæ. Bare dig, Pernille. Dig."

Hun lo lavt, vildt, og satte farten op. Hendes negle gravede røde striber ned over hans skuldre.

Hun bøjede sig frem, kyssede ham dybt og krævende, tungen der udforskede hans mund med samme sult som hendes hofter udforskede hans pik. Hendes indre vægge pulserede omkring ham, våde og varme, mens hun bevægede sig i rytmiske, dybe cirkler, der gnubbede hendes klitoris mod hans krop.

Ophidselsen byggede sig op i hende som en storm – kinder røde, øjne halvt lukkede, læber let adskilte i koncentreret nydelse.

Da hun kom, var det med hele kroppen: en kraftig, rystende skælven der trak ham med sig.

Hendes indre muskler trak sig sammen i stærke, pulserende sammentrækninger omkring hans pik, som om hun ville suge ham dybere ind i sig.

Hun holdt ham fast, hofterne låst, mens hun kyssede ham igen – denne gang langsommere, næsten ømt. Hun løsnede bæltet, masserede hans håndled med bløde fingre og trak ham ned over sig.

De lå nøgne under den tynde dyne. Regnen trommede mod ruden. En bil kastede et skævt lysglimt over det skrå loft.

Hans stirrede op i mørket. "Jeg er bange for at fucke det hele op. For at være gennemsnitlig.

For at skuffe alle – far, mor, dig, Ali."

Pernille trak en finger ned over hans bryst, fulgte en sveddråbe. Hendes stemme var lav, sårbar.

"Jeg hadede det, når folk så på mine hænder og troede, jeg aldrig ville komme videre.

Men jeg hader også, når jeg bliver så stiv i min egen retfærdighed, at jeg ikke kan se, når nogen faktisk prøver."

De lo sammen ad Lars' meme. Latteren rungede i det lille, skæve værelse og blandede sig med regnen og lyden af en sen cyklist nede på Vestergade.

Pernille lagde hovedet mod hans skulder, hånden besiddende på hans mave.

Udenfor knagede gulvbrædderne under en nabo. Indenfor var det bare dem.

Revnen mellem verdenerne føltes ikke længere kun som en fejl i systemet.

Den var blevet til noget, de måske – bare måske – kunne bygge videre på.

Sammen.

Kapitel 12

Den ultimative test på Rolighedsvej

Søndagen på Rolighedsvej lå som en spejlblank sø, hvor overfladen kun lod lyset glide af sted, mens dybet forblev urovækkende mørkt. Villaens hvide mure strakte sig skarpt mod himlen, perfekte og uplettede, som om de var skabt til at afsløre enhver urenhed.

De store glaspartier slugte eftermiddagslyset og kastede det tilbage i nådesløse, klare stråler, der ikke efterlod et eneste skjulested. Alt var synligt. Alt kunne måles.

Hans havde stået længe foran sit gamle drengeværelse. Den hvide skjorte sad som en velkendt rustning, kraven stram mod halsen – en stille påmindelse om, hvem han engang havde været forpligtet til at blive.

Han havde ladet det øverste knap stå åbent, en lille, næsten latterlig akt af modstand.

Pernille ventede ude på grusgangen, ryggen rank, hænderne dybt i hættetrøjens lommer.

Hun nægtede at gå ind alene. "Jeg vil ikke stå derinde og blive vejet," havde hun sagt, og Hans havde nikket, selvom han vidste, at vægten allerede var i gang.

Perlestenen knasede under deres sko som en advarsel i et ellers fuldkomment system.

Bag dem lå haven med hybenroserne, der sendte en sød, næsten kvalmende duft ind gennem de åbne vinduer – en duft, der forsøgte at dække over noget skarpere.

Niels åbnede døren. Lyseblå skjorte med ærmer rullet op, smilende, men med øjne der scannede som en professionel vurderingsmand. "Pernille. Velkommen i vores hjem."

Håndtrykket var fast, kort, kontrollerende. "Hans har fortalt om jeres projekt. Vibrationer og virkelige brugere, var det ikke sådan?"

Pernille tog hånden. Hendes greb var tørt og direkte. "Noget i den retning."

Bente kom fra spisestuen. Hendes blik gled klinisk over Pernilles våde hår, hættetrøje og praktiske bukser – ikke fordømmende, blot registrerende, som om hun noterede symptomer hos en patient.

De polerede trægulve og PH-lampernes gyldne skær ventede indenfor som et sceneri, hvor enhver fejl ville blive belyst til perfektion.

De satte sig til bords. Krystalglassene fangede lyset i skarpe prismer, sølvtøjet glimtede koldt.

Under bordet fandt Pernilles hånd Hans' knæ et kort, hårdt sekund – et anker i stormen.

Maden var elegant: laks med asparges, sauce der havde simret længe.

Niels løftede sit glas. "Skål for unge mennesker, der tør bygge noget."

Glas mod glas gav en ren, næsten skrøbelig klang.

Samtalen begyndte forsigtigt, men spændingen voksede som varme i en overbelastet kreds.

Niels spurgte til prototypen, lyttede med hovedet let på skrå, som om han hørte noget bag ordene.

Hans svarede teknisk, neutralt. Pernille supplerede kortfattet om temperaturudsving, støj, virkelighedens modstand mod teorien.

"Du har en meget... praktisk tilgang," sagde Niels og skar et stykke laks.

Hans mærkede ordet som en lille, præcis sten i maven. De hvide vægge syntes at lukke sig tættere om bordet.

Pernille tog en slurk vin. "Visioner er fine. Indtil de møder en printplade, der ikke gider følge med."

Spændingen tiltog. Niels talte om netværk, om middagen næste måned med folk fra Grundfos og Vestas.

Om "potentiale, der skal ses af de rigtige øjne". Hver venlig sætning var en måling.

Til sidst lænede Niels sig frem. "Fortæl mig, Pernille.

Hvordan ser en ung kvinde med din baggrund på det her samfund? Hvad skal der til for at lykkes?"

Pernille mødte hans blik uden at blinke. "Man skal holde op med at tro, at succes kun måles i, hvor mange man kan få til at arbejde for sig."

Ordene faldt som sten i stille vand. Niels smilede stadig, men smilet nåede ikke øjnene.

Bente satte sit glas ned med en lille, kontrolleret smæld.

Luften i det lyse rum blev tungere, som om glaspartierne nu pressede indad i stedet for at åbne op.

Konfrontationen eskalerede hurtigt. Pernilles stemme forblev rolig, men hendes ord skar dybt: om blodtandede rigmænd, om at kvæle sine børn i forventninger.

Niels' venlighed fik en ny, kølig undertone. Hans rejste sig brat.

Stolen skrabede højt mod gulvet – en rå lyd i det polerede rum.

"Stop." Hans' stemme var klar, fast. "Jeg er ikke dit projekt.

Jeg er ikke din fortsættelse. Jeg vælger hende. Jeg vælger det liv, hvor ting faktisk skal virke.

Hvor man får beskidte hænder. Hvor man fejler, før man lykkes."

Et kort sekund så han det i sin fars øjne: ikke kun manipulation, men ægte smerte.

Et glimt af en far, der så sit livsværk glide væk. Bentes hånd rystede let, da hun lagde den på bordet – klinikken krakelerede, og bagved lå en mor, der pludselig så, hvor meget hun havde misset.

"Kom," sagde Hans til Pernille.

De gik. Perlestenen knasede højere under deres sko, som om selve grunden protesterede.

Regnen kom pludseligt. Cyklen susede gennem den kolde byge, mens Pernille sad bagpå med armene stramt om hans mave.

Hendes krop var varm mod hans ryg trods det gennemblødte tøj. De sagde ingenting. Ord var overflødige.

I den gamle gule murstens ejendom på Vestergade tog det skæve loft og de knagende gulvbrædder imod dem som en omfavnelser.

Den billige IKEA-lampe kastede et gulligt, ujævnt lys over det rodede rum – intet perfekt, intet klinisk, kun ægte kaos. Et sted, hvor man kunne trække vejret.

Pernille skubbede ham hårdt ind mod væggen. Hendes øjne brændte af adrenalin, vrede og en dyb, befriende sult.

Hun greb fat i hans våde skjorte og trak ham ned på det kolde, ru gulv. Træet pressede mod hans ryg.

Uden et ord trak hun bæltet ud af sine bukser og bandt hans håndled stramt sammen over hovedet.

Knuden var hård, ubønhørlig.

Hun trak hans bukser ned. Hendes egen våde hud var glat og brændende, da hun sænkede sig over ham i én glidende, ubarmhjertig bevægelse. Hun var stram, gennemblødt, pulserende.

Hendes indre muskler greb om ham som en varm, krævende knytnæve.

Hun red ham med rå, vred kraft – hofterne slog ned i dybe, cirkulære stød, der tog ham helt ind til roden igen og igen.

De våde, klaskende lyde af hud mod hud blandede sig med regnens trommen mod ruden og gulvets knagen.

Hendes bryster hoppede tungt under den gennemblødte hættetrøje, brystvorterne hårde mod stoffet.

Hun greb fat i hans hår, trak hans hoved tilbage og bed ham hårdt i halsen – en besiddende, triumferende markering.

"Sig det," hvæsedde hun mod hans mund, stemmen ru af lettelse og magt. "Sig det, mens jeg tager dig."

"Jeg vælger dig," stønnede Hans. Hver nedslag var en udfrielse – fra forventningerne, fra glasburet, fra det polerede liv, der aldrig havde følt ægte. Hans krop spændtes under hende, musklerne sitrede, hans pik pulserede dybt inde i hendes varme, krampagtige greb. Ophidselsen var vild, næsten smertefuld i sin intensitet – en blanding af overgivelse og befrielse.

Pernille accelererede. Hendes negle gravede dybe spor i hans skuldre. Hun lænede sig frem, lagde en fast, besiddende hånd om hans hals og kyssede ham aggressivt – tungen krævende, bidende, sulten.

Hendes hofter bevægede sig hurtigere, mere desperate. Indre muskler trak sig sammen i kraftige, rytmiske sammentrækninger omkring ham, masserende ham mod klimaks. Hun kom med et dybt, rasende støn, kroppen spændt som en bue, hofterne låst hårdt mod hans, mens bølgerne rullede gennem hende i voldsomme ryk.

Det trak ham med. Hans eksploderede dybt inde i hende med et råb, pulserende hårdt og længe.

Hans sæd pumpede ud i varme, kraftige stød, mens deres blandede safter løb ned over hans lår og dryppede på det gamle trægulv.

De blev liggende. Åndende tungt. Regnen faldt stadig. Hendes hoved mod hans bryst. Hans håndled stadig bundet.

Senere, da hun havde løsnet bæltet og de lå under den tynde dyne på den slidte sofa, talte de lavt.

Pernille trak en finger ned over hans bryst, fulgte en sveddråbe. "Du sagde det. Foran dem alle."

"Jeg mente det." Hans' stemme var hæs. "Jeg er træt af at pendle mellem to verdener."

Udenfor knagede et gulvbrædde i opgangen. Indenfor var der kun dem. Det skæve loft. Det knagende gulv.

Den ægte, beskidte rod.

For første gang føltes revnen ikke som en trussel, men som et sted, hvor noget nyt kunne bygges – grimt, ægte og levende.

Begyndelsen på hans eget liv.

Kapitel 12B

Tom og det enkle liv

Græsset på Skovbakkens baner lå nyklippet og lavt, som om nogen havde trukket en kam gennem det hele morgenen. De hvide streger var opskræbete, kalken tynd og ujævn efter en hel sæson med støvler og slid. Luften lugtede af vådt græs, jord og den svage, sure sved fra mænd, der havde løbet for meget og tænkt for lidt. Bolden ramte jorden med et fladt smæld. Knopperne på støvlerne gravede sig ned, rev små græstørv op og efterlod mørke sår i det grønne.

Hans var ikke mødt op. Ingen havde sagt noget, men alle havde mærket det. En tom plads i opstillingen. En ledig krog i omklædningsrummet.

Tom tørrede sveden af panden med ærmet af den gamle træningsjakke. Han havde spillet okay. Ikke strålende, men solid. Det var nok til at holde maskinen kørende. Efter kampen gled de ind i det varme, fugtige rum, hvor dampen fra bruserne allerede hang tæt under loftet. Latteren slog mod fliserne. Øl dåserne knasede. Nogen råbte en joke om dommeren, og nogen lo for højt.

Thomas sad på bænken ved siden af ham. Håret vådt, skjorten klistret til ryggen. Han havde drukket hurtigere end de andre. Øjnene var blanke på en måde, der ikke kun skyldtes øllet. Han rakte en dåse frem mod Tom uden at se direkte på ham.

„Godt spillet, mand.“

Hånden blev hængende et sekund for længe, da Tom tog dåsen. Tom mærkede det. Den lille forsinkelse. Den måde, Thomas' tommelfinger strejfede hans knoer. Det var ikke første gang. De sidste uger havde der været flere af den slags øjeblikke. Et blik der blev siddende. En hånd på skulderen efter træning, der ikke flyttede sig med det samme. Tom havde skubbet det væk som træthed. Som at de kendte hinanden for godt.

Nu sad de alene, da de andre var gået videre til badet eller ud i aftenen.

Dampen lagde sig som en film på fliserne. Thomas stirrede ned i sin dåse.

„Fucking mærkeligt, ikke? At Hans ikke kom. Han plejer ellers at være den, der holder det hele sammen.“

Tom trak på skuldrene. „Familie, tror jeg. Rolighedsvej og det der.“

Thomas lo kort, en lyd der knækkede. „Rolighedsvej. Ja. Der er altid noget derovre.“ Han tog en stor slurk, sænkede dåsen for hårdt mod bænken. Metal mod træ. „Ved du hvad, Tom... nogle gange tænker jeg, at det hele er så fucking enkelt for dig.“

Tom rynkede panden. „Hvad mener du?“

Thomas så op. Blikket var råt. Ikke fuldt beruset, men tæt på. „Du er bare... dig. Fodbold. Arbejde. Mor. Ingen pis. Ingen...“ Han tav, kæben arbejdede. „Ingen der skal være noget andet end det, de er.“

Tom mærkede noget koldt i maven. Ikke vrede. Noget andet. Noget der flyttede sig. Han vidste ikke, hvad han skulle sige, så han sagde ingenting. Thomas lænede sig lidt frem, skulderen mod hans. Varmen fra hans krop trængte gennem den våde trøje. Et øjeblik var der kun dampen, lyden af dryppende vand fra bruserne og Thomas' ånde, der lugtede svagt af øl.

„Jeg mener bare...“ Thomas' stemme var lavere. „Hvis man en dag finder ud af, at man ikke er helt som man troede... at man måske...“

Han stoppede. Trak sig tilbage. Lo igen, denne gang forceret. „Glem det. Jeg er fuld. Lad os køre.“

Tom kørte ham hjem. Den gamle Golf lugtede af jord og sportsudstyr. Thomas sad på passagersædet med hovedet lænet mod ruden. På et tidspunkt lagde han hånden på Toms lår. Ikke højt oppe. Bare der. Fingrene let spændte.

Tom fjernede den. Ikke hårdt. Bare roligt. „Thomas. Hvad fanden laver du?“ Thomas trak hånden til sig som om han havde brændt sig. „Sorry. Glem det. Det var ingenting.“

Resten af turen var tavs. Kun motoren og regnen, der begyndte at falde let mod forruden.

Toms lejlighed i Brabrand var lille og firkantet. IKEA-reolen stod stadig halvt samlet, som den havde gjort i to år. Gamerstolen med det slidte betræk vendte mod skærmen. Udenfor lå parkeringspladsen grå og blank under gadelygterne. Køleskabet summede højt. Der lugtede svagt af ristet brød og den friture, han havde lavet tidligere.

Han satte sig tungt i stolen. Fjernsynet kørte uden lyd. På telefonen åbnede han browseren. Fingrene tøvede længe over tastaturet før han skrev det.

„hvordan ved man om man er biseksuel“

Han scrollede. Lukkede fanen. Åbnede den igen. Lukkede den.

Til sidst ringede han til sin mor. Hun tog den efter andet ring.

„Hej skat. Er du okay?“

„Ja ja. Bare... kampen i dag. Hans udeblev. Ellers fint.“

De talte om alt muligt andet. Om hendes nye nabo, om farens knæ, om vejret. Tom hørte sin egen stemme, rolig og jordbunden som altid. Den samme stemme, der havde sunget med på Morten Korch-replikker og grinet ad farens gamle vitser. Den stemme, der vidste, hvad en bøsserøv var.

Da han lagde på, sad han længe og stirrede ud på parkeringspladsen. Regnen løb ned ad ruden i tynde streger. Han mærkede stadig varmen fra Thomas' hånd på sit lår. Ikke som et chok. Mere som en lille, stille revne i noget, han altid havde troet var helt.

Han rejste sig, åbnede køleskabet og tog en ny øl. Dåsen knasede under hans fingre. Udenfor summede en bil forbi i natten. Indenfor var der kun køleskabets summen og hans eget åndedræt.

Det enkle liv føltes pludselig lidt mindre enkelt.

Kapitel 13

Gellerup og en anden virkelighed

Regnen faldt som en fin, ubønhørlig sølvtråd fra en lav, blygrå himmel, der pressede sig ned over Aarhus som en hånd, der hverken ville give slip eller tilgive. Den havde fulgt Hans Brodersen hele vejen fra Risskovs polerede villaveje, hvor selv vandet løb i ordentlige render, til de bredere, mere ubarmhjertige asfaltstrækninger nordpå.

Hver træden i pedalerne føltes som en flugt og en tilbagevenden på samme tid – en mekanisk bevægelse, der skubbede ham væk fra det knuste porcelæn på Rolighedsvej og ind i en verden, hvor facaderne ikke engang forsøgte at skinne.

Vandet gjorde asfalten blank som et spejl, der kun reflekterede hans egen splittelse: den velopdragne søn, der stadig bar faderens tavse skuffelse som en tung kappe over skuldrene, og den unge mand, der længtes efter et sted, hvor succes ikke var en forventning, men en overlevelse.

Blokkene i Gellerup rejste sig som massive, grå monolitter mod horisonten – ikke smadrede, men slidte af livets konstante pres.

De stod der som tavse vidner til viljestyrke: mennesker, der holdt dem oprejst med ren disciplin og nødvendighed.

Cykelstativerne var bøjedede af tusindvis af ture, og under et halvtag sparkede et par drenge til en slidt bold.

Deres råb skar gennem luften, ubekymrede og levende, mens Ringvejens evige brummen lå som et lavt, uophørligt pulsslæg under det hele – en påmindelse om, at her stoppede intet, her fik intet lov at stå stille.

Det var en verden, hvor sikkerhedsnettet var tyndt, og hvor "potentiale" ikke var et ord, men en daglig kamp.

Hans låste cyklen med kolde, stive fingre. Duften slog imod ham allerede på første repos: stærk myntete, stegt løg, kardemomme og spidskommen blandet med noget dybt, jordagtigt og varmt. Det var en duft, der ikke lod sig polere

eller skjule – den fyldte trappeopgangen som en påstand om, at livet her havde smag, krop og rod.

Ali åbnede døren, før Hans nåede at banke. Han stod i en simpel hvid skjorte med ærmerne rullet op, bukserne sad perfekt.

Bag ham åbnede lejligheden sig som et spartansk tempel: hvide vægge, næsten blændende rene, kun brudt af en lille indrammet kaligrafi med gyldne arabiske bogstaver og et fotografi af en ældre mand, hvis blik syntes at følge enhver bevægelse gennem rummet.

På det lave bord lå Koranen åben ved en sura, ved siden af en tallerken med dadler. Et tykt, slidt tæppe dækkede gulvet.

Alt havde sin plads. Intet overflødigt. Her var ingen plads til facade, kun til det nødvendige – og det, der ikke kunne skjules.

"Kom ind," sagde Ali lavt. Hans stemme var rolig, men skuldrene bar en anspændthed, der ikke havde været der før København.

En loyalitet, der vejede tungt.

De satte sig ved det lave bord. Ali serverede med præcise, næsten rituelle bevægelser: lam i en tyk, duftende sauce, dampende ris, gyldent stegt fladbrød. Hans spiste med fingrene, som Ali gjorde. Sauce brændte behageligt, og for hvert bid følte Risskovs hvide damask og perfekt anrettede tallerkener længere væk – en verden af forventninger pakket ind i omsorg, der nu virkede både fjern og kvælende.

Udenfor hoppede bolden stadig mod våd asfalt. En mor råbte på arabisk fra en altan. Ringgaden brummede.

"Du ser ud, som om du er kørt gennem en mur," sagde Ali uden at kigge op.

Hans trak på skuldrene. "Lise sprængte middagsbordet. Porcelæn mod væg. Sauce løb ned ad væggen. Far lukkede sig inde.

Mor tog en lang tur."

Ali nikkede langsomt. Han forstod. Ikke med ord, men med den dybe ro hos en, der selv bar familiens ære som et tungt, usynligt åg.

De talte videre, mens teen blev skænket igen og igen. Om struktur. Om at bede fem gange om dagen som et anker i kaos.

Om forventninger, der vejede forskelligt, alt efter hvor meget sikkerhedsnet der var under.

Så kom Rashid, Alis fætter – bredskuldret, grinende, med en pose, der klirrede. "I to ser ud, som om I har brug for noget stærkere end myntete."

Hjemmebrændt i et lille shotglas. Ali fandt nogle joints frem.

De drak. Røgen fyldte rummet langsomt, gjorde kanterne blødere, virkeligheden mere flydende.

Rashid gik igen.

Alis kontrol begyndte at krakelere. Hans øjne blev mørkere, pupillerne store. Den militære disciplin i hans bevægelser gav efter.

"Du har hende," sagde Ali pludselig, stemmen ru. "Pernille. Hendes hænder. Hendes blik. Og alligevel kommer du her."

Det var ikke en anklage. Det var en revne.

Ali bevægede sig hurtigt. Knæene mod det slidte tæppe, hænder der greb fat i Hans' skjorte.

Kysset var aggressivt, desperat – læber der pressede hårdt, tænder der stødte mod hinanden, hænder der gravede sig ind i nakken som for at forhindre, at noget allerede var ved at glide væk. Det var sult. Skam. Længsel, der havde ventet for længe.

De rullede ned på gulvet. Tæppet var ru mod Hans' ryg. Alis hænder arbejdede hurtigt, trak skjorten af ham, trak sine egne bukser ned. Hans krop var varm, muskuløs fra træning og den daglige kamp for at være nok.

Han dominerede med en blanding af rå kraft og pludselig ømhed – hænder der holdt for hårdt, så blødt igen, som om han både ville eje og beskytte.

"Vend dig," hviskede Ali mod Hans' øre. Stemmen skælvede af begær og frygt.

Hans gjorde det. Han pressede panden mod tæppet, mærkede Alis fingre, glatte af spyt, cirkle langsomt, næsten ærbart, før sulten tog over. Så kom

trykket. Langsomt først – en brændende, intens strækning, der fik Hans til at gispe højt.

Ali trængte dybere ind i én lang, ufravigelig bevægelse, til han var helt inde. Et øjeblik holdt de begge vejret, låst i den forbudte nærhed.

Så begyndte stødene. Dybe, rytmiske. Først kontrollerede, så hårdere, mere desperate. Ali greb Hans' hofter, trak ham tilbage mod sig med hver bevægelse. Hud mod hud, sved der blandede sig. Hans stønnede ind i tæppet,

kroppen gav efter i rusen af alkohol, hash og længsel. Alis hånd gled rundt om Hans' pik, der var hård og pulserende, strøg den fast i takt med stødene – tommelfingeren der cirklede over den følsomme spids, der allerede var våd af presperm.

"Du ved ikke... hvad du gør ved mig," hviskede Ali hæst, mens han stødte dybere, hårdere. Hans mærkede hver centimeter, den brændende friktion, den fulde, tykke tilstedeværelse der fyldte ham. "Du kommer her med din verden.

Din Pernille. Dine rene hænder. Og jeg beder. Jeg faster. Jeg prøver at være den søn, de har brug for.

Alligevel er det dig, jeg ser, når jeg lukker øjnene."

Stødene blev vildere. Ali bøjede sig frem, bed ham hårdt i skulderen, hviskede ord på arabisk blandet med dansk – kærlige, bitre, desperate. Hans pressede sig tilbage, mødte hvert stød, lod kroppen blive et sted, hvor revnerne fik lov at åbne sig.

Hans' egen pik var stenhård, dunkende i Alis greb, spændt til bristepunktet.

Orgasmen kom som en fejl i systemet, der ikke længere kunne holdes tilbage – et dybt, kvalt støn, mens hans krop spændtes, hofterne rykkede, og han sprøjtede varmt og pulserende ud over tæppet igen og igen. Ali fulgte kort efter – et par hårde, desperate stød dybt inde, mens han pressede sig helt ind og udstødte et lavt, næsten smertefuldt råb, kroppen skælvende af udløsning.

De blev liggende låst sammen, pulserende, svedige, åndende tungt i takt.

Bagefter trak Ali sig ud.

Han rullede om på ryggen. Stilheden var tyk. Så kom den stille, undertrykte hulken. Ali lagde armen over øjnene.

"Sig det aldrig til nogen," hviskede han. "Aldrig. Det her... det er synd. Og det er sandt. Begge dele."

Hans lagde en hånd på Alis bryst. Huden var stadig varm. Udenfor var Ringvejen blevet til en fjern brummen.

Næste dag summede Edison-bygningen på Finlandsgade af den sædvanlige rytme. Synlige ventilationsrør løb som årer under loftet, glaspartier gav indblik til laboratorier, hvor prototyper og printplader lå spredt som ufuldendte drømme.

Lugten af varm elektronik og kold filterkaffe hang tung i luften – en praktisk, nøgtern duft, der stod i skarp kontrast til gårsdagens krydderier og røg.

Lene stod ved whiteboardet med termokande og ujævne stykker chokoladekage. "Fire uger," sagde hun.

"Prototypen skal ikke bare virke i lab. Den skal holde, når virkeligheden rammer den."

Pernille nikkede, hænderne stadig med sorte rande under neglene fra gårsdagens lodning. Hun mødte Hans' blik kort.

Noget roligt, noget ægte. Ali sad lidt tilbagetrasket ved sin skærm. Ansigtet neutralt, men kæben stram.

Jalousien ulmede som en ny fejl i systemet – dobbelt så destruktiv.

Hans åbnede fejlloggen på sin bærbare. For første gang i lang tid følte koden ikke som en fjende, men som noget, der kunne rettes. Ligesom ham selv. Beskidte hænder. Revner, der ikke kun var fejl, men steder, hvor lyset slap ind. Prototypen stod grim og stabil på bordet. Den havde overlevet natten. Ligesom han havde. For nu.

Kapitel 14

Netværksmiddagen

Krystallysekroneerne i Gastromé hang som iskolde fragmenter af en orden, der aldrig helt havde holdt. Deres lys skar ned gennem rummet og lagde skarpe kanter mellem tallerkenerne, zoner der ikke inviterede til berøring. Hans Brodersen mærkede vægten af sin egen hvide skjorte mod huden. Stoffet sad perfekt, skræddersyet til at signalere afslappet kontrol, men under kraven klistrede sveden allerede i en tynd film.

Niels sad ved bordenden som en mand, der ejede både rummet og pauserne i det. Slipset løst, smilet varmt nok til at virke menneskeligt. "Godt, du tog nogle med, Hans. Det er vigtigt at vise, hvad man står med."

Hans nikkede. Rygsækken havde han efterladt i garderoben, men dens vægt sad stadig i skuldrene. Til højre for ham Pernille i den slidte sorte hættetrøje, negleranden stadig mørk af loddetin. Hun så ud som om nogen havde taget en praktisk del af virkeligheden og sat den ind mellem porcelænet ved en fejl. Til venstre Ali, hvid skjorte med ærmerne rullet præcist én gang op. Ansigtet roligt, blikket en dyb brønd, hvor alt for meget blev holdt nede.

Niels løftede glasset mod Pernille først. "Mekanikerbaggrund, har jeg forstået? Imponerende skift."

Pernille drejede glasset langsomt mellem fingrene, en bevægelse der virkede som en test af materialets styrke. "Jeg laver stadig ting, der virker," sagde hun. "Bare printplader nu."

"Praktisk erfaring. Det har vi brug for." Niels' stemme var venlig, men lagde sig som en let frost over bordet. Hans mærkede det i mellemgulvet: den gamle vane hos faren at omdanne komplimenter til placeringer.

Ali sad ubevægelig. Da Niels vendte sig mod ham, strammede kæben en anelse. "Og du, Ali. Fra Gellerup. Fantastisk, at I har taget den vej. Integration handler jo om at ville noget."

"Jeg bruger det," sagde Ali økonomisk. "Og det bruger mig tilbage."

Tavsheden der fulgte var ikke tom. Den summede af alle de usagte regnskaber. Hans mærkede sveden løbe ned ad ryggen. Han havde vidst, det ville blive sådan. Alligevel havde han bildt sig ind, at han kunne bygge en bro, der holdt. En lille, teknisk konstruktion mellem Finlandsgade og Rolighedsvej. Nu føltes det som at have inviteret to forskellige versioner af sig selv til samme bord.

Pernille lænede sig en smule frem. Hendes skulder strejfede hans. En varm, næsten uforskammet påmindelse om værkstedets lugt af metal og flux midt i trøfler og reduceret rødvin. "Hans sagde, De arbejder med strategi og positionering. Hvad laver De konkret, udover at tale om det?"

Niels lo kort, en lyd der stoppede ved øjnene. "Jeg skaber rammer, Pernille. Rammer, hvor folk som jer kan udfolde potentiale."

Ordet potentiale hang i luften som en for dyr parfume. Hans registrerede Pernilles fingre, der strammede lidt hårdere om glasset. Ali kiggede på ham. Blikket var både spørgsmål og stille anklage: Du vidste det her. Alligevel tog du os med.

Døren gik op. Lasse kom ind, jakkesættet åbent, håret uregerligt, en flaske champagne under armen som et trofæ. Øjnene skinnede for meget. Han slog Hans på skulderen – for hårdt – og nikkede til Niels. Trak en stol ud, så benene skrabede mod gulvet.

Lasse hældte op i Pernilles glas uden at spørge. "Prøv den her. Den koster mere end en månedsløn for nogle."

Pernille rørte ikke glasset. Hendes hånd blev liggende på duge, fingrene let krummet som om de stadig holdt en skruetrækker.

Samtalen gled videre på overfladen. Lasse pralede af tal og kampagner. Niels nikkede anerkendende. Under det hele trak strømmen dybere. Hans mærkede det som en vibration i kroppen, en uregelmæssighed i systemet han ikke kunne debugge.

Så lænede Lasse sig ind mod ham. Stemmen lav, men ikke lav nok. "Du tror, du kan have det hele, hva'?" Den pæne prototype ude på Finlandsgade. Den

beskidte hænder-pige. Og så stadig cykle hjem til far. Men det kan du ikke, Brodersen."

Et kort sekund så Hans revnen bag Lasses grin – den træthed, der ikke kun kom af kokain, men af noget dybere. En frygt for at alt kunne smuldre, hvis han stoppede med at bevæge sig.

Niels smilede stadig, men smilet var nu kun en tynd hinde. "Lasse har ret i én ting. Man må vælge, hvad man vil signalere."

Pernille satte sit glas ned. Lyden var for høj. "Eller også læser man bare, om det virker. Prototypen virker. Vibration. Temperatur. Uforudsigelige brugere. Alt det, Hans' teori først ikke ville acceptere."

Hun kiggede direkte på Niels. "Jeg er ikke her for at signalere noget. Jeg er her, fordi Hans bad mig komme."

Ali sagde ingenting. Under bordet greb hans hånd servietten så hårdt, at knoerne blev hvide.

Niels lænede sig tilbage. "Loyalitet er vigtig, Hans. Men der er også realiteter. Du har et efternavn, der åbner døre."

"Et ansvar," gentog Hans stille.

Han så på dem. På Pernille, hvis skulder stadig bar et svagt spor af metalstøv. På Ali, der bar hele sin families fremtid på skuldre, der allerede havde båret for meget. På Lasse, hvis hånd rystede let, da han løftede glasset. På sin far, der betragtede scenen som en direktør, der vurderer et pitch.

Noget knækkede. Ikke dramatisk. Bare en stille, endelig beslutning, der føltes som at slippe et åndedrag, han havde holdt i årevis.

Hans rejste sig.

"Jeg vælger dem her." Stemmen var rolig. "Ikke jer."

Tavsheden der fulgte var tyk. Krystal-lysekronerne fortsatte med at kaste deres ligegyldige lys. Åen løb stadig sort udenfor.

Pernille rejste sig også. Ali fulgte efter, langsomt, som om han allerede kunne mærke vægten af konsekvenserne i kroppen.

Lasse lo kort. "Der tog du sgu springet."

Niels sagde ingenting. Han nikkede blot én gang. Et lille, næsten umærkeligt nik – som om han allerede sad og regnede på næste træk i et spil, der aldrig sluttede.

De gik.

Ali stod tilbage på fortovet. Regnen faldt stille og kold, løb ned ad hans ansigt som tårer, han ikke ville tillade sig. Han så taxaen forsvinde i natten, Pernilles nakke mod Hans' skulder gennem bagruden – en lille, varm ø midt i kulden.

Han gik ind i den nærmeste bodega. Bestilte en øl. Så en mere.

Telefonen lå mørk i lommen. Beskeden fra Hans lå stadig ulæst: Tak for i aften. Vi ses i morgen på projektet.

Ali drak. Udenfor vaskede regnen byen. Indenfor summede neonrørene koldt. Revnen var der nu. Ikke kun i Hans. I dem alle.

Et sted i Gellerup ventede en Koran på et lavt bord. Et sted på Vestergade ventede et skævt etværelses med en seng, der stadig lugtede af dem. Og et sted i Risskov sad Niels Brodersen stadig ved det ryddede bord med et glas rødvin, der kostede mere end en månedsløn for nogle, og betragtede den tomme stol, hvor hans søn havde siddet.

Hans mærkede Pernilles hånd i sin i taxaen. Den var ru, virkelig. Han lukkede øjnene et øjeblik. Der var ingen bro. Kun dette: at gå fra den ene side til den anden og mærke, hvordan jorden gav efter under fødderne.

Kapitel 15

Jalousiens gift

Fredagsbaren på Katrinebjerg summede som en overophedet maskine, der var ved at eksplodere.

Den tunge, fugtige luft klistrede sig til huden som en uvelkommen påmindelse om, hvor tæt kroppe kan komme på hinanden uden at røre.

Bordfodboldens plastikbold hamrede mod siderne i en uregelmæssig, aggressiv rytme – som en puls, der ikke kunne finde ro.

LED-strips i rødt og blåt skar skarpe, kolde skygger over ansigter, der her ikke behøvede at være pæne, kun funktionelle.

Her talte resultater, ikke efternavne. Luften bar en blanding af sved, kondens fra plasticbægre og den svage, metalliske undertone fra gamle rør, der lækkede tidens rust ind i festen.

Hans stod ved baren med rygsækken presset mod væggen.

Vægten i den føltes som en forlængelse af den indre ubalance – for tung til at slippe, for let til at ignorere.

Pernille lænede sig ind mod ham, hendes albue varm og insisterende mod hans side.

Hendes latter, høj og ubekymret over Oles historie om den brændte servo, var en ankerline i kaosset.

"Fire timer uden crash," sagde hun og løftede sit bæger mod ham.

"Det er sgu ikke teori længere, Brodersen. Det er virkelighed. Beskidt, støjende, ægte virkelighed."

Hendes hånd fandt hans lænd, et let, possessivt tryk.

Ali stod lidt derfra, lænet mod en søjle som en skygge, der ikke helt hørte til.

Hans smil var en veløvet maske, der kun holdt, når nogen kiggede. Hans blik gled konstant hen over Pernilles hånd på Hans' lænd, over den lette berøring, der følte som et stempel. Kæbemusklerne arbejdede under huden – en stille, indre kamp mellem disciplin og det, der brød frem som en revne i facaden. Den varme, fugtige luft i baren følte pludselig kvælende, som om rummet selv trak vejret i takt med hans undertrykte jealousy.

Thomas var allerede langt ude. Han hang over bordfodbolden, stemme for høj, bevægelser for løse.

Latteren kom for brat, hånden på skulderen af fyren fra maskinteknik lå for længe.

Da en pige lo drillende, trak han hånden til sig som var den blevet brændt. Blikket i hendes øjne spredte sig som en fejlmeddelelse, der ikke kunne slettes. Den rå, pulserende energi i baren afslørede sprækkerne i hans facade – den konstante bevægelse som en flugt fra det, han ikke turde stå stille ved.

Lasse skrev klokken halv ti: ”Efterfest. Min sted. Hele holdet. I fortjener en rigtig fejring efter det lort I har bygget.”

De tog derhen.

Lasses lejlighed slog imod dem som en varm, pulserende organisme. Lilla neonlys pulserede langs væggene og fik det blanke marmorgulv til at glitre som våd, sort asfalt efter regn – glat, spejlende, ustabil.

Bassen fra højtalerne slog op gennem sålerne, en lav, insisterende rytme, der fik ribbenene til at vibrere i takt med en uro, der ikke kun kom udefra. Luften var tyk af joints, vaperdamp, sved og den skarpe, kemiske kant af kokain og MDMA på marmorbordet.

De hvide linjer glitrede som frost i maj – en kold, kunstig invitation til at glemme grænser.

Folk bevægede sig i en tæt tåge af kroppe. Glas klirrede. Latter steg og faldt som uregelmæssige bølger.

Thomas forsvandt ind i et mørkt hjørne mellem højtalerne.

Hans sædvanlige grin var væk. En fremmed mand pressede sig ind mod ham, hånd dybt nede ad ryggen på hans jeans.

Thomas' hoved faldt bagover mod væggen – et kort, sårbart øjeblik, hvor facaden krakelerede.

Så kom pigen forbi igen. Hendes latter døde ud. Thomas rettede sig brat, skubbede manden væk.

Skaden var sket. Det pulserende lilla lys afslørede den indre splittelse: længsel og skræk i samme bevægelse.

Hans så det. Skylden bed sig fast i maven som en fejl i systemet.

I køkkenet, hvor lyset var en anelse køligere og mindre nådigt, fandt Ali ham.

De hvide overflader og det skarpe lys fremhævede hver bevægelse, hver mikro-ekspression.

"Du ser ud, som om du har det godt," sagde Ali lavt. Stemmen var rolig, næsten venlig, men ordene skar dybt.

"Med hende. Med festen. Med alt det, der passer dig lige nu."

Hans satte glasset fra sig. "Ali..."

"Nej, lad mig tale."

Ali trådte tættere på. Duften af myntete og krydderier hang svagt ved ham – en ren, disciplineret note i Lasses kemiske kaos.

"Du kommer til mig, når du har brug for noget fast. Når Risskov trækker for hårdt. Og så hende, når du vil føle dig fri. Er jeg en pauseknap for dig?"

Hans mærkede varmen stige i kinderne. Ali stod der, skuldrene spændte under den tunge byrde af familiens forventninger, mens Hans selv balancerede på kanten mellem to verdener, der ikke længere kunne skilles ad.

Senere så han dem. Hans og Pernille, der listede ned ad gangen mod et af gæsteværelserne. Hendes hånd i hans. Døren lukkede med et blødt klik.

Ali stod ved vinduet. Regnen slog mod ruden. Han greb en fyr, der havde smilet til ham hele aftenen. Anonym. Ingen navne.

Sidegaden bag ejendommen var kold og våd. Asfalten spejlede det fjerne lilla lys som en forvrænget, glat version af virkeligheden.

Regnen løb i tynde strømme ned ad muren. Ali pressede manden hårdt op ad de ru mursten.

Ingen ord. Kun hænder, der rev i tøj, spyt, desperate, mekaniske bevægelser. Han stødte ind i ham med en rå kraft, der ikke var nydelse, kun straf – mod sig selv, mod Hans, mod alt det, han ikke måtte være. Hver bevægelse var en udladning af den jalousi, der brændte indeni.

Manden stønnede mod muren. Det var hurtigt. Ali kom med et kort, kvalt grynt og vendte ryggen til.

Lars kom rundt om hjørnet i samme sekund. Han stoppede. Blikket faldt på scenen. En uønsket, varm stramning i underlivet ramte ham.

Skrækken fulgte som en systemfejl. Han vendte sig og skyndte sig væk gennem mørket.

Inde i gæsteværelset var lyset dæmpet til kun det lilla skær, der sivede ind under døren – et blødt, forbudt skær, der gjorde alt mere intimt og samtidig fremmed. Sengen knagede under deres vægt.

Pernille skubbede Hans baglæns med en bestemt hånd.

Hendes øjne var mørke af vrede, sult og en dyb, næsten desperat trang til at blive valgt.

Hun greb sit bælte og bandt hans håndled sammen over hovedet med stramme, sikre bevægelser.

Hendes fingre var varme, næsten brændende mod hans hud.

"Sig det," hviskede hun hæst, mens hun trak sine bukser og trusser ned.

Hun var allerede gennemblødt, skamlæberne opsvulmede og glinsende af ophidselse.

Hun satte sig oven på ham, tog hans hårde pik ind i én lang, ubarmhjertig glidning.

Hun var stram, brændende varm, musklerne der trak sig sammen omkring ham i velkomne kram.

Hun begyndte at ride ham – dybe, hårde stød, hofterne der slog ned med en kraft, der fik sengegavlen til at banke mod væggen.

Hendes bryster hoppede tungt for hvert stød, brystvorterne hårde mod den kølige luft.

Hun bøjede sig frem, brysterne presset mod hans bryst, læber mod hans øre. "Sig, at du vælger mig. Ikke når det passer dig. Mig."

"Jeg vælger dig," stønnede Hans. Kroppen spændt mod bæltet, pikken pulserende dybt inde i hende.

Hans ophidselse var en blanding af overgivelse og en romantisk længsel efter at blive taget, set rigtigt.

Hun smilede vildt og satte farten op. Sveden løb ned mellem dem.

Hendes negle gravede dybe, røde striber ned over hans skuldre – mærker af besiddelse. Så blødere: hun kyssede ham dybt, næsten ømt, hofterne der rullede langsomt og dybt, som om hun ville mærke hver eneste centimeter af ham, suge ham ind i sig.

Hendes indre vægge masserede hans pik i rytmiske, pulserende bevægelser.

Hun rettede sig op igen, greb fat i hans bundne hænder og red ham hårdere, klitoris der gnubbede mod hans skamben med hvert nedslag.

"Endnu en gang," hviskede hun ru. "Sig det, mens jeg tager dig."

"Jeg vælger dig," stønnede Hans, stemmen knækkede af ophidselse og følelse.

"Kun dig, Pernille."

Hun kom med et dybt, rystende støn, kroppen spændt som en bue.

Indre muskler trak sig sammen i kraftige, pulserende sammentrækninger omkring hans pik – bølger af varme, der trak ham med.

Hans spændte sig mod bæltet, eksploderede dybt inde i hende med et råb kvalt mod hendes hals.

Hans sæd pumpede ud i lange, intense stød, mens hendes skede fortsatte med at kramme ham, som om hun ville tage alt, hvad han havde.

Bagefter løsnede hun bæltet med bløde, næsten undskyldende fingre.

Hun masserede hans håndled, lagde sig ved siden af ham, hovedet på hans bryst. Ude fra stuen dunkede musikken stadig. Regnen slog mod vinduet.

"Vi har brug for det her," sagde Pernille stille, fingrene fulgte en sveddråbe ned over hans mave.

"Os. Selv når Ali hader mig. Selv når din far venter."

Udenfor i sidegaden stod Ali alene. Regnen piskede ned i iskolde strømme, der løb ned ad hans ansigt og blandede sig med sveden.

Han stod med panden presset mod den våde, ru mursten, hænderne knyttet. Vandet samlede sig i en snavset pyt ved hans sko.

Inde fra lejligheden bragede en høj latter op – skarp, ligeglåd.

Regnen hamrede mod asfalten, som om den ville vaske alt rent, men kun gjorde verden endnu mere glat og ustabil.

Kapitel 15B

Lars og den ulovlige observation

Regnen var holdt op, men Ringvejen fortsatte sit uophørlige sus udenfor, et lavfrekvent brøl der aldrig slukkede. Lars låste døren til sin etværelses bag sig med et klik, der lød for højt i det stille rum. Han stod et øjeblik i mørket, rygsækken stadig over skulderen, før han tændte den lille lampe ved skrivebordet.

Lysstofrøret over 3D-printerne vågnede knitrende til live. Tre Prusa'er summede allerede lavt i standby, spoler af hvid og sort PLA hang som indvolde fra hylderne. Væggene var dækket af plakater: Blade Runner, Neuromancer, et periodisk system hvor grundstofferne var erstattet af sci-fi-koncepter. På det smalle bord lå printplader stablet ved siden af en halvfuld termokande med kold kaffe. Sengen i hjørnet var redt med militær præcision, lagenet stramt som et interface der sjældent blev brugt til andet end nulstilling.

Han smed rygsækken på gulvet, trak hættetrøjen af og satte sig ved terminalen. Fingrene fandt tastaturet af ren vane. Han startede en ny print – en lille gearkasse, han havde designet til prototypen – og satte ambient-musik på. Low drones og fjerne feltoptagelser fyldte rummet. Normalt virkede det. I nat følte det som statisk støj.

Skærmen kastede et køligt blåhvidt skær over hans ansigt. Han åbnede en ny fane. Ikke logfiler. Ikke GitHub. Han skrev "homoseksualitet" i søgefeltet, slettede det, skrev det igen. Wikipedia. Han læste. Scrollede. Åbnede en ny fane. Forumtråde. Psykologiske reviews. En artikel om asexuality spectrum. Han læste langsommere nu, musen bevægede sig i små, præcise ryk. Bag ham summede printeren i gang. Det karakteristiske skrab af dysen mod byggepladen. Han ignorerede det.

Han oprettede et regneark. Kolonne A: Observerede adfærdsmønstre. Kolonne B: Mulige input. Kolonne C: Output/emotionel respons. Han tastede:

Ali, sidegade: Høj puls, aggressiv kropsholdning, hurtig udløsning. Input: vrede? Isolation?

Thomas, fest: Afvisning af mand, efterfølgende søgen efter pige. Input: frygt for egen respons?

Hans og Pernille: Gentagen fysisk nærhed, possessiv berøring. Output: tilsyneladende stabilisering af Hans' system.

Han stoppede. Stirrede på cellerne. Det så absurd ud, selv for ham. Alligevel kunne han ikke lukke filen.

Klokken var 02:47. Han rejste sig, gik hen til køkkenhjørnet og drak et glas vand stående ved vasken. Vandet smagte af metal. Udenfor svirrede en lastbil forbi, fik hele lejligheden til at vibrere svagt. Han tænkte på Alis ryg mod muren, den rå kraft i bevægelserne. Ikke ophidselse. Noget andet. En fejl i hans eget interface. Et input han ikke havde nogen parser til.

Tilbage ved skærmen åbnede han en ny besked til Hans. Tomme linjer. Han begyndte at skrive.

Jeg observerede noget i nat. I sidegaden. Ali. Og en anden. Senere Thomas. Jeg forstår det ikke. Det burde være ligegyldigt. Input-output. Biologi. Alligevel kører min processor i loop. Kan man elske uden at have lyst? Er det mig, der er defekt? Eller er det bare en anden protokol jeg ikke har installeret?

Han læste det igennem. Slettede det hele. Skrev det igen. Slettede det. Fingeren svævede over send. Han lukkede vinduet.

Printeren stoppede med et blødt klik. Han gik hen for at se. Den havde ikke lavet gearkassen. Den havde fundet en anden fil på Thingiverse – han huskede ikke at have queued den. Et lille, åbent hjerte i rød PLA. Hængende filamenter hang som tynde blodårer fra det. Han løftede modellen forsigtigt af pladen. Varm endnu. Let.

Han satte sig igen. Skærmen var gået i dvale. Da han rørte musen, kom regnearket frem. Han tilføjede en ny række:

Lars: Isolation. Input: observation af andres kaos. Output: ??

Klokken 04:12 faldt hans pande mod tastaturet. Skærmen viste stadig Wikipedia-siden om “emotional intimacy”. Printerens var tavs. Det lille røde hjerte stod på kanten af bordet, stadig varm, og kastede en lille skygge over tastaturet.

Udenfor fortsatte Ringvejen. Trafik der bevægede sig fra et sted til et andet, uden at stoppe for at forstå hvorfor.

Kapitel 16

Nattens rå regnskab

Lasses herskabslejlighed hang som en overophedet skal over Aarhus C.

Det lilla neonlys pulserede i synkron med en bas, der ikke længere var musik, men en fysisk tilstand: en lavfrekvent trykken mod brystkassen, en påmindelse om at kroppen stadig var kød. Luften var tyk af sødlig cannabissmog, dyre parfumer og den metalliske eftersmag af kokain, der lovede klarhed, men kun leverede en skarp, midlertidig afstand til sig selv. Tomme champagneflasker lå væltet.

På det blanke marmorbord hvide linjer, halvt udtværede, som fingeraftryk fra hænder, der stadig troede, de kunne holde fast.

Hans Brodersen stod i døråbningen med Pernille ved sin side. Han havde ikke villet komme. Alligevel var han her.

Løftet om Lise havde trukket i ham, men det var noget andet, der havde fået ham til at blive: en træthed ved at vælge.

En træthed ved at vide, at valget allerede var taget, et sted inde i ham, hvor ingen af de gamle kategorier passede.

Pernille var rolig ved siden af ham. For rolig. Hænderne hang afslappede, men knoerne var hvide.

Hun registrerede rummet med den samme præcise blik, hun brugte på en defekt kredsløb: fejl lokaliserede.

Lasse kom imod dem med åbne arme, jakkesættet åbent, skjorten halvvejs ude af bukserne. Øjnene skinnede for meget.

Han omfavnede Hans et sekund for længe; sveden trængte igennem bomulden som en hemmelighed, der ikke længere orkede at blive skjult.

Bag ham to eskortpiger. Professionelle smil. Kroppe, der var blevet til produkter.

"Brodersen," lo Lasse. "Og mekaniker-prinsessen. Velkommen til den rigtige verden."

En af pigerne lagde en hånd på Hans' bryst. Let, inviterende. Den anden málte Pernille. Ali sad i hjørnet med et urørt glas.

Hans blik fulgte dem – mørkt, ufravendt. Jalousien var ikke længere skjult; den var blevet en del af inventaret.

Festen bevægede sig som en maskine, der havde glemt sit formål. Latteren for skinger. Berøringerne for kalkulerede.

Pernille trådte frem, da en af kvinderne lænede sig ind mod Hans, læber mod øret, hånd på vej ned over maven.

Hun skubbede kvinden væk – ikke hårdt, bare definitivt.

"Du er følelsesmæssigt impotent, Lasse," sagde hun lavt. "Alt det her er panser.

Du hader dig selv så dybt, at du må ødelægge alt, hvad andre forsøger at bygge."

Stilheden var kort, men ægte. Basen hamrede videre et andet sted. Lasse stirrede på hende.

Så kom latteren, men den knækkede midtvejs. Da han vendte sig tilbage, var øjnene blanke af noget, der ikke var stoffer.

"Du tror, du kan redde ham?" Stemmen var næsten knust. "Med dine beskidte hænder og din lille prototype?"

Jeg kender ham. Jeg har kendt ham, siden han var bange for at skuffe sin far. Du er bare en anden flugtvej."

En tåre løb ned ad hans kind. Han tørrede den væk med raseri. "Jeg hader det her fucking liv. Men det er det eneste, jeg har."

Så brød kaosset løs. Et skub. Et dumt ord. Et slag. Glas mod marmor. Blod i champagne.

Ole bevægede sig gennem tumulten med den gamle militære effektivitet. Ali rejste sig.

Hans greb Pernilles hånd. De trak sig gennem gangen. Gæsteværelsets dør smækkede bag dem.

Udenfor fortsatte stormen. Indenfor kun det dæmpede lilla skær fra en enkelt lampe.

Pernille skubbede ham hårdt op mod væggen. Mund mod mund i samme sekund – sulten, vred, krævende.

Hun trak sit bælte af i én glidende bevægelse, greb hans hænder og bandt dem stramt foran ham.

Læderet bed ind i håndleddene. En skarp, velkommen smerte.

"Du tilhører mig i nat," hvæsedde hun mod hans læber. "Ikke Lasse. Ikke din far. Mig."

Hun skubbede ham baglæns ned på sengen. Hans faldt.

Hun trak sine bukser og trusser af med den samme sikre, mekaniske effektivitet, hun brugte på værkstedet.

Kravlede op over ham. Åbnede hans bukser, trak hans stive pik frem.

Uden forspil sænkede hun sig ned over ham i én lang, glidende bevægelse. Hun var gennemblødt, varm, stram.

Hans stønnede højt, da hun tog ham helt ind.

Pernille begyndte at ride ham. Hårdt. Dybt. Ubarmhjertigt. Hofterne slog ned i tunge cirkler.

Musklerne i hendes mave og lår spændtes under den tynde top. Hendes bryster hoppede rytmisk.

Hun greb hans bundne hænder, pressede dem mod sit bryst, mens hun bevægede sig hurtigere.

Hendes indermuskler trak sig sammen omkring ham i kraftige, pulserende rytmer – som om hun ville suge ham ind, eje ham, opløse ham.

"Sig det," kommanderede hun, lænede sig frem. Ånden hed mod hans ansigt.

"Sig, at du tilhører mig."

Hans så op på hende gennem det lilla skær. Hendes ansigt var skarpt, smukt, rasende. Udenfor råbte nogen.

Glas knustes. Herinde var der kun hendes vægt, hendes varme, hendes krav.

"Jeg tilhører dig," hviskede han. Stemmen knækkede. "Kun dig."

Pernille bed ham hårdt i skulderen. Hendes bevægelser blev desperate.

Hofterne hamrede ned.

Hun kom med et langt, hæst støn, musklerne pulserede voldsomt omkring hans pik og trak ham med.

Hans eksploderede inde i hende – dybe, rykvise stød, mens han sprøjtede igen og igen, som om hele hans system crashede og genstartede i hendes krop.

De blev liggende. Pande mod pande. Sved. Tungt åndedræt. Bæltet stadig stramt om hans håndled.

Senere sad de på gulvet. Pernille havde løsnet bæltet. Hans gned sine håndled.

Ali stod i døråbningen. Ansigtet lukket. Jalousien rå og nøgen.

"Du vælger hende," sagde han stille. En konstatering.

Hans nikkede. "Jeg vælger mig selv. Og det, der føles rigtigt."

Ali blev stående et øjeblik. Så vendte han sig og gik.

Lasse sad ude i stuen med et glas vand. Blod på knoerne.

Under det pulserende lys så han pludselig lille ud. Drengen fra Risikov, der engang havde været bange for at fejle.

Hans satte sig ved siden af ham. Der var ikke mere at sige.

Udenfor regnede det. Aarhus' gader var blanke og glatte. Et sted derude på Katrinebjerg ventede prototypen.

Den havde fejlet i går. Måske ville den virke i morgen.

Hans mærkede Pernilles hånd i sin – ru, varm, levende. For første gang føltes valget ikke som et tab.

Det føltes som en fejl, der åbnede for noget nyt. Og alligevel vidste han, at fejl også bare var fejl.

At intet blev løst.

At han stadig bar alle verdenerne med sig – Risskovs forventninger, Lasses tomhed, Alis blik, Pernilles krav – og at ingen af dem ville give slip.

Kun regnen udenfor fortsatte. Upartisk. Uophørligt.

Kapitel 17

Den skjulte affære og maskernes fald

Alis lejlighed i Gellerup var som en lille, spændt celle under den tunge, lavthængende nattehimmel.

Den slidte bordlampe med den messingfod kastede et gyldent, men begrænset skær over det ryddelige bord, hvor Koranen lå åben ved en sura, hvis sider bar spor af utallige fingre – en stille påmindelse om orden i et liv, der føltes som at balancere på en knivsæg. Gennem det lille vindue flimrede byens lys som et fjernt, utilnærmeligt løfte, afbrudt af Ringvejens evige, brummende puls. Luften var tung af myntete og den jordagtige rest af hash, der stadig hang som et slør mellem det, Ali burde være, og det, han længtes efter.

Han sad på det tynde tæppe med ryggen mod væggen, skuldrene stramme under den hvide T-shirt.

Telefonen i hans hånd sendte et koldt, blåligt skær op i ansigtet og afslørede de dybe furer af anspændthed.

Thomas' halvdrukne, halvt grinende stemme havde fortalt det hele: taxaen, Pernille, Hans.

Lyden af kroppe i regnen. Jalousien var ikke ny; den havde boet i ham som en fejl i koden, en ubøjelig variabel, der aldrig lod sig compile. Nu brændte den.

Hotelværelset var et sted uden hukommelse. Tynde vægge, der lod naboernes liv sive ind som fjerne ekkoer.

Loftslampen kastede et koldt, klinisk lys, der summede svagt, mens sengen sank for blødt under vægten.

Ali stod midt i rummet med hænderne knyttede, musklerne spændte som buer.

Manden var højere, bredere i skuldrene end forventet. Stemmen lav og kommandoen kort: "Vend dig."

Ali adlød. Han greb fat i sengekanten, knoerne hvide. Bukserne blev skubbet ned med en ru bevægelse.

Ingen forspil. Ingen ord. Mandens hænder var grove mod hans hofter, fingrene der borede sig ind i huden som for at mærke, om han var virkelig. Den kolde gel. Så trykket – ubarmhjertigt. Ali bed tænderne sammen, da manden trængte ind i én lang, dyb bevægelse. Smerten skar igennem ham, skarp og ren, og blandede sig med en dybere, forbudt befrielse. Masken revnede.

Han stønnede højt, et råt, hæst lyde, der slap ud uden filter. Manden begyndte at støde – hårde, rytmiske bevægelser, der ramte noget dybt inde i Ali, igen og igen. Ali pressede panden mod madrassen, greb sengetøjet, mens hans egen pik hang tung, pulserende, dryppende forud for sæd. Mandens hånd greb fat om den, strøg den i grove, sikre tag, der matchede stødene. Ali græd stille. Tårerne løb ned over kinderne, mens kroppen rystede under hvert dybt stød. Skammen brændte som ild i brystet – skammen over at nyde det, over at have brug for det. Befrielsen var værre. Den fyldte ham helt.

"Mere," hviskede han, stemmen knækkende. "Hårdere."

Manden adlød. Hofter der slog mod hans bagdel med våde, skarpe klask. Alis krop gav efter, ryggen bueformet, musklerne sitrende. Han kom voldsomt – en eksplosion, der fik hele kroppen til at spænde som en bue, pikken der pulsede voldsomt i den fremmede hånd, sæd der sprøjtede ud over sengetøjet i kraftige, ufrivillige stød.

Manden fortsatte et par sekunder længere, dybt inde, før han også gav efter med et lavt, dyrisk grynt.

Ali blev liggende bagefter. Ansigtet presset mod madrassen. Tårerne fortsatte at løbe.

Han trak bukserne op med rystende hænder. Sagde ikke farvel. Gik bare. Værelsets anonyme vægge fulgte ham ud som en tavs dom.

Hans sad i sit etværelses på Vestergade, da beskeden kom. Klokkeren var over to. Messenger. Lise.

Teksten var sløret af stavfejl og rus: "Ser du hvor fri jeg er nu?"

Billedet fulgte. Lise, nøgen i dårligt lys. Hendes bryster blottede. En mands hånd højt oppe på hendes lår, fingrene der pressede ind i den unge hud. Øjnene blanke, pupiller store. Hans mærkede kvalmen stige som en bølge. Han ringede. Intet svar. Skrev. ”Hvor er du? Kom hjem. Nu.”

Intet.

Rygsækken stod ved døren, tung af bærbare og kabler. Han vidste, han burde handle. Men han blev siddende, mens Risskovs forventninger og Katrinebjergs frihed rev i ham fra hver sin side.

Samme uge. Studieaftenen havde trukket længe ud. Prototypen var crashet igen under vibrationstesten.

Øl fra Netto, joints i Alis lejlighed. Lene og de andre var gået. Kun Hans og Ali var tilbage.

Luften var tyk af hash og noget uudsagt. Bordlampens lys virkede pludselig for intimt, skyggerne for dybe.

Koranen var skubbet til side – en lille, tavs anklage.

Ali kiggede på ham. Øjnene mørke, brændende af jalousi, der ikke længere kunne holdes inde.

Han bevægede sig først. Kysset var aggressivt, næsten vredt. Tænder der stødte mod hinanden.

Hænder der greb Hans' skjorte, trak den op. De rullede ned på gulvet, tæppet ru mod Hans' ryg.

Ali gled ned. Tog Hans' pik dybt i munden uden tøven. Varme, våde bevægelser – grådige.

Tungen der cirklede rundt om hovedet, sugede hårdt, mens han kiggede op med øjne, der hverken bad om tilladelse eller tilgivelse.

Hans stønnede dybt, greb fat i Alis hår, hofterne der ufrivilligt bevægede sig frem. Kroppen gav efter for den rå intensitet.

Så vendte Ali ham om. Hænder der spredte hans ben. Fingre smurt i spyt, hastigt, næsten desperat.

Trykket kom. Langsomt først – en brændende strækning. Så dybere. Ali trængte ind til roden med et langt, dybt stød.

Hans gispede højt, kroppen spændt. Ali begyndte at bevæge sig – hårde, dybe stød blandet med pludselige ømme berøringer: en hånd der strøg ned over ryggen, læber mod nakken, tænder der bed let i skulderen.

"Du vælger hende," hviskede Ali på dansk, stemmen ru og knækket. Et hårdt stød. "Men du kommer altid tilbage."

Et nyt stød, dybere. Ord på arabisk, lavmælte, desperate, blandet med Hans' navn som en bøn.

Hans overgav sig. Pressede sig tilbage mod Ali, kroppen der fulgte rytmen. Sved der løb. Lyden af hud mod hud, våd og insisterende. Alis hånd der greb rundt om Hans' pik igen, strøg den i takt med stødene – hurtigt, fast, næsten straffende.

De kom eksplosivt. Hans først – kroppen der spændtes i bue, pikken der pulsede voldsomt, sæd der sprøjtede ud over tæppet i kraftige stød, mens Ali fortsatte dybt inde i ham. Ali fulgte kort efter – et dybt, næsten smertefuldt støn, hofterne der låste sig fast, mens han pulserede varmt og dybt inde i Hans.

De blev liggende. Åndende tungt. Så kom gråden. Stille. Ali trak sig ud, rullede om på ryggen.

Armen over øjnene som for at skjule verden.

"Sig det aldrig til nogen," hviskede han. "Aldrig."

Hans lagde en hånd på hans bryst. Huden stadig varm. Udenfor brummede Ringvejen videre – uanfægtet,

ligeglاد med de masker, der faldt.

Næste dag i projektlokalet på Finlandsgade hang lugten af loddetin tung og metallisk i luften.

Prototypen stod på bordet, stadig varm fra nattens tests, dens kredsløb blottede som en åben nerve.

Pernille tørrede hænderne i en fedtet klud. Hendes blik var direkte, gennemborende.

"Du ser ud som om du ikke har sovet, Brodersen."

Hans rettede på skjorteærmet – en automatisk bevægelse. Metalstøv sad stadig under neglene. "Lise," sagde han kort. "Og... andet."

Pernille nikkede mod prototypen. "Den crashede igen klokken fire. Vibration. Samme sted. Du var ikke her."

Hun sagde det uden anklage. Bare en konstatering. Men i hendes blik lå en ny utryghed – en sprække i den hårde facade,

der ellers holdt hende oprejst. Revnen var der. Større nu. Ikke kun mellem verdenerne. Inde i ham selv.

Udenfor summede Edison-bygningen med liv. Indenfor ventede prototypen på at blive rettet. Ligesom alt det andet.

Kapitel 18

Systemfejl på Rolighedsvej

Hybenroserne blomstrede endnu, en irriterende udholdenhed.

Deres tunge, sødlige duft sneg sig ind gennem taxaruden som en påmindelse om, at visse systemer fortsatte med at køre,

selv når alt andet var gået i sort. Hans Brodersen betalte ikke chaufføren. Han var allerede halvvejs ude af bilen, før den holdt stille, jakken draperet om Lises skuldre som et nødtørftigt filter mod verden.

Hun rystede. Ikke kulde. En indre vibration, som om kroppen stadig forsøgte at udstøde billederne, der nu cirkulerede et sted derude. Hans mærkede det i sine egne arme: den samme træthed, der ikke var fysisk, men en metaltræthed i ledningerne.

Han havde brugt hele vejen hjem på at beregne sandsynligheder, som om det var et statikproblem. Det var det ikke.

Villaen på Rolighedsvej stirrede tilbage med sine store, mørke vinduespartier.

Normalt et studie i kontrolleret hygge – PH-lampernes bløde kredse, egetræets dybe glød. I aften var det meste slukket.

Kun lyset fra faderens arbejdsværelse skar sig ud i indkørslen: et hvidt, operativt skær, der ikke inviterede, men registrerede.

Fire cifre. Koden gled ind som altid. Et øjeblik forestillede Hans sig, at den ikke ville virke.

At systemet endelig havde registreret fejlen.

Stuen var stadig perfekt arrangeret. Sofaen, det lave bord, arkitekttegningen på væggen. Alt på plads.

Haven pressede sig mod glasset udefra, sort og tæt, hybenrosernes torne som en advarsel, man havde valgt at ignorere.

Han satte Lise i sofaen. Hun krøb sammen om en pude, benene trukket op, som om hun forsøgte at minimere sit areal.

Mascaraen havde trukket tynde, sorte spor ned ad kinderne. En flænge i blusen ved skulderen – ikke dramatisk, bare en åbning.

Hans stirrede på den lille strimmel hud. Et sted i ham registrerede det som data: revne i facaden.

Hun spiste en halv kiks. Skubbede resten væk.

"Han sagde, han ville sende dem til skolen," hviskede hun. "Han kendte Facebooksiden. Lærernes mails. Det var ikke... en joke, Hans."

"Nej," sagde han.

"Jeg troede, han var sej." Et kort, bittert smil. "Det er det latterlige ved det."

Han satte sig på bordkanten. Hans femtenårige søster, der havde bygget hele sin identitet som negationen af dette hus.

Manga, Tessa, venstreorienteret vrede. Nu sad hun her, nedbrudt i den hvide sofa, og Hans mærkede, hvordan revnen ikke kun var i hende.

Den var i ham. Den havde altid været der.

Niels Brodersens trin lød gennem gangen. Præcise. Velkendte. Han fyldte døråbningen, skjorten åben i halsen, ansigtet blankt som en skærm, der ventede på input.

"Hvad er der sket?"

Lise fortalte. Ordene kom fladt, afmonterede. Niels lyttede. Hans så den mikroskopiske spænding i faderens kæbe – ikke primært for Lise, men for konsekvenserne. For projektet. For det omdømme, der var opbygget som en velkonstrueret bro.

"Vi finder en løsning," sagde Niels og satte sig i lænestolen. Den centrale position. "Det er håndterbart."

Lise lo. En lyd uden glæde. "Håndterbart. Det er billeder af mig, far. Ikke en regning, der kan refinansieres."

Bente materialiserede sig i døråbningen. Cardiganen som en kappe om de smalle skuldre. Hendes blik var først klinisk – overlægen, der søgte symptomer – så blødgjordes det. Hun satte sig ved siden af datteren. Knæene vendt indad. En sjælden bevægelse.

De talte. Sommeren. Lasse. Hvordan det "gik stærkt". Bentes hænder greb fat i ærmet på cardiganen.

Tårerne kom senere. Kontrollerede først. Så dybere. Lise lagde hovedet på hendes skulder. Et kort øjeblik var rummet ikke kun hvidt.

Men revnen voksede.

Niels stod ved vinduet og stirrede ud på den velklippede hæk. Hans stod midt på gulvet, fanget mellem dem.

Da skænderiet brød ud – Niels' velformulerede anklager om Bentes fravær, hendes skarpe modspørgsmål om hans distance – følte det, som om huset trak vejret tungere. Vinduerne spejlede deres ansigter tilbage, forvrængede.

Og så sagde Hans det.

"Jeg er ikke dit projekt længere."

Ordene kom roligt. Uden forberedelse. Han så på sin far – manden, der havde tegnet hans liv som en arkitekttegning, med klare linjer og bæredygtige materialer – og mærkede noget give efter. Ikke et oprør.

En simpel registrering af fejl: Input ikke længere kompatibelt med systemet.

Niels kiggede på ham. Et langt øjeblik. Ikke skuffelse. Ikke vrede. Noget mere ubehageligt.

En usikkerhed, der ikke passede til manden, der aldrig tillod sig selv at være i tvivl.

"Hvem er Ole?" spurgte han til sidst.

Sent på natten sad Hans og Lise alene i køkkenet. Kaffe. Vand. Udenfor gled natten over i et gråt morgenlys.

Hybenroserne duftede stadig, ligeglade.

"Du lyder anderledes," sagde Lise.

"Hvordan plejer jeg at lyde?"

"Som om du leder efter det rigtige svar." Hun smilede svagt. "Nu lyder du, som om du har accepteret, at der ikke er et."

Hans kiggede ned på sine hænder. Grå stænk under neglene fra Finlandsgade. Loddetin. Metal. Det gik aldrig helt væk.

Og det var godt. Det var konkret. Det løj ikke.

Udenfor stod villaen stadig perfekt. Inde i stuen var der en fin, næsten usynlig revne i et af vinduernes glas.

Han havde aldrig lagt mærke til den før. Nu så han den tydeligt.

Den havde altid været der.

Og den ville ikke lade sig fikse med en plan.

Kapitel 18B

Lenes opbrud

Aarhus V lå stille under en lav, grå himmel. Lenes lejlighed på tredje sal havde altid været et system i balance. Kalenderen på køleskabet var opdateret i farvekoder: grøn for træning, blå for studiegruppe, rød for Kaspers skift. Stueplanterne stod i en præcis række på vindueskarmen, jordfugtigheden målt med fingeren hver torsdag aften. Opvaskemaskinen kørte altid færdig og tomt før sengetid. Det var ikke perfektionisme. Det var vedligeholdelse.

I aften var systemet ude af sync.

Pizzaæsken stod åben på sofabordet. Kun halvdelen var spist; ostens kanter var stivnet i kolde, fedtede folder. Et glas rødvin, halvt tomt, havde sat en mørkerød ring på træet. Servietterne lå spredt som nødbremsede data. Lene sad i hjørnet af sofaen med benene trukket op under sig, telefonen varm i hænderne. Skærmens lys kastede et køligt skær over hendes ansigt.

Hun scrollede.

Billede efter billede. Kasper og hende på førsteårsintrom, begge med nye hættetrøjer og usikre smil. Kasper ved stranden på Bornholm, sand i håret, armene om hendes talje. Kasper der sov med hovedet i hendes skød under en film, mens hun strøg ham over håret og tænkte på næste dags deadline. Hun ventede på at mærke noget. Noget der ikke bare var pligt. Noget der ikke føltes som en velkendt rutine, der stadig kørte selv efter fejlen var opdaget.

Intet kom.

Telefonen vibrerede i hendes hånd. Ikke Kasper. Ole.

Hun stirrede på navnet et sekund. Så tog hun den.

„Hej,“ sagde hun, stemmeføringen automatisk rolig. „Er der sket noget?“ „Undskyld, jeg ringer så sent.“ Oles stemme var fast, ingen unødvendig varme, kun klarhed. „Jeg sidder med den der statiske analyse af lastfordelingen på chassiset. Du nævnte noget i København om momentarme. Jeg kan ikke få det til at balancere, når vi simulerer fuld last. Har du tid til at kigge på det?“

De talte i en time.

Ikke om følelser. Ikke om det, der var sket på sightseeingturen, hvor han havde stået ved siden af hende ved Kastellet og peget på noget i horisonten med den

samme rolige autoritet, han nu brugte på tekniske problemer. De talte om vektorer, om materialetræthed, om hvordan man kunne forstærke uden at tilføje vægt. Lene hørte sig selv forklare, pege med fingeren i luften selvom han ikke kunne se det, stemmeføringen skarpere, mere levende end den havde været i måneder. Ole lyttede. Stillede præcise opfølgende spørgsmål.

Udfordrede hende uden at presse.

Da samtalen sluttede, sad hun med telefonen mod brystet. Et kort øjeblik var lejligheden stille på en ny måde. Så kom tårerne. Ikke dramatiske. Bare stille, varme strømme der løb ned over kinderne og dryppede ned på sofaens stof. Hun græd uden lyd. Tørrede ansigtet med bagsiden af hånden, rejste sig og gjorde det, hun altid gjorde.

Hun tørrede bordet af. Stillede vinglasset i opvaskemaskinen. Foldede pizzabakken sammen og pressede den ned i skraldespanden. Hver bevægelse præcis. Som om orden kunne genskabe balancen.

Døren gik op klokken kvart over ét.

Kasper kom ind med den tunge, let slingrende gang fra firmafesten. Slips løsnet, skjorten krøllet. Duften af øl og andesauce fulgte med ham ind i entréen.

„Hej skat,“ sagde han, smilet bredt og lidt skævt. Han trak hende ind til sig. Hænderne fandt hendes hofter med den velkendte, lidt for ivrige bevægelse. „Har savnet dig.“

Lene lod sig kysse. Hans mund smagte af rødvin og salt. Han var allerede hård mod hendes mave da han pressede sig ind mod hende. Hun sagde ja. Som hun altid gjorde.

I soveværelset trak han hendes trøje af med klodsede fingre. Hun hjalp ham. Lagde sig på ryggen. Kasper kyssede hendes hals, ned over brysterne, sugede en brystvorte ind i munden med den sædvanlige, lidt for våde varme. Hans hånd gled ned mellem hendes ben, fingrene søgte ind i hende – rutineret, men uden den skarpe præcision hun havde mærket i Oles stemme tidligere. Hun var våd. Kroppen reagerede, musklerne trak sig sammen om hans fingre. Hun lukkede øjnene.

Han kom op over hende. Spredte hendes ben med knæene. Hun mærkede ham presse mod indgangen, glidende, varm, bekendt. Et langt stød, og han var inde. Kasper stønnede dybt mod hendes hals, hofterne der fandt rytmen – hurtig, ivrig, lidt for hurtig. Hans hænder greb fat i hendes hofter, trak hende op mod sig med hvert stød. Hendes bryster hoppede i takt, huden klaskede mod hans. Hun lagde armene om hans ryg, neglene der strejfede hans skulderblade uden at grave.

„Fuck, du føles godt,“ hviskede han hæst. „Så god.“

Lene svarede med et lille støn. Det var ægte nok. Kroppen spændtes, indre vægge der masserede ham i ufrivillige kram. Hun løftede hofterne, mødte hans stød, lod ham bore sig dybere. Kasper satte farten op, ansigtet begravet mod hendes hals, åndedrættet tungt og uregelmæssigt. Hun mærkede ham vokse inde i sig, pulserende, på vej. Hendes egen ophidselse var der, en varm, mekanisk bølge, men den føltes adskilt. Som en parallel proces der kørte ved siden af.

Da han kom, spændte han sig stift, stødte dybt ind et par sidste gange og pumpede sin sæd ind i hende i rykvisse, varme stød. Han stønnede højt, kroppen der sank tungt ned mod hendes. Lene strøg ham over ryggen. Hun kom kort efter – en lille, indadvendt sitren der trak sig sammen omkring ham, men uden at fylde hende.

Kasper rullede af hende med et tilfreds suk. Lagde armen over hendes mave. Snart sov han, åndedrættet tungt og regelmæssigt.

Lene lå på ryggen og stirrede op i loftet. Mørket var blødt, men ikke roligt. Et sted inde i hende var en lille, præcis fejlmeddelelse begyndt at blinke. Ikke dramatisk. Bare konstant.

Hun lukkede øjnene. Kalenderen på køleskabet ventede på opdatering i morgen. Planterne skulle vandes. Opvaskemaskinen skulle tømmes.

Men noget var allerede gået i stykker. Og det kunne ikke fikses med en simpel genstart.

Kapitel 19

Logik og loddetin

Klokken var langt over midnat. Hans vidste det ikke af uret, men af den måde natten lagde sig som en fugtig, tung film over huden.

Cyklen trak skævt under ham op ad Finlandsgade, som om selve bakken huskede, hvor meget han havde løjet for sig selv den dag.

Asfalten glinsede i et sygeligt gult skær fra gadelygterne, revnerne løb som fine, sølvgrå ledninger gennem en kredsløbsplade, der aldrig helt holdt. Han mærkede ikke længere syren i lårene. Det var en anden form for træthed: den, der kommer, når man har tilbragt timer i rum, hvor man hverken hører til eller kan slippe væk.

Lasse. Faderens stemme i telefonen, den varme, forventningsfulde tone, der aldrig sagde du skal, men alligevel gjorde det.

Lises profil, som han havde scrollet forbi uden at lukke. Fragmenter, der ikke ville samle sig. Han havde fortalt sin far, at han var ude og netværke. Ordene havde smagt som billig loddetin.

Inde i Edison-bygningen ramte lugten ham som et åbent kredsløb: varm metal, oxideret tin, kaffe der havde stået for længe.

Ikke behagelig. Ærlig. Den slags lugt, der ikke lod sig forskønne.

Hans lunger tog imod den, og noget i brystet faldt en anelse på plads. Herinde behøvede intet at være pænt.

Her skulle det bare virke.

Værkstedet lå badet i det blåhvide LED-lys, der skar alt for skarpe skygger ud af betonvæggene.

Ventilationsrørene løb nøgne under loftet. Lange borde var dækket af halvbyggede prototyper, kabler som indvolde, printplader fanget midt i transitionen mellem idé og fiasko.

En server summede lavt i hjørnet – en konstant, upersonlig puls.

Pernille sad bøjet over bordet længst inde. Den sorte hættetrøje slidt ved ærmerne, håret stukket op med en blyant, der så ud til at knække når som helst. Loddekolben glødede i hendes hånd.

Hun vendte sig ikke, da han kom ind, men hendes ryg stivnede en smule. En lille registrering. Nok.

"Du ser ud som lort," sagde hun mod kredsløbet. Stemmen ru, næsten træt.
"Lise igen?"

Det var ikke et spørgsmål. Det var en åbning.

Hans hængte jakken over en stol, men satte sig ikke. Han stillede sig ved siden af hende.

Varmen fra loddekolben strålede mod underarmen. Hendes lugt – sæbe, sved, metal, noget jordnært – blandede sig med rummets.

Han kiggede ned. Tre nye, præcise forbindelser siden sidst. Små broer over usikkerhed.

"Ja," sagde han stille. "Og Lasse. Og Ali. Og alt det andet."

Hun satte kolben i stativet. Det lille metalliske klik skar gennem serverens summen. Så blev der stille.

Da hun endelig vendte sig, var rustningen væk. Det overraskede ham stadig – hvordan hun kunne lægge den fra sig herinde, som en værktøjskasse man kun tog frem, når andre så på. I det skarpe lys så han trætheden i hendes øjne, de fine linjer der ikke var rynker endnu, men spor af noget tungt, hun havde båret længe. Det var det mest ærlige, han havde set hos hende.

"Fortæl," sagde hun. "Alt. Ikke den version, du serverer for direktøren."

Hans talte, mens hans hænder arbejdede. Det var sådan, det altid havde været: ordene kom lettere, når opmærksomheden var delt.

Han fortalte om Lise, om den ældre mand fra Lasses kreds, om billederne han ikke burde have set.

Om den bekvemme løgn – at hun var gammel nok, at hun vidste, hvad hun gjorde – og hvordan løggen i virkeligheden var frygt.

Frygt for Lasse. For faderen. For at vælge noget, der kostede.

Fingrene justerede en resistor. Han tjekkede hendes lodninger. Multimetret hvinede lavt.

Han fortalte om Gellerup, om duften af kardemomme og stegt løg i Alis lejlighed. De to tynde bøger med arabiske bogstaver.

Den ro, der ikke handlede om tro, men om at sidde ved et bord med et menneske, der ikke spurgte, hvad hans far hed. "Jeg siger til min far, at jeg netværker. Han tror, det er med folk som Lasse."

Pernille sagde ingenting. Hun drejede blot et potentiometer ved siden af ham. En lille, præcis bevægelse. Jeg er her.

Han fortalte om Lasses kommentar for tre uger siden. Om hvordan han havde nikked bagefter med et glas i hånden, fordi det var nemmest.

Da han var færdig, var der gået tyve minutter. Luften i værkstedet føltes tungere, som om rummets egen tyngde havde lyttet med.

"Du lever i tre verdener på én gang," sagde Pernille. Ikke bebrejdende. Blot konstaterende. "Det er ikke bæredygtigt, Hans."

Hun rakte ud og tog hans hånd. Hendes fingre var varme af kolben, neglene sorte af fedt og støv. Arret på bagsiden af tommelfingeren hvilede mod hans hud – en historie, hun aldrig havde fortalt, og som han aldrig havde spurgt om. En hånd, der havde arbejdet. En hånd, der ikke lod sig narre.

"Jeg er bange for at miste dig," sagde hun. Stemmen flad, næsten tonløs. "Ikke fordi du er rig.

Men fordi jeg er bange for, at du en dag vælger facaden tilbage."

"Jeg er ikke min far."

"Nej. Men du glemmer ham heller ikke. Det kan jeg se, hver gang din telefon vibrerer ved middagstid."

De stod sådan et øjeblik. Serveren summede. Ventilationsanlægget drøned kortvarigt op et sted dybt i bygningen, som et suk, før det faldt til ro. Udenfor gled en lastbil forbi, lyset fejede hen over de høje vinduer – en ligegyldig påmindelse om en anden verden.

Så bøjede hun sig frem og kyssede ham. Ikke et markerende kys. Ikke et, der skulle vinde.

Det var åbent, roligt, næsten spørgende. En smag af kaffe og metal. Hendes underlæbe skælvede let.

For et øjeblik forsvandt de tre verdener. Der var kun det skarpe lys, lugten af loddetin, og to kroppe der forsøgte at lodde noget sammen, der hele tiden truede med at revne.

Da de trak sig fra hinanden, pegede hun på prototypen.

"Prøv med støjfiltrene. Du vil altid have det for rent."

"Det er en dårlig ingeniørmetafor."

"Det er slet ikke en metafor."

Han smilede svagt. Satte sig ved den bærbare. Mens koden compiilede, lagde hun en hånd på hans nakke og masserede let med tommelfingeren – en fraværende berøring, der betød mere, end den burde.

Han læste koden igennem. De to funktioner, han havde fjernet sidst, fordi de forstyrrede renheden.

Nu så han dem tydeligt: de håndterede usikkerheden. Det uforudsigelige input.

Det, der sker, når omgivelserne ikke er perfekte. Og de er aldrig perfekte. Han tilføjede dem igen. Modificerede. Compilerede.

Prototypen svarede med en lav, stabil summen.

Hans lænede sig tilbage og lukkede øjnene et sekund. Imposter-følelsen sad stadig i ham som et forkert loddepunkt – en forbindelse, der holdt,

men ikke burde. Men her, i dette rum af rå beton og blottede ledninger, var den lidt lettere at bære.

Pernille hviskede mod hans hår: "Næste gang du har noget, fortæller du det med det samme. Ingen flere hemmeligheder."

"Ingen flere hemmeligheder," gentog han.

Det var ikke et løfte, han var sikker på at kunne holde. Men i dette øjeblik mente han det.

Måske var det nok – at mene det, mens man sagde det. At vælge forbindelsen, selv når man vidste, at støjen ville komme.

Udenfor gled natten videre.

Inde i værkstedet var der kun dem, lyset og det langsomme, seje arbejde med at få ting – og mennesker – til at fungere. For en stund.

Kapitel 20

Dissonansens endeligt

Kniven mod porcelænet gav en lyd, der ikke burde findes i dette rum.

Et kort, metallisk skår i det velkoreograferede arrangement: de hvide tallerkener med den diskrete guldkanter, sølvtøjet der lå i præcise vinkler, hybenroserne der stod som dresserede statister.

Luften var tyk af stegt and og undertrykt vrede.

Hans Brodersen rettede på skjortekraven.

Bevægelsen kom automatisk, en muskelhukommelse fra årtiers træning i at være søn af Niels Brodersen.

Fingrene gled hen over stoffet, rettede, glattede, som om en perfekt krave stadig kunne redde aftenen.

Under bordet mærkede han Lises rastløse ben bevæge sig.

Hun havde trukket ærmerne langt ned, men det blå mærke på håndleddet lyste alligevel som en fejl i koden.

Niels løftede sit glas. Smilet sad, hvor det altid sad: venligt, kontrolleret, med den kalkulerede varme der aldrig nåede øjnene.

"Det er jo ungdommelig dumhed," sagde han. "En lille shitstorm på de sociale medier.

Vi kender folk, der kan få det til at forsvinde."

Vi kender folk. Sætningen lå der som en kontrakt, der allerede var underskrevet.

Beskyttelse mod loyalitet. Hans mærkede den velkendte metalliske træthed brede sig i brystet.

Ikke vrede. Bare udmattelse. Han havde hørt variationer af den samme sætning hele sit liv.

Problemer var noget, man fik til at forsvinde. Mennesker var noget, man fik til at fungere.

"Det er ikke en shitstorm," sagde Hans lavt. "Det er Lise. Og det er Lasse, der har sluppet hende ind i det."

Niels lo. Den korte, afsluttende latter der markerede, at sagen var lukket.

Men Bente havde ikke rørt sit glas. Hun sad for stille, som en maskine der kørte på overbelastning.

Hendes kliniske blik, der ellers kunne skære en diagnose ud af en ansigtsudtryk, hvilede nu på Hans med noget nyt i det.

Noget træt. Noget næsten menneskeligt.

Hans rejste sig. Stolen skrabede mod gulvet – en rå, unødvendig lyd i det polerede rum.

"I lytter ikke. I har aldrig lyttet. I hører kun det, der passer ind i projektplanen."

Niels' smil blev smallere. "Og du, Hans? Du kommer her med dine studievenner og dine eksperimenter ude på Katrinebjerg, mens vi prøver at holde familien sammen. Tror du ikke, jeg ved, hvad der foregår? Den pige. Mekanikeren. Og de andre."

De andre. Pausen var en invitation til at forstå, hvad der forventedes. Hans havde accepteret den invitation mange gange. Ikke i aften.

"Jeg er færdig med at være dit projekt," sagde han. Ordene faldt tunge, næsten overraskende rene.

"Færdig med at rette på skjorten, når jeg går herind. Færdig med at lyve om, hvor jeg er, og hvem jeg er sammen med."

Bente satte glasset ned. Lyden skar gennem stilheden. "Niels," sagde hun stille. "Han har ret."

Et øjeblik flakkede noget i Niels' ansigt. Ikke et sammenbrud. Bare en lille fejl i systemet. En mikro-pause.

Hans gik. Han tog ikke jakken. Døren lukkede bag ham med et blødt, endeligt klik.

Udenfor slog den kolde luft fra bugten imod ham. Himlen lav og grå. Bølgerne slog mod stenene uden at spørge om lov.

Han cyklede ned mod stranden, uden at have besluttet det. Sandet var tungt under skoene.

Fingrene ville stadig glide op mod kraven. Han stoppede dem. Lod dem falde. Det føltes ikke som en sejr.

Det føltes som et sted, hvor noget endelig havde revnet.

Fredagsbaren på Katrinebjerg summede af en anden slags kaos.

Ingen hybenroser. Kun rå beton, slidte borde, lugten af øl, sved og varm elektronik.

Bussen susede forbi udenfor som en konstant påmindelse om, at alt bevægede sig videre, uanset hvad.

Hans kom ind med sand på skoene. Pernille så ham med det samme. Sagde ingenting. Rakte bare en øl frem.

Hendes hånd var varm og ru. Han holdt den et sekund for længe. Det var nok.

Thomas var allerede godt fuld. Uden varsel trak han Tom ind og kyssede ham åbent – desperat, befriende, næsten vredt.

Et sus gik gennem baren, men det døde ud i latter. Thomas' skuldre faldt en anelse. Masken gled ikke af.

Den revnede bare lidt mere.

Ali sad i hjørnet med shots foran sig. Hans blik fulgte Hans og Pernille et stykke tid, før han rejste sig og forsvandt mod toiletterne med en ukendt fyr.

Da han kom tilbage, var håret fugtigt, og han undgik alles øjne. Alligevel satte han sig hos dem igen.

Tog en ny øl. Det løste ingenting. Men det var nærvær.

Lise sad mellem dem, yngre og mindre, men for første gang ikke som en gæst. Hun lænede sig ind mod Lene, da latteren blev for høj.

Pernille trak Hans ud på det lille udendørs areal. Betonmuren var kold mod ryggen. Letbanen summede i det fjerne.

Hun så på ham under det svage lys.

"Du ser anderledes ud," sagde hun.

"Jeg sagde fra."

Hun nikkede. Ingen store ord. Hun trak ham ind og kyssede ham. Salt af øl og sved.

Ægte på en måde, der ikke krævede perfektion. Da de gik tilbage ind, holdt hun hans hånd åbent.

Ingen skjulte bevægelser.

Senere på natten, da lyset var blevet lavere og musikken højere, stod Hans midt i det hele og så på dem.

Lars der gestikulerede vildt om en fejl i en 3D-print. Thomas og Tom, der ikke længere gemte sig helt.

Ali, der bar på noget tungt, men ikke løb fra det alene. Lise der lo. Lene der sørgede for vand imellem shotsene.

Pernille ved hans side.

Her var ingen glasbur. Kun beton, sved, fejl og rod. Det virkede. For nu.

Han rettede ikke på skjorten. Den sad, som den sad.

Men han mærkede stadig den lette trækning i fingrene. Muskelhukommelsen.

Den hviskede, at revnen måske ikke var så endelig alligevel. At alt kunne lappes. At alt altid kunne lappes.

Han tog en slurk øl og lod tanken stå.

Kapitel 21

Asyl på Vestergade

Brædderne knirkede under ham, som de altid gjorde. Ikke dramatisk, bare en lav, træt protest hver gang vægten forskubbede sig.

Hans havde valgt lejligheden for dens pris og busforbindelsen.

Nu føltes det som en fortsættelse af ham selv: noget midlertidigt, der gav efter.

Pizzaboksen stod åben på det lave bord. Osten var stivnet i hvide, fedtede øer.

Han stirrede på den, mens han forsøgte at regne ud, hvordan man huser en søster, man kun kendte som en skygge fra Rolighedsvejens velordnede stilhed.

Lise sad på sengekanten med hættten trukket op.

Kroppen spændt som en fjeder, der hverken kunne slippe eller holde. Femten år, og allerede træt på en måde, der ikke burde være mulig.

Han åbnede skabet for kaffe. Ærmet gled op. Den gamle refleks: trække det ned igen. Hurtigt. Næsten usynligt.

Lise så det alligevel. Hendes blik registrerede det uden kommentar. Et lille, stille notat: også storebroren bar mærker.

"Far ringede to gange i nat," sagde hun.

"Jeg så det."

Niels Brodersens beskeder var aldrig neutrale. De var konstruktioner.

De byggede rum, fastlagde retninger, definerede, hvad der var acceptabelt.

Kedlen brummede. Udenfor fortsatte Vestergade sit upersonlige liv: cyklister, der hastede forbi, en bus der stønnede gennem gearene, regn der slog mod ruden i fine, urolige streger. Inde i lejligheden føltes luften tungere.

Som om væggene havde ører og ventede på, at han skulle fejle.

"Du kan blive her," sagde han. "Men mandag går du i skole."

Lise fnøs. Lyden var hul, mere udmattelse end oprør.

Den rummede alt det, Rolighedsvej aldrig havde givet plads til.

Klokken lidt over to bankede det på døren. To bestemte slag. Pernille kom først ind med en pose dampende vietnamesisk mad.

Hendes blik scannede rummet: soveposen på gulvet, den åbne laptop med det tomme dokument, lugten af kold kaffe og ung mand, der ikke havde sovet. Hun smilede svagt. Ikke medlidenhed.

Genkendelse. Her var et sted, der ikke lod som om.

Ali fulgte efter, øl under armen.

Ansigtet lukket på den måde, der betød, at han bar på noget, han endnu ikke havde besluttet at dele.

Hans blik gled kort over Hans – hverken fordømmende eller tilgivende – og landede på Lise. "Hej. Jeg er Ali."

De spiste direkte af plasticbakkerne på gulvet. Saucen stærk og sød. Dampen steg op mod det lave loft.

Pernille fortalte om en fejl i Lars' seneste 3D-print, der havde forvandlet en prototype til noget, der bedst kunne beskrives som mislykket konceptkunst. Ali uddybede med sin rolige, præcise stemme, som om tekniske detaljer var det eneste sprog, der ikke løj.

Rummet ændrede sig langsomt. Ikke ved at blive større, men ved at holde op med at føles som en fælde.

De knirkende brædder blev til et fælles underlag. Udenfor blev Vestergade mørk.

Indenfor voksede lyset fra den lille højttaler: punk og elektronisk, en rytme, der nægtede at lade sig tæmme.

Lise drak hurtigere, end nogen kommenterede. Hendes latter kom i korte, skarpe stød.

Senere, da de sad med ryggen mod sengen, brød det ud. Ikke dramatisk. Bare en revne, der endelig gav efter.

"Jeg troede, det var sejt," sagde hun. Stemmen ru. "At han skrev det om mig."

At jeg var moden. At det beviste noget." Hun stirrede ud i luften, som om ordene var fremmede genstande, der var dumpet ned i hende. "Nu er det bare væmmeligt. Og jeg kan ikke slette det. Det er derude."

Hans sad ved siden af hende. Rørte hende ikke.

Lod blot skulderen være der – et stille tilbud om tyngde, ikke om redning. Inden i ham kæmpede to versioner af ham selv: Jeg er ikke den rigtige til dette. Og: Jeg er den eneste, der er her.

Dissonansen føltes præcis som gulvbrædderne. Noget, der gav efter uden at bryde.

Pernille sagde ingenting i lang tid. Så rakte hun en øl over. Hendes stemme lav, men fast: "Du behøver ikke passe ind. Ikke der. Ikke her.

Du skal bare finde ud af, hvem der er værd at passe ind hos."

Lise kiggede op. For første gang den aften mødte hendes blik Hans' direkte.

"Du forstår det, ikke? Katrinebjerg. Finlandsgade. At det er rigtigt, selv om det er grimt.

Far og mor vil aldrig forstå det."

"Nej," sagde Hans stille. "Det vil de ikke."

Det var ikke trøst. Det var bare sandhed. Og i det øjeblik føltes sandheden som det eneste, der ikke gav efter under vægten.

Senere sov Lise på soveposen, et tæppe trukket op over skuldrene. De tre voksne sad tilbage.

Ali lænede sig mod væggen. Pernille lod sit hoved hvile kort mod Hans' skulder – ikke en invitation, bare en krop, der tillod sig at hvile et øjeblik. Udenfor summede natten videre på Vestergade.

Indenfor knirkede brædderne, når nogen skiftede stilling.

Hans' telefon vibrerede. En besked om træning næste morgen. Banen. Revanche. Et lille, konkret anker i det hele.

Han smilede svagt. Ikke fordi noget var løst. Men fordi det var noget, han kunne gøre. Noget, hænderne kunne holde fast i.

Han rettede ikke på skjorten. Lod den sidde, som den var – krøllet, ufuldkommen, ægte.

Kapitel 22

Fællesskabets tyngde

Kantineluften på Katrinebjerg er ikke frisk. Den er mættet – filterkaffe, der er gået fra bitter til kemisk, og fugt fra jakker, der aldrig tørrer helt. Hans sidder med ryggen mod betonen.

Det er en gammel vane, at have noget fast i ryggen.

Han retter ikke længere på skjorteærmet.

Han er ikke sikker på, hvornår det holdt op.

Lene har lagt Excelarket ud på bordet som en diagnose. Kolonnerne farvekodede, prioriteterne allerede truffet, resten bare fordeling. Ole skubber termokanden rundt med den ro, der kun tilhører mennesker, som aldrig har tvivlet på, at de befinder sig det rigtige sted.

"Prototypen," siger Lene og retter kuglepennen mod skemaet. "Tre fronter. Lars, sensor-fusion.

Ole, mekanik og statik. Pernille og Hans, software-arkitektur og integration."

Pernille læner sig frem. Under neglene er huden stadig mørk fra formiddagens loddetin.

"Vi gider ikke bare smide et Kalman-filter ind og bede en guddom om hjælp."

Hun sender ham et blik. Halvt udfordrende. Halvt noget andet. Han holder det uden at bevæge sig.

Ali sidder lidt længere væk. Hans hænder ligger fladt på bordet. Han ser på dem et sekund for længe.

De fordeler arbejdet med den tone, der kendetegner gruppen: direkte til grænsen af det ru.

Ingen taler om karakterer. Ingen taler om at høre til.

"Katrines Kælder" summede allerede, da de kom. Bordfodbolden gik.

Nogen havde sat en playliste på – en slags kollision mellem tungt tykt og 8-bit for let til ingenting.

Hans bestilte en rundbar. Plasticbægre. Pernille stod tæt ved ham, skulder mod skulder, og lo ad Lars' anekdote om robotarmen, der dansede lambada i stedet for at svejse.

Det er den slags historier, der er sjovest, når man forstår, præcis hvad der gik galt.

Han er begyndt at forstå, præcis hvad der gik galt. I de fleste ting.

Så kom Thomas ind med Tom.

Hans så dem fra dørens kant: Thomas med armen rundt om Toms skuldre på en måde, der ikke ligner det sædvanlige greb.

Ingen af de der overgearede demonstrationer. Det var roligt. Næsten forsigtigt.

Som noget, der hidtil havde levet i kroppen som pres, og nu bare – ikke pressede mere.

De satte sig. Øl blev skubbet over. Samtalen flød. Det tredje bæger.

Thomas tættere på Tom. Knæ mod knæ. Ingen spøjte.

Thomas lænede sig ind og kyssede ham. Åbent. Længe nok til, at der ikke var noget at misforstå.

Det var ikke et show. Det var snarere det modsatte – selve fraværet af forestilling.

Lars stoppede midt i en sætning om floatingpoint-præcision. Lene smilede stille ind mod glasset.

Ole nikkede, som om en ordre var udført korrekt. Pernille løftede bægernet i en tavs skål mod ingenting og alting.

Hans mærkede noget slække i brystet. Thomas' skuldre, der plejede at sidde som spændt wire, hang nu lavere.

Ikke masken, der revner – masken, der bliver lagt fra sig. Med vilje. På gulvet.

Joints. Røg, der blandede sig med dampen fra kroppe, der var varmere end rummet. Musikken spillede højere.

Bordfodbolden et kaotisk felt, hvor Ole og Lars stillede sig op mod Pernille og Hans.

Pernille spillede aggressivt – hænderne hurtige og præcise, nøjagtigt som når hun loddede printplader.

Som om kroppen har ét sprog uanset opgaven.

Hans så Ali.

Ali drak hurtigere end de andre. Hvert tredje bæger et slag om et stykke stilhed, han ikke formåede at holde fast i. Og hver gang Pernille lænede sig ind mod Hans, hver gang fingrene strejfede ved bolden, trak Alis kæbe sig en anelse strammere.

Imperceptibelt for alle andre. Hans registrerede det, fordi han genkender det.

Jalousiens særlige anatomiske grammatik.

Til sidst vendte en skulder sig mod udgangen.

Ingen ord.

Hans overvejede at følge efter. Pernille greb hans hånd. "Lad ham," sagde hun lavt. "Han skal selv igennem det."

Han vidste, hun havde ret. Det gjorde det ikke lettere at vide.

Undervisningslokalet. Stol kilet under håndtaget indefra. En kasse øl.

Lars viste en ny visualisering af dataflowet på den bærbare – stabilt, endelig stabilt – og alle så på den i en tavshed, der ikke føltes tom.

Thomas og Tom sad i et hjørne og talte lavt. Thomas' hånd på Toms lår. Åbent. Uden skam.

Det er en lille forskel i positur, men den kræver årevis at nå frem til.

Hans læner sig tilbage mod betonen. Den er kold gennem hættetrøjen.

Han tænker på cykelturen op ad bakken tidligere på dagen – benene, der brændte, men på den måde, der peger fremad. En brænden med retning.

Pernille sætter sig ved siden af ham. Hun lugter af øl og loddetin og hendes egen hud. "Du ser anderledes ud," siger hun.

"Hvordan?"

"Som om du ikke længere venter på, at nogen skal opdage, at du ikke hører til."

En lille, ufrivillig bevægelse i mundvigen. Imposter-syndromet, der i årevis har boet i ham som en konstant fejlmeddelelse i baggrunden, er blevet stille. Ikke elimineret. Stille. Det er en distinktion, der måske kun giver mening for dem, der ved, hvad det koster at bære den fejlkode dag efter dag uden at forstå, at systemet kørte fint hele tiden.

Fra gangen: svage lyde. Måske Ali. Måske nogen, der tilfældig passerer.

Hans ved, at jalousien stadig ulmer derude i en sidegade et sted, med en fremmed krop som midlertidig bedøvelse.

Det gør ondt at tænke på. Men det er ikke hans kamp at vinde for Ali. Hvert menneske bærer sin fejlkode og finder selv fejlrettelsen – eller finder den ikke.

Ole rejste sig, strakte de brede skuldre med en bevægelse, der var tættest på ceremoni, han kom.

"Nå. Missionen fortsætter i morgen."

Lene lo – træt, men gladere end træt. Lars mumlede noget om søvnoptimering.

Hans lukkede øjnene. Mærkede Pernilles fingre væve sig ind i hans. Rundt om dem: gruppen.

Ikke poleret. Ikke færdig. Et system, hvor komponenterne kender hinandens belastningsgrænser og bærer dem alligevel.

For første gang – og han noterede det som noget, der fortjener at blive noteret
– føltes det ikke som en flugt fra noget.

Det føltes som ankomst.

Kapitel 22B

Lille-Niels' bekendelse

Stilheden i Domkirken var ikke tom. Den var tæt, som en kondensator der havde ligget under spænding i flere hundrede år. Lille-Niels skubbede den tunge dør op med skulderen, og den lukkede sig bag ham med et dybt, velkendt suk. Luften var kold og stille, duftede svagt af stearin, vådt sten og den fjerne, metalliske note af gammelt sølv.

Han satte sig på en af de bagerste bænke, hænderne foldede i skødet uden at han havde bedt om det. Loftets hvælvinger strakte sig opad i perfekte, gentagne buer – som en algoritme der var blevet kørt til konvergens for længe siden. Stearinlysene flakkede i et stativ ved siden af. Nogle var nye, andre næsten brændt ned. Ingen af dem lod til at bekymre sig om det.

Han havde gået herfra festen i Katrines Kælder uden at sige farvel. Thomas havde stjålet scenen med sit åbne kys, Lars havde løst en integration de andre havde kæmpet med i tre dage, Hans havde haft Pernille tæt ind til sig hele aftenen. Og Lille-Niels havde smilet, nikket, hentet flere øl. Som altid. Den gode støtte. Den der aldrig lavede ballade.

Nu sad han her.

“Jeg ved ikke, hvem jeg er,” sagde han lavt. Ordene forsvandt op i hvælvingerne uden ekko. Han prøvede igen, denne gang uden at åbne munden. Bare en indre, ru bøn uden fadervor-struktur.

Jeg læser Jussi Adler-Olsen for at føle mig dansk. Jeg går i kirke for at føle mig forbundet. Jeg ler ad de rigtige jokes, drikker den rigtige mængde øl, stiller de rigtige spørgsmål til gruppearbejdet. Men når jeg lukker øjnene, er der bare... støj. Hvid støj. Jeg er ikke Thomas. Jeg er ikke Ole. Jeg er ikke engang Hans. Hvad fanden bidrager jeg med?

En præst gik forbi i det fjerne uden at se på ham. Godt. Han ville ikke have vidst, hvad han skulle sige til en præst. Han vidste knap nok, hvad han skulle sige til sig selv.

Han blev siddende, til hans fingre blev stive af kulde. Så rejste han sig, lagde en femkrone i offerbakken uden at tælle, og gik ud.

Bispetorv lå vådt og gråt under en lav eftermiddagshimmel. Brostenene skinnede af fin regn. Busser brummede forbi på kystvejen, en konstant, lavfrekvent summen der mindede om en server der aldrig slukkede helt. Han satte sig på en af de grønne bænke, jakkehætten trukket op. Kaffen fra 7 Eleven var allerede kold i hans hånd.

Han så Tom før Tom så ham. Den høje, lidt ranglende skikkelse med sportstasken over skulderen, håret stadig vådt efter træning. Tom stoppede op, tøvede, kom så hen.

“Hej,” sagde han. “Du ser ud som om du har tabt til en Kalman-filter.”

Lille-Niels smilede svagt. “Noget i den retning.”

Tom satte sig ikke med det samme. Han stod og skiftede vægten fra det ene ben til det andet, som om han overvejede, om han var inviteret. Så satte han sig alligevel. Tasken landede tungt på brostenene mellem dem.

De sad stille et stykke tid. Det var ikke ubehageligt. Bare akavet på den måde, to mennesker der begge vidste, at de var de mindst markante i et rum fuldt af dem, der var det.

“Jeg misundte ham,” sagde Lille-Niels til sidst. Han stirrede på en dukke, der flød i rendestenen. “Thomas. Den måde han bare... gjorde det. Kyssede dig foran alle. Som om det ikke kostede ham noget.”

Tom fnøs lavt. “Det kostede ham alt muligt. Du så bare ikke regningerne.”

Lille-Niels drejede hovedet. Tom stirrede ud over torvet, kæben lidt stram.

“Jeg forstår ikke halvdelen af det, I taler om,” fortsatte Tom. “Sensor-fusion. Momentarme. Den der måde I alle sammen kigger på en prototype, som om den er et levende væsen. Jeg er glad for Thomas. Virkelig. Men nogle gange føler jeg mig som en appendiks. Noget man har med, fordi det hører med til pakken.”

Lille-Niels nikkede. En bus susede forbi nede på Kystvejen og kastede et kort, gråt skær over brostenene.

“Jeg er den, der skriver referaterne,” sagde han stille. “Den der husker, hvornår deadline er. Den der får kaffen til at passe til antallet af folk. Jeg troede, det var nok. At være den stabile. Men det føles bare som... at være baggrundsstøj.”

Tom lænede sig frem, albuerne på knæene. “Måske er det det, I mangler. Nogen der ser det hele. Ikke bare komponenterne.”

Lille-Niels drejede kaffekoppen rundt i hænderne. Porcelænet var revnet i en fin, uregelmæssig linje. Han tænkte på Hans’ kode, der altid crashede, når inputtet blev for uforudsigeligt. Måske var det sådan her også. Måske var det netop de små, uperfekte forbindelser, der holdt systemet sammen.

De sad lidt endnu. Talte om ingenting og alt. Om hvordan Thomas’ skuldre havde sænket sig den aften. Om hvordan Pernille lo anderledes, når Hans var i nærheden. Om hvordan det føltes at være den normale i et rum fuldt af mennesker, der alle bar på noget stort.

Da Tom rejste sig for at gå, rakte han hånden frem. Ikke et high-five. En rigtig håndtryk. Fast. Uden performance.

“Vi ses i kælderen,” sagde han.

“Vi ses.”

Lille-Niels blev siddende, mens eftermiddagen blev mørkere. Brostenene var kolde gennem bukserne. Et sted i brystet føltes noget lidt mindre tomt. Ikke fyldt. Bare... kalibreret. Som om han havde fundet en lille, stabil referenceværdi midt i al støjen.

Han var ikke Thomas. Han var ikke Ole. Han var ikke Hans.

Men han var her. Og det var måske begyndelsen på noget, der kunne kompilere.

Kapitel 23

Ekkoet fra midtbyen

Telefonen vibrerede. Hans lod den ligge.

Lasses navn lyste på skærmen mod det slidte træ. Udenfor faldt eftermiddagssolen skråt, som den altid gør i oktober,

og han tænkte i et øjeblik på ingenting – på støvet i luften, på lyset der ikke rigtig nåede ned – inden han svarede.

Stemmen i den anden ende var ikke Lasses. Eller jo, det var den, men af ham at høre var den noget andet nu. Ru.

Presset igennem noget.

"Du skal komme. Nu."

Ingen jokes. Ingen bro. Hans noterede fraværet mere end ordene.

Ole sagde ikke noget, da Hans forklarede. Den tidligere sergent stod med en kold kop kaffe og nikkede én gang, trak jakken på, tjekkede lommen. "Backup," sagde han. Det var tilstrækkeligt.

Herskabslejligheden i midtbyen så forkert ud i dagslys.

Det var ikke fordi noget var anderledes end sidst – det var fordi det samme stof nu lå fremme i klart lys uden nattens accept.

Champagneflasker væltet mod det sorte marmor. Hvide striber der ikke var tørret ordentligt af.

Et knust vinglas der stadig lå i hjørnet som en ikke-beslutning.

Luften tung af gammel røg, sødligt parfume og noget surt under det hele, noget der ikke tilhørte et bestemt menneske men alle rum der aldrig luftes ud.

To unge kvinder sad i undertøj i sofaen og scrollede. De så ikke op.

Lasse sad med ryggen til vinduet. Skjorten åben. Håret fedtet.

Han drejede sig langsomt, som om bevægelsen kostede ham noget, og hans øjne var røde – men blikket var der endnu, skarpt nok til at ramme.

"Der er du jo. Den trofaste."

Et forsøg på et smil. Det mislykkedes.

"Investorerne er væk. En eller anden fucking influencer. Etik." Han lo – hult, kort, som et referat af latter.

"Vil du have en bane? MD? Kom nu, Hans. For gamle dages skyld."

Hans mærkede det i maven: den gamle impuls til at glatte noget af, til at finde formuleringen der kunne lægge sig hen over sprækkerne.

Han blev stående.

Lasse rejste sig og vaklede let. Greb fat i Hans' skulder. Hånden var klam.

"Du ved, jeg har optimeret alt, ikke? Apps. Leverandører. Markedsføring. Kvinder. Alt."

Stemmen knækkede på det sidste ord. "Undtagen mig selv. Jeg mærker ingenting mere, Hans.

Det er som kode der kører i en loop, men der kommer aldrig noget output."

Tårerne kom stille. Ikke dramatiske. Bare ned ad kinderne, som om kroppen havde besluttet det uden om ham.

Han tørrede dem væk med håndryggen – vredt, som man retter en fejl.

Hans stod der og registrerede det hele uden at sortere det: medlidenheden, væmmelsen, den gamle loyalitet

der ikke var forsvundet men havde sat sig fast et sted dybt inde som en rusten skrue man ikke kan få fat i.

Han så sin barndomsven. Den der havde trukket ham med til de første fester, grinet ad Risskovs regler,

altid vidst hvad der var sjovt – reduceret til dette: en mand der havde købt sig fri for alt undtagen det eneste der ikke kan sælges.

"Jeg kan ikke, Lasse."

Ordene kom roligt. Ikke kolde. Bare færdige.

Lasses ansigt forandrede sig hurtigt. Vreden var automatisk, en forsvarsmekanisme der ikke længere skelner.

"Nå, så er det sådan nu? Du har fået dig en ny familie nede på det fucking Katrinebjerg?

Med den der mekaniker-tøs og hendes kommunistvenner?" Han trådte tættere på. "Du er stadig den samme, Hans.

Du tror bare, du har skiftet boble."

Ole flyttede sig. En lille bevægelse, men tilstrækkelig. Hans lagde en hånd mod Lasses brystkasse – ikke et skub, bare en berøring, en grænse markeret i kød.

"Jeg er færdig med at vælge sider. Jeg vælger bare mig selv nu."

Det er muligt at det var det rigtige at sige. Det er muligt at det var for let.

Han vidste det ikke, og det var første gang i lang tid han lod en sådan uvished stå åben.

De to kvinder rejste sig. Den ene samlede en taske med øvede bevægelser. Ole tog Lasse blidt men bestemt i armen.

"Jeg ordner det her," sagde han lavt til Hans. "Kør du."

Luften på gaden var anderledes. Ikke renere – det var en fortælling han fortalte sig selv – men udenfor.

Han cyklede tilbage mod Vestergade uden at kigge sig tilbage, og det var hverken triumf eller flugt men noget mere ubekvemt: valgets eftersmag, som altid er mere stille end man forventer.

Lejligheden lugtede af mad. Lene havde lavet chili; dampen hang stadig tungt.

Tom stod med en kasse øl og fortalte en dum fodboldhistorie.

Lars sad på gulvet med en 3D-printet prototype og en skruetrækker. Pernille lænede sig op ad køkkenbordet.

Da hun så ham, rettede hun sig op. Hendes blik søgte hans ansigt og registrerede det hele – uden at spørge, uden at gøre det til noget.

"Alt okay?" spurgte hun lavt.

Han nikkede. Så rystede han på hovedet.

"Nej. Men nu er det."

Festens energi voksede langsomt, som den gør når ingen har planlagt den.

Musik fra en telefon.

Latter der begyndte i hjørnerne og spredte sig. Lise kom krybende ud fra soveværelset med et tæppe om skuldrene.

Ali dukkede op, sagde ikke meget, tog en øl og lyttede. Ole vendte tilbage efter et par timer og nikkede kort:

"Han sover. En ven tager sig af ham i morgen."

Hans tog imod det uden at svare.

Senere trak Pernille ham med ind i det lille soveværelse. Døren klikkede. Hun skubbede ham blødt baglæns, og der var ingen hast i det – hast ville have gjort det til noget andet. Hun bandt hans hænder med sit bælte, læderet stramt men ikke for stramt, og klatrede op. Da hun red ham, var der noget præcist i hendes bevægelser, noget der mindede om arbejde – ikke kynisk, men koncentreret, til stede. Hendes stemme var ru mod hans øre:

"Du er færdig med den verden."

Han vidste ikke om det var et spørgsmål eller en konstatering. Måske var det en instruktion.

Hendes fingre gravede i hans skuldre, og rytmen skiftede – langsommere, tungere, øjnene låste sig fast på hans.

Panden mod hans pande, sveden der blandede sig. Hans hænder strammede mod læderet.

Da det kom, var det eksplosivt på den måde kroppen indimellem insisterer på at aflæse det, der ikke kan siges.

Bagefter løsnede hun bæltet og lagde sig ind til ham uden at sige noget. Dynen over dem begge.

De lå længe sådan.

Udenfor lo gruppen stadig lavt. En flaske blev åbnet. Nogen sagde noget om prototypen.

Lars' nørdede tenor, Oles dybe bas, Lises lette latter – stemmerne blandede sig til noget han ikke havde et ord for.

Pernilles hånd strøg langsomt op og ned ad hans arm. Han mærkede hendes ånde mod sin hals og lyttede til stemmerne

udenfor og tænkte på ingenting i særdeleshed. Ingen kløft. Ikke mellem Risskov og Katrinebjerg.

Ikke mellem det han havde været og det han endnu ikke vidste han var ved at blive.

Det var ikke en beslutning. Det var bare det sted han befandt sig.

Kapitel 24

Termodynamik og tunnel-syn

Klokken tre om natten havde lyset i Edison-bygningen mistet al varme.

Det var et neonlys, der ikke illuminerede, men blot afslørede: fingeraftryk, kafferinge, den matte film af sved og flux på bordpladen.

Alt stod frem som beviser. Hans Brodersen sad med albuerne plantet i bordet, som om han stadig troede, han kunne holde sig selv sammen ved ren vilje.

Kroppen registrerede sig selv udefra – den sure plet på ærmet, den stille protest i lænden, det trange rum bag øjnene, der langsomt lukkede sig. På skærmen rullede fejlloggen. Varmeakkumuleringen voksede, termodynamikken vidste det.

Han læste den for tredje gang uden at se noget.

Pernille bøjede sig over printpladen. Hendes hænder var sorte, neglene kantede af indtørret flux.

Håret faldt ned som et gardin, hun ikke orkede at trække væk. "Det er ikke koden," sagde hun lavt, nærmest til komponenterne.

"Det er fysikken, der hader vores antagelser." Stemmen var ru, men der lå en ømhed i den, rettet mod det materiale, der nægtede at adlyde.

Hans mærkede noget give efter bag brystbenet. Ikke kærlighed. Noget mere pinligt: en længsel efter at blive set uden at skulle performe.

Ole gik frem og tilbage. Den gamle sergent-stemme var rolig, uden spørgetegn: "Bryd det ned. Hvad ved vi med sikkerhed?"

Hans var taknemmelig for kommandoen. Den gav ham noget at stå imod, noget uden for hans eget hoved.

Lars sad med hovedet nede, hovedtelefoner på, fingrene dansende. Han mumlede om boundary conditions og ikke-lineær varmeoverførsel.

I hjørnet summede 3D-printeren sin konstante, lavfrekvente vibration – en påmindelse om, at selv maskinerne havde deres egne uforudsigelige rytmer.

Lene satte en ny kande kaffe fra sig. "Om en time spiser I, hvad enten I vil eller ej." Hun bandt striktrøjen om livet som en rustning.

Hendes blik rummede både omsorg og en træt erkendelse af, hvor skrøbelige de alle var under den fælles facade af kompetence.

Hans gned sig i øjnene. Imposter-stenen i maven havde ændret konsistens. Den var ikke længere skarp, kun tung. Du er med nu.

Alligevel kunne han ikke slippe spejlet: den analytiske søn fra Rolighedsvej, der stadig glattede en usynlig skjorte, når ingen så det.

Ali stod med armene over kors. Han sagde ingenting. Hans blik var et barometer.

Det registrerede alt: hvordan Pernille lænede sig ind over Hans for at pege på en linje kode, hvordan deres skuldre strejfede,

hvordan Hans' krop reagerede med en næsten usynlig spænding. Ali så det. Og Hans vidste, at han så det.

Klokken fire kom Tom ind med poser, regn og lugten af natten. "Folkens. Spis, før I dør." Et fast klap på skulderen.

"Du ser ud, som om du har løbet banen tre gange. Husk at trække vejret. Det er bare en prototype."

"Føles lidt som det hele," mumlede Hans.

"Sådan føles det altid, når det er ved at lykkes," sagde Tom. "Så tager man en bid og løber videre."

De spiste stående. Pernille skubbede en varm kebab over til ham uden at se på ham. Fingrene strejfede. Et sekund.

Nok til at mærke det i skulderen, i kæben, i det navnløse sted bag brystbenet. Hans hadede, hvor meget han registrerede det. Hadede, hvor meget han ville have mere.

"Kom. Fem minutter."

Udenfor på Finlandsgade var luften kold og fugtig. Betonpillen over dem føltes både beskyttende og kvælende.

Bussen susede forbi i det fjerne – et hvidt lysglimt, der straks var væk.

Pernille tændte en cigaret. Hun røg kun, når hun var ude over.

"Du tænker for meget på at gøre det perfekt," sagde hun. "Som din far. Herude virker det ikke sådan."

Hans mærkede den gamle refleks – glatte, justere, tilpasse – og lod den passere. "Jeg har bare altid vidst, at hvis det ikke er fejlfrit, så er det ingenting."

"Så er du heldig, at du har os." Hun skubbede skulderen mod hans. "Vi er ikke fejlfri. Vi er bare sammen om lortet."

Det var ikke smukt. Det var præcist. Han mærkede forskellen i kroppen. Da de vendte tilbage, var hendes hånd kort i hans.

Halvanden sekund. Så var den væk. Han registrerede tabet som en lille, klinisk smerte.

Tilbage i lokalet havde Lars fundet noget. "Her. Vi har modelleret varmeoverførslen som ideel. Men der er vibrationer.

Ventilatorstøj. Og –" han stoppede, "– Pernille-effekten."

Pernille lo kort og oprigtigt. Luften lettede en smule. Et øjeblik var de bare en flok kroppe, der forsøgte at narre fysikken.

De arbejdede videre. Ole satte delmål. Lene skiftede kaffefiltre. Ali var effektiv med en præcision, der lignede disciplin, men var noget dybere: han bar noget, og han bar det med en integritet, der gjorde Hans skamfuld over sine egne halvhjertede kompromiser.

Klokken halv syv begyndte morgenlyset at sive ind gennem de høje vinduer.

Et blegt, nådigt lys over de gennemstregede ligninger, over de udmattede ansigter, over den stadig summende prototype.

Temperaturkurven fladede ud. Varmevekslingen holdt. Systemet justerede sig selv.

Et lavmælt jubelråb. Lars' næve mod bordet. Oles smil, der nåede øjnene. Lene der omfavnede dem én efter én.

Ali rejste sig. Han så på Hans. "Godt arbejde. Især med støtten." Stemmen rolig. Under den lå noget andet.

"Du ved, jeg ser det," sagde han lavt, da de andre begyndte at pakke sammen. "Hvordan du vælger hende. Har valgt hende længe."

"Ali—"

"Ikke nu." Han tørrede hænderne i en klud, metodisk. "Jeg er glad for projektet. For gruppen." Et skævt smil.

"Bare vær sikker på, at det er det rigtige valg. Ikke det nemme."

Udenfor stod solen lavt over Katrinebjergs beton og glas. Hans mærkede trætheden i benene, i rygsøjlen, bag øjnene.

Men under den lå en lettelse, der ikke var forløsning, blot et nyt udgangspunkt. Det var ikke hans ansvar alene.

Det havde det aldrig været. Alligevel følte erkendelsen som en lille, præcis perforation i den gamle rustning.

Pernille faldt i trit ved siden af ham. Hun lugtede af loddetin, kaffe og den svage, rene duft af shampoo.

Hun sagde ingenting. Det behøvede hun ikke.

Bag dem summede serverne stadig. Prototypen ventede.

Dommen i de ventende systemer og uafsluttede ligninger lød ikke længere som en absolut dom.

Måske var det bare den næste test. Måske var der slet ingen dom.

Kun den fortsatte, trætte bevægelse fremad gennem en verden, der hverken belønnede perfektion eller tilgav fejl.

Hans gik videre. Skulder mod skulder med Pernille.

Bag dem lå Risskov stadig og ventede med sine bløde kurver og hårde forventninger.

Foran dem lå Finlandsgade – rå, upoleret, ufuldstændig. Han vidste ikke, hvilken retning der var hans. Kun at han bevægede sig.

Kapitel 24B

Oles tilbagefald

Motoren i den gamle Land Rover tikkede stadig, da Ole slukkede den på gruspladsen. Skytteforeningen lå klemmt inde mellem marker og en tynd række graner, der ikke rigtig formåede at skjule de flade skydeskiver. Luften var kold og skarp, som den kun bliver det i timerne før daggry. Han tog høreværnet på med vante bevægelser, tjekkede magasinet én gang mere end nødvendigt. Klikket lød rent.

Første skud bragede ud. Papiret flænsede. Et lille, sort hul lige i centrum. Det burde have givet ro. Det gjorde det aldrig længere.

Andet skud. Tredje. Hver gang rekylen slog mod skulderen, kom det igen. Ikke som en erindring. Som en gentagelse. Mads' ansigt, tyndt under hjelmen, øjnene for ivrige. „Hold dig på vejen, for helvede,“ havde Ole sagt foran hele delingen. Ikke råbt. Bare den skarpe, kolde kommando, der skulle holde dem i live. Dagen efter var drengen kørt lidt for tæt på rabatten. Vejsidebombe. Tyve enogtyve år.

Ole sænkede riflen. Hænderne var rolige. Det var det værste. De var altid rolige.

Han skød videre. Hurtigere nu. Skiverne blev gennemhullet i mønstre, der lignede noget, Lars ville kalde „ikke-lineær distribution“. Hver gang han ladede om, mærkede han den samme tunge varme i brystet som natten før i Edisonbygningen, da han havde gået frem og tilbage og givet ordrer, mens de andre var ved at falde sammen. Ledelse var let, når det kun handlede om prototyper. Sværere, når det handlede om mennesker, der kunne dø.

Da han kørte væk fra skydebanen, lugtede kabinen af krudt og gammelt sved. Solen var stået op over markerne, men lyset nåede ikke helt ind i bilen.

Lejligheden i Åbyhøj var præcis, som han havde forladt den. Sengen redt med militær præcision. Vægtstangen stod i hjørnet med de samme vægte på.

Metalskabet med uniformerne var lukket. Kun det indrammede foto på den ellers tomme væg brød symmetrien. Afdelingen i Helmand. Mads stod bagest til venstre, grinende, med en tommelfinger op. Ole havde aldrig kunnet få sig

selv til at fjerne ham.

Han tog en flaske whisky frem fra skabet under vasken. Første gang i tre år. Glasset var rent, men han drak alligevel direkte af flasken. Den første slurk brændte som en fejlagtig lodning – for varm, for pludselig. Han satte sig på stolen ved det lille bord, albuerne på knæene. Fotoet stirrede tilbage.

„Du skulle have holdt dig bag mig,“ sagde han lavt. Stemmen lød fremmed i den stille lejlighed. „Jeg sagde det jo. Men du skulle altid frem. Lille idiot.“

Han drejede flasken rundt mellem hænderne. Neglene var stadig sorte af flux fra printpladerne. „Jeg gemmer mig bag det hele, Mads. Bag ordrerne. Bag hierarkiet. Fordi hvis jeg stopper med at give kommandoer... så ved jeg ikke, hvad der er tilbage.“

En lang pause. Et sted ude på gaden startede en bil.

„Jeg er bange for at miste kontrollen igen.“

Det var første gang han sagde det højt. Ordene hang i luften som uforbrændt krudtrøg.

Telefonen vibrerede på bordet. Lene. Han lod den ringe ud. Den vibrerede igen. Tredje gang tog han den.

„Ole?“ Hendes stemme var ru af manglende søvn. „Du svarede ikke. Efter i nat... jeg blev bekymret.“

„Jeg er hjemme.“

En pause. „Må jeg komme forbi?“

Han så på flasken. På fotoet. På den stramme seng.

„Ja.“

Hun kom tyve minutter senere. Håret i en sjusket knold, en pose fra bageren i hånden. Hun så sig om i lejligheden uden at kommentere den militære orden. Satte sig direkte på gulvet med ryggen mod væggen, som om hun vidste, at stolen var hans. Croissanterne lå mellem dem på en serviet.

Ole blev siddende på stolen. Han havde ikke rørt flasken igen. Lene tog en bid, tyggede langsomt. Hendes blik gled hen over fotoet, men hun spurgte ikke. Hun sagde ingenting om Mads. Ikke om natten. Ikke om hvorfor han havde forladt Edison-bygningen uden et ord.

I stedet skubbede hun posen lidt tættere på ham.

Ole tog en croissant. Den smuldrede mellem hans fingre. Han spiste den alligevel. Små krummer faldt ned på det rene gulv. Han rettede ikke på dem. Efter et stykke tid rejste han sig, gik hen til sengen og lagde sig oven på dynen uden at tage skoene af. Kroppen var tung. Ikke som efter en march. Som efter noget, der endelig havde givet efter.

Lene blev siddende på gulvet. Hun trak knæene op under hagen og betragtede ham. Ansigtet var stille, men hånden strøg langsomt op og ned ad sin eget underarm, en gentagende bevægelse, som når hun justerede et potentiometer, der ikke ville falde til ro.

Ole lukkede øjnene. For første gang i årevis kom søvnen uden at trække mareridt efter sig. Ingen eksplosioner. Ingen tynde ansigter under hjelme. Kun mørke og den svage duft af croissanter og Lenes sæbe.

Hun sad der længe. Splittet. Forlovelsen derhjemme. Manden her, der endelig sov. Den lille lejlighed i Åbyhøj, der pludselig føltes for lille til alt det, der ikke blev sagt.

Udenfor begyndte Aarhus at vågne. Trafik, der voksede. En dør, der smækkede et sted i opgangen. Inde i lejligheden knirkede stolen let, da Lene skiftede stilling. Hun flyttede sig ikke.

Ole trak vejret dybere. Skuldrene sænkede sig mod madrassen. Et sted inde i ham, under al disciplinen og de skarpe kommandoer, gav noget efter – ikke som en fejl, men som en ventil, der endelig slap trykket ud.

Kapitel 25 Fredagsbøn og forløsning

Vinden kom fra vest og rev i det åbne landskab som en hånd der ikke kunne beslutte sig.

Den trak græsset i bølger, fik det til at ligge fladt et øjeblik og rejse sig igen, rastløs.

Hans trak hættten tættere om hovedet. Det åbne rum fik ham til at føle sig udstillet; som om vinden kunne blæse det sidste lag af ham væk og efterlade den velopdragne søn fra Rolighedsvej ved siden af manden, der nu gik her med Ali. Han vidste ikke længere, hvilken af dem der var løgneren.

Ali gik med hænderne dybt i lommerne, skuldrene let foroverbøjet.

De faldt i takt uden at have aftalt det – to kroppe der havde tilbragt for mange timer foran de samme skærme og whiteboards til at kunne undgå hinandens rytme. Prototypen var stabil.

Pernille havde sendt dem ud her, som man åbner et vindue for at slippe lugten af for meget ud af et rum.

De stoppede ved bænken. Ali satte sig ikke. Vandet lå gråt og uroligt, krusninger der aldrig blev til rigtige bølger.

"Jeg har bedt meget denne uge," sagde Ali. Stemmen var slidt. "Ekstra.

Ud over de fem. Som om man kan slette noget ved at gentage det."

Hans sagde ingenting. Tavsheden var et svar.

"I København," fortsatte Ali, og bynavnet lød som en anklage. "Da vi delte værelse.

Jeg vidste, hvad jeg gjorde. Det var ikke det." Et skævt smil der ikke nåede øjnene.

"Jeg løj for mig selv. For familien. For Allah. Det kan man ikke committe sig ud af."

Hans' hånd bevægede sig mod ærmet af gammel vane. Han stoppede bevægelsen halvvejs.

Ali vendte hovedet. De mørke øjne var trætte, uden vrede. Det gjorde dem værre.

"Du vælger hele tiden, Hans. Du lader bare som om du stadig er midt imellem."

De gik videre. Gruset knasede under skoene. Tom kom imod dem i slidt træningstøj, sved på tindingerne, den lette latter der aldrig kostede noget.

Han faldt ind mellem dem, talte om letbanen, energidrikke, Ole og joints.

Små ting der lagde sig som en tynd film over det dybere. Ali slappede gradvist af. Et ægte grin brød igennem.

Da de nåede vejen, klappede Tom Hans på skulderen. "Sig til Pernille, hun skylder mig en øl." Så løb han videre.

"Han ved det ikke," sagde Ali stille. "Og alligevel."

Fredagsbaren var den lette udgave. Bordfodboldens klapren, Lars' skræmmende præcision,

Lenes brownies der allerede var halvt væk. Ole fortalte om en øvelse i Jylland og en idiotisk løjtnant.

Latteren bredte sig. Også Thomas lo, med Tom tæt ind mod siden.

Hans stod lænet mod væggen med et næsten urørt glas. Rummet føltes både trygt og klaustrofobisk – rå beton, plakater, lugten af øl og elektronik, letbanens fjerne susen.

Her var ingen forventninger om at være noget bestemt. Netop derfor føltes det farligt.

Pernille kom hen til ham. Hun lugtede af loddetin og grov sæbe. Hendes hånd fandt hans under bordet, fingrene stadig ru. "Kom," sagde hun.

Døren til hans etværelses knirkede. Rummet var en kortlægning af hans hoved: kabler på gulvet, whiteboards med kruseduller, tomme dåser. Det virkede pludselig for lille.

De talte ikke meget.

Pernille var langsommere end normalt. Ikke den aggressive dominans, der ellers var deres sprog, men noget andet.

Hun trak hans hættetrøje af, lod hænderne glide langsomt over hans bryst som om hun lyttede efter noget bag ribbenene.

Hun skubbede ham ned på sengen og kravlede op over ham, holdt øjenkontakten. Hendes blik var intenst, næsten udfordrende.

"Du er her nu," hviskede hun mod hans mund.

Hun sænkede sig ned over ham i rolige, bevidste rytmer.

Hendes fiske var varm og glat, musklerne spændte sig omkring hans pik som om hun både ville holde ham fast og trække ham dybere ind. Hans greb om hendes hofter, fingrene der gravede sig ind i kødet.

Hun bed sig i læben, stønnede lavt, hæst. Hofterne malede i cirkler, langsomt først, så mere insisterende.

Sveden fik deres kroppe til at glide. Han løftede hovedet, tog en af hendes brystvorter i munden, sugede og bed blidt.

Hun stønnede dybere, negle der gravede sig ind i hans skuldre.

Han vendte dem. Hun åbnede benene, låste dem om hans hofter. Han trængte ind igen, dybere, i lange, hårde stød der fik sengen til at knage.

Hendes indre greb ham, vådt og varmt, hver gang han trak sig næsten ud og stødte ind.

Det var ikke smukt. Det var kød mod kød, åndedræt der blev til gisp, lugten af sex og sved der fyldte det lille rum.

Pernille så på ham hele tiden, øjnene vidt åbne, en blanding af lyst, ømhed og noget triumferende – som om hun i dette øjeblik vandt over alle de stemmer, der sagde, at de ikke passede sammen.

Bagefter lå de sammenfiltret, svedige og tungådede. Pernille trak en finger hen over hans brystben.

"Jeg er ikke god til det bløde," sagde hun stille. "Men jeg vil prøve."

Han kyssede hendes hår. "Jeg heller ikke. Men vi er bedre til det sammen."

Fra gangen lød latter og stemmer. Lars bankede på døren: "Shots! Og jeg har printet en sensormodel."

Da de kom tilbage til stuen, halvt påklædte og åbenlyst mærkede af hinanden, sad Ali i vindueskarmen. Han så på dem.

Hans ventede på stramningen. Den kom ikke. Ali løftede bare sin øl en anelse. Et lille nik.

Ikke tilgivelse. Ikke accept af alt. Bare accept af dette øjeblik – af at ting godt kan være både splittelse og helhed på samme tid.

Senere, da shotsene var skudt og bordfodbolden kørte igen, stod Hans ved vinduet. Letbanen sved forbi i det fjerne som et orange lysstribe i mørket.

Han mærkede Pernilles hånd på sin ryg, hørte Alis stemme bag sig der diskuterede sci-fi med Thomas og Tom,

Lenes organiserede oprydning, Oles tørre kommentarer.

To verdener. Det havde altid føltes sådan. En indre geografi med en grænse, der skar sig igennem alt.

Nu: ingen klar grænse. Bare dette rodede, støjende, ufuldkomne rum. Det virkede. For nu.

Kapitel 26

Valget

Vinden fra bugten skar sig ind under huden, salt og rå, som om havet havde lugtet usikkerheden på ham.

Hans stod med hænderne i lommen, jakken åben trods kulden. Bag ham lå Risskovs lys som en velkendt matrix af forventninger: polerede vinduer, velplejede hække, den evige summen af succes. Foran ham Katrinebjergs betonflader, ujævne og upersonlige, men ægte på en måde der stadig føltes som forræderi.

Han havde ikke forberedt talen. Ordene kom alligevel, mekaniske først, så pludselig levende.

"Jeg er færdig med at balancere. Jeg vælger dig."

Pernille standsede. Han registrerede den lille stivnen i hendes skuldre, den måde hendes nakke trak sig en anelse tilbage på, som om kroppen allerede udførte en fejlsøgning. Da hun vendte sig, var der ingen glæde i hendes blik.

Kun den skarpe, næsten kliniske vurdering han kendte fra værkstedet: Hvor er svagheden? Hvor længe holder konstruktionen?

"Det er nemt at sige herude," sagde hun. Stemmen flad, næsten træt. "Når ingen fra Rolighedsvej kan se os."

Han tog hendes hånd. Hendes fingre var kolde, ru af arbejde, det lille ar på knoen en påmindelse om en historie han stadig ikke havde adgang til. Det burde have føltes fremmed. I stedet føltes det som det mest konkrete, han havde rørt ved i måneder.

Hans telefon vibrerede. Tom: Kampen gik godt. Savnede dig på banen, men hørte du har vigtigere ting. Hold fast.

Pernille læste med over hans skulder og smilede skævt, det smil der altid rummede både invitation og udfordring.

"Sig til ham, at jeg ikke gør grin med hans foldekomedier, hvis han tager kæresten med."

De begyndte at gå mod bussen. Lene ringede. Pernilles skulder stødte mod hans arm i en rytme der føltes farligt stabil.

Fredagsbaren på Katrinebjerg stank af sved, spildt øl og den kemiske sødme af MDMA.

Ventilationsrørene hang nøgne under loftet som udsatte indvolde.

Gennem væggen summede serverrummets konstante brummen – maskineriet der aldrig stoppede, uanset hvor meget de andre lod som om de levede.

Ole stod med armene over kors og holdt øje med Lars, hvis kinder glødede af både alkohol og social overanstrengelse.

Lene dansede som om hun midlertidigt havde afmonteret rollen som "gruppens mor". Thomas og Tom sad i et hjørne;

Thomas' hånd lå åbent på Toms lår, ingen undskyldninger i aftenens lys. Et roligt, farligt centrum.

Ali mødte hans blik fra baren. Et kort sekund. Ingen åben aggression længere, kun en rest af noget uforløst – København, jalousi, det der aldrig blev sagt. Ali nikkede kort. Senere forsvandt han med nogen ud ad døren. Hans lod ham gå. Det var også et valg.

Pernille trak ham ud på gulvet. Hendes krop pressede sig ind mod hans – hofter, bryster, svedig pande mod hans hals.

MDMA'en havde blødt hendes bevægelser op, men under det lå noget andet, mere risikabelt.

"Jeg er bange for det her," hviskede hun. "For at det bliver rigtigt."

Han mærkede lettelsen som en pludselig fejl i sit eget system. Den evige beregning slap sit greb. Et øjeblik.

Senere. Et tomt undervisningslokale. Whiteboards med halvt udviskede ligninger kastede et koldt, blåligt skær.

Musikken dæmpet gennem væggen som en fjern, ligeglad puls. Døren klikkede. Pernille skubbede ham mod væggen. Hendes hænder var præcise, næsten tekniske, da hun trak hans skjorte op.

Fingrene gled over maven, brystkassen. Hun kyssede ham dybt, aggressivt, tungen der søgte som om den ledte efter en fejl i hans programmering. Hans hænder fandt hendes hofter, trak hende ind. Varme gennem tyndt stof.

"Sig det igen," mumlede hun mod hans hals og bed.

"Jeg vælger dig."

Hun skubbede ham ned på det kolde gulv. Toppen kom af. Hendes bryster var små, faste, brystvorterne hårde i den kølige luft.

Hun satte sig overskrævs, gnubbede sig mod hans stive pik gennem bukserne med rytmiske, insisterende bevægelser.

Kontrol og overgivelse på samme tid. Hendes kinder blussede, læberne skilte sig.

Hans tog hendes bryster, klemte. Først blidt, så fastere, da hun stønnede. Hun åbnede hans bukser, hånden lukkede sig fast omkring pikken, bevægede sig op og ned med en effektivitet der var både ophidsende og foruroligende. Han var allerede våd i spidsen.

"Du er så fucking hård," hviskede hun. "For mig."

Hun rejste sig, trak bukser og trusser af. Hendes køn var glatbarberet, læberne opsvulmede og blanke.

Hun sænkede sig ned over ham. Han mærkede modstanden, den varme stramhed der langsomt gav efter, indtil han var helt inde.

Pernille lukkede øjnene et sekund, munden åben i en lydløs grimasse, før hun begyndte at ride ham. Først dybt og langsomt, så hurtigere, mere desperat. Hofterne cirklede, pressede klitoris mod ham.

Hans greb hendes hofter, stødte op. Sveden løb. Hun lænede sig frem, bed ham i underlæben.

"Jeg hader hvor meget jeg vil have dig." Hendes indre muskler strammede sig i bølger.

Han mærkede hendes orgasme som en serie ufrivillige sammentrækninger, hendes lår der spændte, den dybe, næsten chokerede stønnen.

Han vendte dem. Ovenpå nu. Han stødte dybt, rytmisk, mens han studerede hendes ansigt – øjnene halvt lukkede, læberne der formede hans navn uden lyd.

Hendes negle i hans ryg. Da han kom, var det en intens, næsten brutal udtømming. Som om noget tungt endelig slap.

Han sank ned over hende, ansigtet begravet i hendes hals, lugten af sved og hud og sex.

Bagefter lå de sammenfiltrede under en glemt jakke. Svedige. Stille. Hendes fingre tegnede langsomme kredse på hans bryst.

Udenfor susede bilerne forbi. Indenfor fortsatte serverrummets brummen.

Hans lukkede øjnene. Det føltes ikke som en sejr. Det føltes som et sted. Et midlertidigt sted, hvor han kunne lade være med at være nogen bestemt. For nu.

Men allerede kunne han mærke de andre systemer trække i ham – farens subtile forventninger, Lasses kyniske invitationer,

Alis uudsagte længsel, den evige beregning der aldrig helt forsvandt. Valget var truffet. Og alligevel var det ikke.

Kapitel 27

Maskineriet bryder sammen

Telefonen vibrerede mod det slidte træbord. En lav, mekanisk puls der ikke længere tilhørte ham. Hans lod den ringe.

Skærmens lys skar gennem skumringen i Vestergade lejligheden og lagde et klinisk lag over alt det, han havde forsøgt at samle her: lugten af tomat og hvidløg, Pernilles skruetrækker der drejede langsomt mellem hendes fingre, den tunge træthed i væggene.

Lasse.

Navnet var en gammel gæld. Ikke dramatisk. Bare en rest af noget, der engang havde følt som frihed.

"Tag den," sagde Pernille uden at se op. Hendes stemme var neutral, næsten teknisk. Som om hun allerede diagnosticerede fejlen i ham.

Hans tog den.

"Du skal komme. Nu." Lasses stemme var ru, flad. Ingen jokes. Kun den nøgne ydmyghed der altid havde ligget under hans facade og som Hans engang havde taget for styrke. "Kom alene."

Klik.

Hans rejste sig. Jakken vejede. Ole ventede nede ved lygtepælen, hænderne i lommerne, kroppen i den rolige, militære standby-tilstand.

De cyklede gennem midtbyen uden at tale. Forårets luft bed i kinderne. Vandpytterne brød lyset i splinter; intet spejl holdt længere sammen.

Herskabslejligheden i Aarhus C var oversvømmet af dagslys. Ingen nåde. Tomme flasker, halvtørrede kokainstriber på glasbordet, en kvinde i silkekimono der scrollede sig ud af rummet. Lasse sad ved vinduet som en mand, der havde optimeret sig selv ihjel.

Den dyre skjorte hang åben over slidte joggingbukser. Håret fedtet, øjnene sunkne.

Et øjeblik så Hans sig selv der. For halvandet år siden ville han have kaldt det vilje.

Nu så han kun en maskine, der var kørt for længe uden vedligehold.

"Tag en bane," sagde Lasse og forsøgte det gamle smil. Det døde halvvejs. "Der er piger. Det hele er betalt."

Hans blev stående midt på gulvet. Den gamle refleks kom – skuldrene der trak sig sammen, munden der søgte de rigtige ord.

Han lod den passere. Den føltes som et gammelt sug, der endelig var ved at dø ud.

"Det er slut, Lasse."

Lasse rejste sig usikkert. Begyndte at skubbe kokainen sammen med et kreditkort, metodisk, som det eneste ritual han stadig mestrede.

"Fordi du har fundet dig en lille mekaniker-tøs og nogle nørdede venner?" Han lo. Lyden var hul. "Det her er virkeligheden, Hans. Katrinebjerg er en legeplads."

Hans mærkede ordene ramme et sted, der stadig var ømt. Den gamle loyalitet. Den gamle frygt for at være den, der svigtede.

For at være gennemsnitlig.

"Du sover aldrig ved siden af nogen," sagde han stille.

"Du mærker ingenting længere. Det var det, du sagde i taxaen den nat med Lise. Du husker det ikke."

Et kort flak i Lasses blik. Noget barnligt og råt. Så var masken på plads igen.

"Du er præcis som din far. Bare bedre til at lyve for dig selv."

Han rakte posen frem. Sidste chance.

Hans tog den ikke. Han så på drengen, han engang havde bygget huler med i Risskovs skove. Nu et palads af glas og tomhed.

Dagslyset faldt skråt ind over Lasses ansigt og afslørede de fine sprækker: rystelserne i hænderne, blikket der undveg.

"Jeg er færdig med at redde dig. Og du er færdig med at trække andre ned."

Ole trådte frem. Fast, men ikke brutal. Lasse gjorde modstand, halvhjertet, som om han inderst inde havde ventet det.

Hans blev stående alene i lejligheden. Uden neonlys så marmoret billigt ud. Koldt. Dødt. Han lukkede døren bag sig uden at låse.

Tilbage på Vestergade lugtede trappeopgangen af langtidssimret mad. Tom havde stillet øl frem.

Lars sad på gulvet med en 3D-printet figur, fingrene præcise og fraværende. Thomas og Tom sad tæt i sofaen.

Pernille lænede sig mod køkkenbordet med en øl, kroppen afslappet, men blikket vågent.

Da Hans trådte ind, så de op. Ingen spurgte. Pernille rakte ham en øl. Hendes fingre strejfede hans. Levende hud.

Ole kom kort efter. "Godt klaret."

Senere kom Lise. Hun satte sig mellem Lene og Tom, spiste to portioner og lo ad Oles tørre historier – en latter der begyndte høflig og blev ægte.

Festens kaos voksede organisk. Musikken skiftede. Samtalen summede om kode, fremtiden, ingenting.

Da aftenen var blevet dyb, trak Hans Pernille med ind i soveværelset. Døren klikkede.

Hun skubbede ham ned på sengen. Bæltet gled af med et smæld. Hun bandt hans hænder over hovedet – fast nok til at han mærkede,

hvordan ansvaret for "Hans Brodersen" blev taget fra ham. Hun trak hans bukser af langsomt, greb om hans pik med en rolig,

vidende fasthed. Han var allerede hård.

Hun klædte sig af foran ham. Fingrene der gled over hendes egne bryster, ned over maven, mellem benene.

Hun var våd. Hun førte fingrene op til hans mund. Han smagte hende – salt, levende, ufiltreret.

Hun satte sig oven på ham. Sænkede sig langsomt ned, tog ham dybt ind. Et dybt stød gik gennem dem begge.

Hun begyndte at ride ham. Først drillende langsomt, så hårdere. Hofterne i en rytme der var både kontrolleret og vild.

Sveden løb ned mellem hendes bryster. Hun lænede sig frem, bed ham let i halsen og hviskede hæst:

"Du er færdig med den verden nu."

Hendes indre muskler strammede sig omkring ham, rytmiske, krævende. Hans mærkede ophidselsen bygge som en tung, mørk energi der endelig fik lov at bryde. Han stønnede højt, hofterne der pressede op mod hende i desperate stød.

Hun red ham gennem det, hurtigere, hendes egen vejrtrækning blev til støn.

Da han kom, var det med et dybt, næsten smertefuldt stød – som om noget tungt i brystet endelig slap sit greb.

Hun fulgte kort efter, kroppen der sitrede oven på ham, et lavt, råt gisp mod hans hals.

Bagefter lå de svedige og sammenfiltrede. Pernille løsnede bæltet og strøg en sjælden, næsten øm hånd gennem hans hår. Ikke blødt. Ægte.

Da de kom ud igen, sad gruppen stadig. Lars havde fundet whisky frem. De skålede ikke for noget bestemt. Det var ikke nødvendigt.

Hans så rundt: Pernille med sine beskidte hænder og skarpe tunge. Thomas der åbent holdt Toms hånd.

Lene der allerede planlagde næste uge. Ole der vagtsomt sørgede for, at alle havde det godt. Lise der langsomt fandt fodfæste.

Lars der smilte stille ad sin printede figur.

Det var rodet. Der lugtede af øl, mad og mennesker.

Udenfor susede bilerne forbi i natten. Indenfor summede samtalen videre.

Maskineriet var brudt sammen.

Og noget andet var begyndt at køre – stille, uden fanfare, uden garanti for at det ville holde.

Kapitel 28

Integration

Forårsgræsset gav efter under støvlerne med en kold, våd modstand.

Ikke som en straf, bare som en påmindelse om, at kroppen stadig var et sted, der kunne mærke noget uden for skærmen og tankerne.

Et år tidligere ville Hans have registreret det som en ydmygelse – en irriterende afvigelse fra den glatte, effektive bane, han forestillede sig selv løbe på. Nu var det bare jord. Fugtig. Uinteresseret. Ærlig på en måde, der næsten føltes provokerende.

Den gamle nummer 8-trøje strammede over skuldrene. Stoffet lugtede af tidligere kampe og vaskepulver, der aldrig helt fik bugt med lugten af sved. Musklerne havde fundet en ny form, ikke for at imponere, men for at bære vægten af en krop, der stadig ikke rigtig føltes som hans. Han vidste, at han performede nærvær. Spørgsmålet var, om nogen gennemskuede det.

"Ingen modeller i dag," sagde Tom og klappede ham på ryggen. Hånden var tung, jordbunden, uden undertekst. "Bare løb."

Hans nikkede. Tænkte ingenting. Det var i sig selv et lille nederlag over for den stemme, der ellers altid kommenterede.

På sidelinjen stod de andre som en ufuldstændig collage. Pernille med hænderne dybt i lommen, cigaretten glødende i en rytme, der matchede hendes utålmodighed. Blikket fladt, vågent, vant til at skille maskiner ad og mænd ad.

Ved siden af hende hoppede Lise på stedet, en konstant bevægelse, der signalerede, at stilstand var noget, man måtte bekæmpe.

Ali med armene over kors, den velkendte symmetri i kropsholdningen, men øjnene blødere end normalt – en kortslutning.

Lene med termokanden, allerede forudseende hvem der ville falde. Ole som en vagtpost. Lars med 3D-nøglesholderen dinglende fra rygsækken.

Thomas lænende mod hegnet, rastløsheden nu erstattet af noget andet, tungere. Og Tom.

Hans trak vejret ud gennem næsen og accelererede. De er her ikke for at bedømme mig. Sætningen satte sig fast et sted bag brystbenet.

Han løb med den, som man løber med en løgn, man gerne vil tro på.

Kampen var grim og god. Tacklinger, der sad for hårdt. Afleveringer, der fløj forbi. Han løb mere, end han tænkte, og det var det tætteste, han kom på frihed. Da han tog en lang bold ned med brystet – klodset, men effektiv – og spillede den videre, var der ingen indre stemme, der scorede pointene. Kun bolden. Foden. Græsset. Et kort øjeblik uden oversættelse.

Da holdet scorede til 2-1, hoppede Tom op på hans ryg. På sidelinjen skar Pernilles fløjt gennem luften. Han lo.

Latteren kom uden tilladelse. Det føltes næsten farligt.

Bagefter stod han bøjet frem, hænderne på knæene. Græsstrå klistrede til knæstrømperne.

Pernille kom hen uden et ord og rakte ham en vandflaske.

Hendes fingre strejfede hans længere end nødvendigt. Han registrerede det. Hun registrerede, at han registrerede det.

Den lille, tavse transaktion af magt og nærhed.

"Du løb som en, der ikke længere tænker på, hvem der kigger," sagde hun lavt. Der lå både anerkendelse og en test i det.

Han rettede sig op. Den gamle refleks – hånden der ville glatte en usynlig skjortekrave – udeblev. Der var ingen skjorte.

Kun sved og græs og en krop, der føltes midlertidigt optaget.

Løjligheden i Vestergade summede allerede, da de ankom. Luften var tæt af chili con carne, øl,

svag joint-røg og den metalliske undertone fra en åben prototype et sted på gulvet.

Soveposer lå rullet ud mellem kabler og bøger.

Lars' playlist bevægede sig fra ambient mod noget tungere, en logik kun han fuldt ud forstod.

Det hele føltes som et midlertidigt rum, hvor grænserne var blevet erklæret irrelevante – indtil videre.

I hjørnet bag sofaen stod Thomas og Tom. Deres kys var hverken skjult eller udstillet.

Bare åbent, lidt klodset af alkohol, befriet for den konstante scanning, der ellers definerede Thomas. Hans hånd på Toms nakke var en erklæring.

Hans mærkede det lande et sted dybt i brystet – en blanding af lethed og en skarp, uvelkommen sorg over alt det, der stadig var uforløst i ham selv. Han så væk.

Ole løftede et øjenbryn. Sagde ingenting. Lene skubbede en tallerken deres vej med den effektive ro, der holdt kaoset på armslængde.

Hans satte sig på vindueskarmen. Pernille lænede sig ind mod ham, ryggen mod hans bryst.

Geometrien krævede ingen forklaring,

men tilliden var stadig under forhandling. På gulvet talte Lise lavt med Ali om en manga.

Hendes stemme manglede den sædvanlige skarpe kant.

Her var hun sytten og midlertidigt fri for at skulle forsvare sin plads.

Senere fandt Ali ham i det smalle køkken. De stod skulder ved skulder ved vasken og skyllede glas.

Trængslen føltes både naturlig og ladet.

"Jeg har tænkt meget på København," sagde Ali langsomt. Viskestykket bevægede sig i præcise cirkler.

"Og på termodynamikken.

Finlandsgade om natten." En pause. "Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle bære det hele."

Hans nikkede. Han huskede regnen mod hotelruden. Den pludselige stilhed bagefter.

"Jeg bad dig om hjælp, fordi jeg stolede på dig," sagde han. "Ikke fordi jeg vidste, hvad det ville åbne."

Ali vendte sig. "Jeg var jaloux på Pernille. Ikke kun på det, I har.

Men på at hun kunne give dig noget uden at lyve for sig selv."

Hans lagde en hånd på hans skulder. Berøringen var for tung. "Du gav mig disciplin, da jeg var ved at falde fra hinanden.

Og du så mig, da jeg ikke selv kunne."

Sætningen kostede. Han sagde den alligevel. Ali trak ham ind i et kram – ikke det korte, broderlige, men et dybere, skuldrene mod hinanden, åndedrættet tungt. To verdener, der ikke forsøgte at oversætte hinanden.

Bare stod i det uoversatte. Hans mærkede en kort, forbudt varme i maven, som han straks skubbede væk. Eller forsøgte.

Da de kom tilbage til stuen, var musikken skruet op. Pernille greb hans hånd og trak ham ind i midten.

De dansede klodset mellem soveposer og tomme flasker. Ingen teknik. Ingen præstation. Kun bevægelse.

Ole holdt en øl i vejret og fremsatte en kort, tør skål for "missionen fuldført".

Lene sad med hovedet mod væggen og trak vejret, som om hun for første gang i lang tid ikke behøvede at holde alle tråde samlet.

Udenfor susede bilerne forbi med sine metalliske rytmer. Indenfor lugtede det af fodboldgræs, loddetin, chili, øl og mennesker, der midlertidigt havde lagt visse facader.

Hans lukkede øjnene et sekund.

Der var ingen ren dissonans. Kun pulsen fra et rum, de selv havde bygget – af
beskidte hænder, skarpe hjerner, åbne sår og alt det imellem,

der endnu ikke havde fået et navn. Et sted, der følte som hjem, fordi det var
for midlertidigt til at være en fælde.

Han åbnede øjnene.

Pernille så på ham. Ali så på dem begge. Et sted i udkanten lo Lise højt.

Bilerne susede forbi igen.

Han var her. For nu. Det måtte være nok.

Kapitel 29

Solopgang i Finlandsgade

Klokken er halv fem. LED-lysene i loftet har mistet al varme og skærer nu tiden i kolde, blåhvide flager.

Serverne i kælderen brummer dybt, en uophørlig, mekanisk puls der aldrig hviler – præcis som Hans' eget hoved gennem måneder, hvor søvnen var blevet en luksus, han ikke længere turde tage for givet.

Han trykker Enter.

En lille, næsten usynlig bevægelse. Alligevel føles det, som om rummet trækker vejret ind og holder det.

Prototypen på testpladen roterer stille, en sart mekanisme der pludselig finder sin egen rytme.

Tallene på skærmen stabiliserer sig. Latency: 9,3 millisekunder. Den kører.

I det øjeblik knækker noget i Lars. Han rejser sig så brat, at stolen vælter med et metallisk brag mod betonen.

Latteren bryder ud af ham – rå, desperat, næsten forskrækket. Ikke triumf. Bare udånding efter år, hvor han havde holdt vejret så længe, at han næsten havde glemte, hvordan det føltes at slippe.

"Se latency'en," hvisker han og peger mod skærmen. Ikke til de andre.

Til et usynligt vidne, der havde fulgt ham gennem alle de nætter, hvor han havde været overbevist om, at han kun var god til koden. At han ikke var god til andet.

Pernille lægger sin hånd på Hans' nakke. Hendes fingre er kolde af træthed, stadig mørke af fedt og loddetin.

Berøringen er ikke blød. Den er tung, næsten beskyttende, som om hun vil sikre sig, at han stadig er solid.

At han ikke er ved at forsvinde ind i den gamle angst for at være utilstrækkelig.

En lille stribe loddetin på hendes kind fanger lyset som en arret krigsmaling.

Hun nikker én gang mod skærmen. Hendes nakke knækker svagt.

Ali står ved whiteboardet. Hænderne hænger langs siden, stadig sorte.

Hænder, der har båret hele familiens fremtid.

Hans blik glider fra koden til prototypen og tilbage. Det sædvanlige lukkede udtryk er væk.

Tilbage er et lille, flygtigt smil, der ser ud til at gøre ondt, fordi det slipper noget løs, han normalt holder stramt inde.

Et hurtigt stik rammer hans blik, da det glider forbi Pernilles hånd på Hans' nakke. Så er det væk igen. Som det plejer.

Thomas og Tom sidder på gulvet, skulder mod skulder. Thomas' performative energi er forsvundet. Han ser blot træt ud.

For første gang i lang tid behøver han ikke tjekke, om nogen ser dem. Ole står midt i rummet, armene over kors, kæbemusklen der arbejder langsomt. Den eneste bevægelse i en ellers fuldstændig stille krop.

"Mission accomplished," siger han. Stemmen er for lav til at være en optræden.

Lene går rundt og giver korte, effektive knus. Hos Ole bliver hun lidt længere. Han lader det ske. Det er nok.

Lars holder den lille 3D-printede model af systemets kerne i hænderne – den miniature, han havde lavet i de værste timer.

Han stikker den frem mod gruppen, blikket rettet mod gulvet.

"Jeg hader den slags her," siger han hæst. "Men jeg har altid troet, det eneste jeg var god til, var koden.

Printerne. Ikke... jer." Han rømmer sig. "I lyttede. Selv da jeg blokerede alt med PID-parametrene. Tak."

Pernille giver ham et let dask på skulderen. "Du er en nørd, Lars. Men du er vores nørd."

Det er hverken smukt eller poetisk. Det er bare sandt.

De går ud.

Trapperne er rå beton, der giver genlyd under deres skridt. Døren til taget er tung og modvillig.

Da den endelig giver efter, rammer morgenluften dem som en befrielse og en dom på én gang. Kølig, ren, med et svagt saltstrejf fra bugten. Den bærer væk lugten af loddetin, sved og for mange timer i samme rum.

Hans mærker, hvordan hans skuldre synker en smule. Under dem glider en bil lydløst langs Finlandsgade – to hvide prikker, der bevæger sig med den stille, programmerede trofasthed, han selv lige har kodet ind.

Boligblokke begynder at tænde vinduer som spredte, vaklende stjerner. Cykelstierne ligger brede og tomme.

Han går lidt rundt. Instinktet er der stadig – fingrene der søger mod skjortekraven for at glatte noget krøllet, der ikke findes. Bevægelsen stopper halvvejs. Heroppe, mellem ventilationsrør og rå beton, er der ingen der ser efter fejl.

Ingen Rolighedsvej. Kun morgenluft, der ikke kræver noget af ham.

Pernille stiller sig ved siden af ham. Hun rækker ham en øl uden et ord.

Deres fingre rører hinanden et sekund for længe. Ingen kommenterer det.

"Du ser ikke ud, som om du venter på, at nogen skal opdage, at du ikke hører til," siger hun stille.

Det rammer præcist.

"Nej," svarer han. "Det tror jeg ikke, jeg gør længere."

Ali kommer med en joint. Han tænder den med rolige bevægelser, holder røgen inde længe. Hans tempo er anderledes nu.

Den desperate intensitet fra København-månederne er erstattet af noget dybere, langsommere. Han ser på Hans og Pernille.

Der er stadig det lille stik. Så nikker han.

"Det var aldrig bare koden," siger han. "Det var det her. At stå her bagefter."

Ingen modsiger ham. Sandheden er for stor til diskussion.

Thomas trækker Tom tættere ind til sig. Lene græder stille, mens hun smiler.

Ole lægger en tung hånd på hendes skulder én gang og tager den tilbage. Det er nok.

Solen bryder fri.

Lyset er lavt, skarpt og nådesløst ærligt. Det rammer betonens ru overflade og fremhæver hver revne, hver kant, hver urenhed.

Ventilationsrørene kaster lange, parallelle skygger som ribben på et stort, udmattet dyr.

Prototypens afrundede hjørner fanger det første gyldne lys og gløder svagt. Serverne under deres fødder brummer videre.

Hans mærker natten i kroppen: ømme skuldre, brændende øjne, en tung, næsten behagelig træthed.

Det er ikke den gamle præstationsangst, der lå som et tryk bag brystet i barndommens loftsværelse.

Denne træthed er bevis. Ikke på at han er ekstraordinær. Bare på at han har været helt til stede. Med dem. I det svære.

Pernille læner sit hoved mod hans skulder. Lars sætter lav ambient techno på, der blander sig med morgenfuglene i en ufuldkommen,

men fuldstændig rigtig harmoni. Ali ler ad noget Ole siger – et højt, overrasket grin. Ole lader et lille smil slippe.

Hans lukker øjnene.

Imposter-syndromet – den hvisken, der altid havde fulgt ham og spurgt, om han var en bedrager – er der ikke lige nu.

Ikke fordi han har bevist noget endegyldigt. Men fordi det kræver en tilskuer, og i dette øjeblik er han ikke tilskuer i sit eget liv.

Der er bare morgenluften.

Aarhus vågnede under dem. De havde gjort det. Og det var ikke det vigtigste. Og alligevel var det alt.

Et sted langt inde vidste han, at det ikke ville holde. At solen ville stige højere, at lyset ville blive hårdere, at kravene ville vende tilbage – fra faren, fra sig selv, fra den evige forhandling om, hvem han egentlig var.

Men lige nu, heroppe, med Pernilles hoved mod sin skulder og servernes brummen under fødderne, var det tilstrækkeligt.

Tilstrækkeligt til at trække vejret.

Tilstrækkeligt til at lade være med at glatte noget krøllet, der ikke fandtes.

Kapitel 30

Den nye bakke (Epilog)

Syren brændte stadig dybt i lårene, en træt, insisterende protest fra musklerne, da Hans Brodersen stod op i sadlen på Palludan Müllersvej.

Asfalten lå våd og mørk på skyggesiden af bakken, som om natten havde lagt en tynd, fedtet hinde over stenene for at minde ham om,

hvor let grebet kunne glide. Hver pedalbevægelse trak en skarp, velkendt smerte op gennem knæ og hofter – den samme modstand som på

første semester, men nu uden den underliggende panik, der engang havde drevet ham frem som en flugt. MacBook'en slog rytmisk mod rygsækken,

en tung, klirrende påmindelse om vægt, der stadig var der, hverken lænker eller vinger, bare noget han havde lært at bære uden at kommentere det højt.

Palludan Müllersvej strakte sig foran ham i den tidlige morgen, en bred, grå åre gennem Katrinebjergs transformationszone.

Til venstre løftede de nye studieboliger sig som glatte, anonyme kasser af glas og beton, stadig uden de personlige spor, der ville komme med tiden.

Til venstre lå de ældre, almene boliger med deres beskidte røde mursten og sprukne vinduer, hvor lyden af en tidlig morgenpendlerbil

allerede skar gennem luften. En let dis hang over det hele, blandet med udstødningsgas fra Ringgaden og den fjerne, salte lugt fra bugten.

Luften smagte af noget nyt og gammelt på én gang: en åbenhed, der ikke længere smagte af flugt, men heller ikke helt af valg. Bare af bevægelse.

Ovenfor åbnede morgenen sig langsomt, et lærred af kobber og gråt i en usikker overgang. Nede mod nord lå Risskovs hvide facader stadig pænt

opstillet bag træerne, glaspartierne blanke og kolde i det første lys.

Rolighedsvej. Glasburet. Hans mærkede instinktivt en hånd bevæge

sig mod skjortearmet for at rette det, opdagede bevægelsen og lod den dø ud midt i luften. Fingrene slap håndtagene.

Vinden tog fat i stoffet. Det følte hverken som befrielse eller nederlag. Bare en registrering af en gammel vane, der endnu ikke havde sluppet grebet i kroppen.

Hans cyklede mod Vestergade.

Lejligheden lugtede af kold thaimad i papæsker, gammel kaffe og den skarpe, metalliske rest af loddetin, der havde sat sig i hudens porer efter endnu en nat på værkstedet. Døren stod på klem. En skarp stribe morgenlys skar sig ind over den slidte betontrappe og skabte en ujævn, sitrende grænse mellem ude og inde – som om selve døråbningen var usikker på, om den stadig skulle holde verden ude.

Indefra lød Lars' stemme, ophidset og næsten lykkelig i sin nørdede intensitet: ”Nej, men hør nu – feedback-loopen var ustabil, fordi vi havde glemst støjen! Virkelighedens interferens.

Vi skulle have lyttet til Pernille fra starten.”

En latter brød ud. Pernilles latter – dyb, hæs, ægte. Den fyldte rummet på en måde, hendes gamle, smalle latter aldrig havde gjort.

Den lo ikke for at vinde, men den lo heller ikke frit; den bar stadig en kant af den gamle kamp.

Hans skubbede døren op.

Rummet var et smukt kaos. Soveposer lå som udmattede kroppe på gulvet, furede af natlige diskussioner og for lidt søvn.

Lars sad bøjet over den 3D-printede prototype på det skæve sofabord, hans fingre løb konstant hen over den lysegrå overflade, rettede på den skæve fod med små, obsessive bevægelser, som om han stadig ikke helt turde stole på, at den holdt. Ole sad i hjørnet

med ryggen mod væggen, benene udstrakt, ansigtet roligt, men øjnene vagtsomme – den gamle sergent, der aldrig helt slukkede for overvågningen.

Han gav Hans et kort nik. Knap et centimeter. Nok til at anerkende, ikke nok til at invitere tættere på.

Lene bevægede sig stille rundt med engangstallerkener og de ægte ølglas fra hjemmet. Hendes bevægelser var omsorgsfulde, næsten moderlige, men der var en let stivhed i skuldrene, som om hun stadig ventede på, at kaosset skulle bryde ud. Thomas og Tom sad tæt i sofaen.

Thomas' hånd hvilede åbent på Toms lår – ikke klamrende, men heller ikke helt afslappet. Den store mands kæbe var slap, men blikket flakkede af og til mod døren, som om han stadig ventede på en dom. Tom lænede sig bare ind mod ham, jordbunden og ukompliceret, som om han ikke behøvede at forhandle sin plads.

Ali stod ved vinduet med siden til rummet. Hans blik hvilede et sted ude på gaden, jointen brændte langsomt mellem fingrene uden at han rørte sig.

Asken hang. Der var ingen brændende jalousi længere, kun en rolig, broderlig gestus da deres blikke mødtes. Alligevel lå der noget uafklaret i den måde, han holdt skuldrene på – en let spænding, der aldrig helt forsvandt.

Pernille sad på sengekanten med benene trukket op. Arbejdsbukserne bar en mørk olieplet hen over låret, stoffet stift som en erindring om arbejde.

Håret var samlet i en knude med en blyant, kinden mærket af en fold fra søvnen. Hendes rygrad var stadig ret, skuldrene spændte af gammel kamp – men hænderne hvilede fladt mod sengen, åbne. Da hun så ham, rakte hun ud, greb fat i hans skjorte og trak ham ned. Et fast, uforstillet kys.

Ingen forestilling. Bare dem.

”Du lugter af bakke,” mumlede hun mod hans mund.

”Du lugter af beskidte hænder,” svarede han.

Hun lo lavt – en privat, blød lyd, kun for ham.

Senere, da solen var gået ned og lyskæderne kastede bløde, uregelmæssige skygger over de skæve vægge, trak Pernille ham med ind i det lille soveværelse.

Hun lukkede døren med flad hånd, langsomt. Rummet var så trangt, at deres kroppe mærkede hinandens varme før de rørte hinanden.

Der var ingen dominans denne gang. Ingen show. Kun hud mod hud, kød mod kød.

Pernille trak hans skjorte af med rolige, sikre bevægelser. Hendes fingre gled ned over hans bryst, fulgte linjerne af hans muskler som om hun læste en tegning, hun selv havde været med til at skabe – og stadig ikke helt stolede på. Hans hænder fandt hendes hofter, trak arbejdsbukserne ned. Stoffet gled mod hendes hud med en hvisken. Hun var varm, allerede fugtig.

Hendes bryster hævede sig hurtigere mod hans håndflader, brystvorterne strammede sig under hans tommelfingre.

Et lavt støn undslap hende – ikke teatralisk, men dybt fra maven, næsten modvilligt.

De sank ned på sengen. Hans lagde sig over hende, mærkede hendes ben åbne sig, låret glide langs hans side.

Hun førte ham ind med en hånd – langsomt, bevidst. Den første glidende penetration fik dem begge til at trække vejret skarpt.

Hun var stram, varm, pulserende omkring hans pik. Hendes hænder greb hans skuldre, neglene borede sig let ind mens han bevægede sig dybere.

Hver bevægelse var langsom, bevidst – en udforskning, men også en forhandling om magt, der stadig ikke var afgjort.

”Se på mig,” hviskede hun. Hendes øjne var åbne, mørke, uden vægge. Han holdt hendes blik mens han gled ud og ind, mærkede hvordan hun strammede sig omkring ham ved hver indtrængen. Hendes hofter kom op imod hans, en rytme der voksede. Sved fik deres hud til at glide lettere.

Hendes åndedræt blev hurtigere, mere ujævnt. ”Ja... sådan,” stønnede hun lavt, en blanding af kommando og bøn.

Hans hånd fandt hendes bryst, klemte let, mens den anden støttede sig i madrassen. Hun løftede benene højere, åbnede sig mere, tog ham dybere.

Ophidselsen byggede sig som en lang, stabil stigning. Han mærkede hendes indre muskler trække sig sammen i rytmiske bølger omkring hans pik, hvordan hun blev vådere, varmere. Hendes fingre gled ned til sin egen klitoris, cirklede hurtigere mens han stødte dybere.

”Jeg er så tæt,” hviskede hun hæst, øjnene stadig låst i hans. ”Kom med mig.”

De bevægede sig i samme takt. Da hun kom, spændte hele hendes krop – ryggen buede sig, indre vægge pulsede hårdt omkring ham i lange, intense bølger. Et stille, dybt støn undslap hende, næsten et suk. Det trak ham med. Hans udløsning kom som en dyb, befriende kramp, pulserende ind i hende mens han pressede sig helt ind, fyldende. De holdt hinanden fast gennem det, øjne åbne, ingen steder at gemme sig.

Bagefter lå de nøgne under dynen. Pernilles finger tegnede langsomme cirkler på hans bryst.

”Du rettede ikke på skjorten én eneste gang i aften,” sagde hun stille.

Hans smilede i mørket. ”Der var ikke brug for det.” Ordene følte rigtige, men han mærkede alligevel en svag impuls i fingrene.

Udenfor summede serveren stadig svagt – en prototype, der nu accepterede støj, kaos, virkelighed. Foreløbigt.

Senere stod de alle udenfor Edisons ujævne mure. Morgenluften kom frisk fra havet. Lastbiler begyndte at rulle tungt på Palludan Müllersvej, deres motorer afgav en lav, konstant brummen under den tynde dis. Hans stod med Pernilles hånd i sin – ikke grebet, bare holdt.

Han så på dem: Lars, der stadig fingererede ved prototypen, som om dens stabilitet var det eneste, han kunne stole på.

Thomas og Tom skulder ved skulder mod horisonten, Thomas’ blik stadig flakkende. Ali rolig ved siden af, men med den lille,

vedvarende spænding i nakken. Lise lænet mod Lene, hendes oprørskhed nu mere træt end skarp. Ole vagtsom, som altid.

Den gamle algoritme var erstattet af noget, der virkede. Fordi den havde accepteret støjen.

Fordi den havde accepteret dem – eller i hvert fald de versioner af dem, der passede ind i koden lige nu.

Hans trak vejret dybt. Luften smagte af havn og bagværk fra et sted i det fjerne. Ingen umiddelbar dissonans.

Kun en ny bakke foran sig – stejl, men hans egen for denne gang. Han rettede ikke på skjorten.

Men han vidste, at bevægelsen stadig sad i fingrene. At Risskovs duft stadig lå et sted dybt i næseborene.

At den nye frihed føltes som endnu en iteration, endnu en prototype, der måske, måske ikke ville holde.

Bag ham summede bygningen. Foran ham ventede næste loop.

VEJEN

Hans har altid haft kontrol over koden. Opvokset i Risskovs pæne, hvide villaer med en far, der forventer strategiske netværk og en strømlinet karriere, er Hans' fremtid for længst lagt i faste rammer. Men én ting er at skrive algoritmer i et perfekt simuleret miljø – virkeligheden er noget helt andet.

Da Hans' teoretiske projekter møder virkelighedens støjende hardware på Katrinebjergs værksteder, begynder den perfekte facade at slå sprækker.

Her står Pernille. Hun har olie under neglene, et kompromisløst blik på verden og en rå, fysisk tiltrækningskraft, der tvinger Hans ud af sit kliniske glasbur.

Mens presset fra faderens forventninger og barndomsvennens kyniske startupdrømme truer med at kvæle ham, hvirvles Hans ind i et farligt net af løgne.

Vejen er en pulserende, kropslig og kompromisløs roman om ambitioner, klasse og rå begær. Det er fortællingen om en ung mand, der må træffe et endegyldigt valg: Vil han leve det sikre, forudsigelige liv på overfladen, eller tør han slippe kontrollen, mærke virkeligheden og få beskidte hænder?

